

Cihadın Etrafındaki Şüpheler

(Eğer Sana Derlerse, Onlara De ki)

Şehid Ebu Meysere es-Sûrî

JIHAD

Takva Yayınları

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Tercüme

Ahmet Yalçın

Tashih

Takva Yayınları

Sayfa Düzeni

Takva Yayınları

Kapak Tasarımı

Takva Yayınları

Baskı

Alioğlu Matbaacılık

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No:1-3a

Bayrampaşa / İSTANBUL

Tel: 0212 612 95 59

Şubat 2015

TAKVA YAYINLARI

(Takva Yayınları

"Billbao Tekstil Yayıncılık Sanayi ve Tic. Ltd. Şti" kuruluşudur)

Adres ve Telefon

Soğanağa Camii Sok. Büyük Tulumba Çıkmazı

Beyem Han No: 1/25 Beyazıt / İSTANBUL

Telefon: (0 212) 638 69 19 Fax: (0212) 516 42 44

www.karincakitap.net

karincakitap@hotmail.com

Cihâdın Etrafındaki Şüpheler

(Eğer Sana Derlerse, Onlara De ki)

Şehid Ebu Meysere es-Sûrî

MUKADDİME VE İTHÂF

Kulları arasından en seçkin kuluna hitap ederken; “Ben seni ancak imtihan etmek, seninle de başkalarını imtihan etmek için gönderdim. Sana öyle bir kitap indirdim ki; onu, su yıkayıp yok edemez, sen onu, uyurken de uyanıkken de okursun.

Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) dedi ki:

“Şüphesiz ki Allâh bana Kureys’i yakmamı emretti. Ben de: “Ey Rabbim! O zaman onlar benim başımı yarar, onu ekmek kırıntısı gibi yaparlar” dedim. O’da “Seni dışarı çıkardıkları gibi sen de onları dışarı çıkar onlarla savaş. Biz de seninle birlikte savaşırız. (Allâh yolunda) İnfak et, Biz de sana infak ederiz. Sen bir ordu gönder, Biz de beş katı bir ordu gönderelim. Sana itaat edenlerle birlikte sana isyan edenlere karşı savaş.” buyurdu.”¹ diyen Allâh’a hamdolsun ve ehli kitabın kitaplarında (çok gülen ve çok öldüren) sıfatlarına hâiz olan mücâhidlerin efendisine salât ve selâm olsun.

Bir adam ona gelip: “Ey Allâh’ın Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)! İnsanlar atlarını bıraktılar, silahlarını koydular ve “Artık cihâd yoktur! Her türlü savaş bitmiştir!” dediler.” Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) bunun üzerine onlara dönüp şöyle buyurdu: “Yalan söylemişlerdir! Savaş şimdi gelmiştir. Ümmetimden bir kısım insanlar devamlı olarak hak üzere savaşacaklardır. Allâh, bazı kavimlerin kalplerini onlara kaydıracak ve onları onlardan rızıklandıracaktır. Bu, kıyâmete kadar ve

Allâh'ın vaadi gelene kadar böyle devam edecektir ve atların alın perçemlerinde hayır-ecir ve ganimet bağlıdır..."²

Dinin zirvesinin cihâd olduğunu bilip onu en bariz simgeleri yapan Sahâbelere ve ehli beyte selâm olsun. Onların düşmanı olan Rumların casusu, sıfatlarını anlatırken "Onlar; gecenin ruhbanları, gündüzün savaşçılarıdır." demişti.

Bundan sonra:

Günümüzde bu işle özel olarak uğraşan belamların veya dinde yenilik iddia eden bunların yardımcılarının nasslar üzerinde yaptıkları tahrifatin çokluğundan ve büyüklüğünden dolayı Allâh'ın şeriatını savunmak farz-ı ayn olmuştur ve görüldüğü gibi özellikle bazı müslümanların yapmaya çalıştığı savunmalar yetersiz kalmıştır.

Günümüzde zamanın doğurduğu büyük acılar ve hadîselerin yankısında, dünyanın dört bir yanından kendisine davet edilen yalan emeller, vaadler ve şatafatlı görüntülerle insanları kandıran akımların arasında davetimi sunuyorum.

Yöneticilere, ünlülere, medyaya, kalem sahiplerine ve avamlara,

Kadim şerefe susamış gençlere,

Yol ayrımında hayret içinde bekleyen ümmete,

Dünyada efendiliğe ve kalıcı yurtta mutluluğa inanan her müslümana,

Genç ve karışıklıklarla dolu zamanımıza, ateşli ve güçlü geçmişin mesajını sunuyorum.

Ey gençler, ey gerçek hayatı coşkuyla isteyenler,

Ey Allâh'ın dinine yardım etmeye özlem duyanlar,

Ey Mevlâsının önüne canını atanlar,

Burada hidâyet ve olgunluk,

Burada hikmet ve doğruluk,
 Burada vermenin neşesi ve cihâdın lezzeti vardır.
 Haydi dilsiz tugaya –katılmak için– acele etsene!
 Ve Peygamberlerin Efendisinin bayrağının altında dursa-
 na!

“Yeryüzünde fitne kalmayıncaya ve din tamamen Allâh’ın
 oluncaya kadar”

Davetimi sunuyorum.

Sakin... Ama kopan fırtınalardan daha güçlüdür!

Mütevazı... Ama yüksek tepelerden daha yücedir!

Yalan emellerden ve sahte gösterişlerden uzaktır.

Ancak ona inananlara ve onun için sıdk ile çalışanlara,

Dünyada hâkimiyeti ve âhirette cennetin en yüksek dere-
 celerini kazandırır.

Ve bereketini kazanmak için diyorum ki;

Hayyealel-Cihâd

Hayyealel-Cihâd

Hayyealel-Cihâd

Ey Allâh yolunda yaralanıp da konuşmayanlar

Acı çekip de sızlanmayanlar

Hidâyete ileten Muhammed (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in
 şerîatını savunup sarsılmayanlar

Şerefın semasına iftihar destanları yazan o kıpkırmızı ka-
 nın varisleri

Size hediyemi sunuyorum;

Onlar Dediler Sen de (cevaben) De ki!

Yazan: Kusurlu oğlu kusurlu

Öz Geçmiş

Şehîd Üstad Ebu Meysere Es'surî, Suriyeli bir ilim ve terbiye ehlidir. Dindar bir aileden dünyaya geldi. Gençlik yıllarını ilim tahsilinde ve terbiye alanlarında geçirdi. Davet ve tebliğ konusunda güzel anlatım üslubu sahibidir ve bu yüzden öğrencileri ve sevenleri çok oldu. Mücâhidlere destek olduğu için istihbarat tarafından arandı. Bu süre içerisinde evlendi, bir erkek çocuğu oldu. Oğlu henüz onbeş günlükken cihâd sahası olan Irak'a gitti ve bir daha onu göremedi. Çünkü cihâd sahasında şehîd olarak Rabbine kavuştu.

Irak'ta bütün kardeşler için hoca ve abi mesabesindeydi. Güzel ahlâk ve yüksek ilmi seviyesi nedeniyle herkes onu fevkalade çok seviyorlardı. Irak'ın Felluce şehri 2004 yılında mücâhidlerin elindeyken, cihâd hizmeti ve tanıtımı konusunda yoğun çabalar sarfetti. Sabahtan akşama kadar mücâhidlerin birliklerinin arasında gezip, kardeşlerinin dertlerini dinleyip, elinden geldiği kadar yardımcı oluyor, şer'i sorularına fetvalar veriyordu. Özellikle dostu ve kalbine çok yakın olan Şeyh Ebu Enes Eş-Şami, Ebu Gureyb operasyonunda şehîd olduktan sonra Felluce'deki mücâhidlerin şer'i mercii oldu.

Felluce'nin ikinci savaşının ardından Haçlı Amerikan askerlerinin eline esir düştü ve meşhur Ebu Gureyb cezaevinde yaklaşık iki yıl kaldı. O sürede davet ve tebliği görevine zor da olsa yılmadan devam etti. Fetvaları, vaaz ve nasihatlarıyla yanında kalan esirlere manevi destek oldu. Daha sonra "mesulun" yakınında olan bir cezaevine nakledildi ve kısa bir süre sonra mücâhidlerin düzenlediği bir operasyonla kurtarıldı.

Tekrar cihâd sahasına döndü ancak kısa bir süre sonra Haçlılara karşı yapılan bir operasyonda kolu koptu. Geçirdiği bu sakatlık onu cihâddan uzaklaştırmadı. Cihâd sahasında varlığını sürdürdü ve kısa bir süre sonra özlem duyduğu şehâdeti Rabbi ona ikrâm etti. 17.11.2007 tarihinde Haçlı ordusu ile karşılaştığı bir çatışmada şehîd olarak Rabbine kavuştu.

Şehîd hocamız zühd ve tevazu ile meşhurdu. Yemek, giyim ve yerleşim konusunda dünya metasından uzak zühdlü bir yaşam seçer. Kibir ve gururdan uzak olan davranışları herkese sevdirebilir ve tavsiye ederdi. Şüphelerden uzak ve vera ehlinde idi. Dünya sevgisinden uzak olup, gayretlerini âhirete yönlendirmelerini tüm öğrencilerine tavsiye ederdi.

Şehîd hocamız, taassuptan uzak, bütün muteber İmâmlara saygı ile birlikte Kur'ân ve sünnete muvafık olan görüşle amel ederdi. Zeki, yüzeysel olmayan, birleştirici ve uzak görüş sahibiydi.

Şehîd hocamızın ilmi konularda çeşitli çok güzel eserleri vardır. İlim, davet, terbiye gibi konularda çok değerli dersleri vardır. Edebi makaleleri vardır. İnşâAllâh onların da Türkçeye çevrilmesine çalışacağız.

Çeviri Yapanların Ön Sözü

Bizleri zulümattan nur'a ve cehaletten ilme ve delâletten hidâyete ileten Allâh'a hamdolsun. O ki; dinine tutunup, emirlerini yerine getirenleri muzaffer kılandır. En güzel salât ve selâmlar Efendimiz Muhammed'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) üzerine olsun.

Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Acıkmış insanların sofradaki yemek kabına üşüşmeleri gibi yabancı toplulukların üzerinize çullanmaları yakındır." Denildi ki "Ya Rasûlullâh! O gün sayı olarak az olmamızdan dolayı mı?" "Hayır, o zaman sayı olarak çok olacaksınız. Fakat bu çokluğunuz selin önünde sürüklenen çer çöp gibi olacaktır. Çokluğunuz size fayda vermeyecektir. Allâh, düşmanlarınızın kalbinden size karşı korkuyu çıkaracak ve kalplerinize de vehn atacaktır." Vehn nedir? diye soruldu: – Dünya sevgisi ve ölüm (başka bir rivâyette savaşma) korkusu."³

Şüphesiz ki İslâm tarihinde vuku bulan en büyük felaketlerden birisi de, hilâfetin lağvedilmesidir. Daha da önemlisi ve büyük felaket olan itikadi sapkınlıklarla beraber bu durumdan dolayı müslümanlar en zayıf ve zelil hallere düşmüş, düşürülmüştür. İslâm düşmanı tüm milletler, müslümanlar karşısında birleşip zayıf ve yorgun düşen bedenini parçalamaya çalışmaktalar. Birçok İslâm beldelerinde müslümanların kanları akıtılmakta, namusları ve malları talan edilmekte, nesilleri ve ekinleri ifsâd edilmektedir. Bu vahşeti elleriyle, dilleriyle ve

3 Ahmed - Müsned, Ebu Dâvud

sapkın ideolojileriyle yapanlar işlemekte oldukları bu korkunç cürüm ve ifsâdlarını: “Biz ancak ıslâh edicileriz. Her yere demokrasi ve evrensel insan haklarını ulaştırmak için çalışıyoruz.” diyerek iğrenç niyet ve suretlerini gizlemek istiyorlar.

Bu acı tabloya karşı İslâm erleri ve ümmetin önde gelen şahsiyetleri bir uyanış ve silkiniş ile kurtuluş yolları aramaya başladılar. Ümmetin kadim, şerefli ve izzetli günlerine kavuşması için neler yapılması gerektiği üzerinde, herkes bir arayış içerisine girdi. Netice itibarıyla herkesin çözüm olarak gördüğü şeyin “İSLÂM” olduğu açık ve net bir şekilde yeniden ortaya çıktı. Özellikle son yüzyıllık süreçte ümmet içerisinde yayılmaya başlayan beşeri ideolojilerin ne kadar kof ve zararlı olduğu da görüldüğünden, imân ve insaf ehli herkes “çözüm İslâm’dır” şîârında birleşti.

Niyet ve beyan olarak bu şîâr kolaylıkla kabul görmekle beraber bunun Kur’ân ve sünnet ışığında pratize edilmeye çalışılmasında ihtilaflar ve tefrika baş gösterdi. Çünkü “çözüm İslâm’dır” sözü, alanı geniş olan bir sözdür. Halen İslâm coğrafyasında “İslâm” için çalışan ya da çalıştığını zanneden sayısız cemaat ve gruplar mevcuttur. Birçoğunun da fikrinin ve menhecinin farklı olduğu apaçıktır. Hatta “İslâmi mücadele” namıyla İslâm dışında başlı başına bir din olan demokrasiyi içselleştirip demokratik yollarla İslâm’a hizmet edebileceği gafletinde bulunanlar da görülmektedir. Bunun dışında İslâm’ın zirvesi olarak vasıflandırılan cihâdı öteleyen tahfif eden, hatta iptal eden yanlış bir anlayışla ortaya çıkıp; davet, tebliğ ve ilim gibi silahsız türden çalışmalara soyunan gruplar ve cemaatler de bulunmaktadır.

Kendi cemaatlerinin menfaat ve maslahatlarını önceleyerek, farklı bir menhec üzere bir alanda çalışmalarına devam etmekle “toplumsal barışa katkıda bulunmak” gibi garip bir sorumluluk ve görev üstlendiklerine de şâhid olunmaktadır.

Demokrasiye başvuran gruplar ne kadar saf olduklarını göstermişlerdir. İstersen; “şeytan onları kandırmış” diyebilirsin. Çünkü ister batıdaki demokrasilerin isterse konserve kutuları gibi ithal edilip İslâm beldelerimizde uygulanan demokrasilerin tarihine vakıf olan her kimse, icat edilmelerinin sebebinin, Allâh’ın hâkimiyetinden yani dinden kurtulmak olduğunu bilmektir.

Batıdaki demokrasiler kilise hâkimiyetinden kurtulmak için icat edilmiştir. Hâkimiyet Allâh’a değil millete verilsin sloganı için kanlar dökülmüş ve devrimler gerçekleştirilmiş ve tekrar dinin hâkimiyetine dönmek için katı şartlar uygulanmıştır. Meselâ; partiler, dini ideolojiye sahip olmamalı ve dine bağlı her parti kapatılmalı yani demokrasinin asıl amacı; hâkimiyeti millete vermek değil, dinden kurtulmaktır. Aksi takdirde, kapıyı milletin önüne açabilirlerdi ve millet istediği konumu seçebilirdi.

Bu gerçekleri bilen kimselerin İslâm kanunlarını uygulamak için partilere, seçimlere, meclislere başvurmaları ahmaklıktan başka bir şey olmadığı çok açıktır. Bu yolla hiçbir şeyi elde edemedikleri ve edemeyeceklerini herkes biliyor. Böyle bir macera, ya Cezayirde olduğu gibi askeri bir darbe ile ya da adeta dış güçlerin müdahalesiyle son bulur biter.

Garip ve tuhaf olan şudur: Bu kimseler ya da cemaatler hastalığın ilaç olduğunu zannetmektedirler. Oysa bela, hiç deva olabilir mi?! Bir şeyi bilmek, öğrenmek ve sonra sevmeyip istememek; çağıranı dinleyip de ona icabet etmemek de garip ve tuhaf bir konudur.

Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) Mekke’de herhangi bir parti kurmamıştır, seçimlere girmemiştir, müşrik liderler ona cazip tekliflerde bulunmuşlar, ona tebliğ ve davet ettiği tevhid dininden vazgeçmesi karşılığında Mekke şehir devletinin başkanlığı da dahil olmak üzere çok büyük vaadlerde bulun-

dular. Dediler ki: Senin için mal servet toplanız en zenginimiz olursun, bizim kızlarımızın en güzellerini seç, istersen seni on tanesiyle evlendiririz. Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) onlara şu cevabı vermişti. *“Eğer onlar yüz çevirirlerse de ki: “İşte sizi Ad ve Semud’un başına gelen yıldırıma benzer bir yıldırımla uyarıyorum!”*⁴

Müşriklerin Peygamber Efendimizden, dininden vazgeçmesini değil, putlarına dil uzatmasından vazgeçmesini istediklerinde görüyoruz. İslâm davası tavizlerle, sünnete muvafık olmayan menheçleri takip etmekle ya da maslahatı amaç edinmekle büyümmez! İbn-i Abbas (radiyallâhu anh)’ın naklettiği rivâyette; Kureyş müşriklerinden el-Velid b. Muğire, el-As b. Vail, el-Esved b. Abdulmuttalib ve Ümeyye b. Halef Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) ile karşılaşmış ve şöyle demişlerdi. – Ey Muhammed! Haydi, biz senin taptığına tapalım sen de bizim putlarımıza tap, böylelikle sen de biz de bütün işlerimizde ortak oluruz. Başka bir rivâyette, “Bir yıl biz senin ilâhına tapalım, sen de bir yıl bizim putlarımıza taparsın.”

Yani adeta şöyle demek istemişlerdir; Mekke’yi bir yıl İslâm Cumhuriyeti ile idare edelim. İkinci yılda Paganizm (Putçuluk) rejimi ile idare edelim!

Ancak cevap yine kesin ve nettir. *“De ki: Ey kâfirler! Ben sizin tapmakta olduklarınıza tapmam. Siz de benim ibadet ettiğime tapmıyorsunuz. Ben de sizin taptıklarınıza asla tapacak değilim. Siz de benim ibadet ettiğime ibadet edecek değilsiniz. Sizin dininiz size, benim dinim de banadır.”*⁵

Kureyş müşrikleri bir gün Kâbe etrafında toplanmış bir haldeyken Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) Kâbe’yi tavafa başlamış. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in tavaf ettiğini gören müşrikler O’na eziyet etmeye çalışmışlar, O da onlara

⁴ Fussilet-13

⁵ Kâfirûn sûresi

en son şunu söylemiştir. “Ey Kureyş topluluğu! Canım elinde olan Allâh’a yemin ederim ki ben size ancak boğazlamakla gönderildim!” Bunu söylerken de eliyle boğazını gösteriyordu. O dönemin meclisi olan Daru’n-Nedve’nin başkanı olan Ebu Cehil “Ey Muhammed! Sen cahil değildin (pek kolay kızmazdın, halim bir adamdın)” deyince Efendimiz ona şöyle dedi: “Sen de O (boğazlana)nlardansın.”

İkinci olarak bahsettiğimiz gruba gelince: Acaba gerçekten etkin bir çözüm olduğuna inandıkları için mi? Yoksa; çile ve meşakkatten pek uzak bir yol olduğu ve içinde cihâd barındırmadığından daha kolay olduğunu düşündükleri için mi bu menheci seçtiler.

Şu hususu unutmamak gerekir ki; İslâmi hilâfeti, bombalar ve ümmeti sapkın ideolojilerle yıkmaya çalışanlar, bu işi yaparlarken hiçbir zaman barışçıl yollara ve hoşgörülü diyaloglara tevessül etmediler. Bu süfli hedeflerine ulaşmak ve lehlerinde bir netice elde etmek için halen şâhid olduğumuz vahşiyane yöntemleri de meşru gören kan ve şiddet yolunu seçtiler.

Demokrasiyi vazgeçilmez dinleri olarak telakki edenler demokrasiye demokratik yollarla değil makyevelist (hedefe ulaşmak için herşey mübah) anlayışla ulaşmışlardır.

Ümmet olarak sürüklenmeye zorlandığımız bu zillet haline barış ve insan hakları teraneleriyle değil; cebir, hile, şiddet ve katliamlarla getirildik. Aynı şekilde bu cürümleri gerçekleştiren küfrün elebaşları ümmetin yine yeniden bir diriliş ve direniş menhecine dönmesinin yollarını kapatmak için, akledebilecekleri her türlü önlemi almaya azami özen ve gayreti göstermişlerdir. Bütün İslâmi davetçi, tebliği şer’i ve dünyevi ilimci cemaatlerin önüne kırmızı bir çizgi çizdiler. Herhangi bir cemaat bu kırmızıçizgiyi aşmaya kalkarsa kanlı bir darbe ile susturulur. Onun gençleri ise, ya idam edilir ya da cezaevlerinde uzun

süre yatmaya mahkûm edilir. Bu cemaatlerin gençlerinden her biri kendi idrak gücüne göre bu gerçekleri görecektir. Kimi birkaç ay, kimi birkaç yıl sonra...

Onlarca yıldır zihinlerinde bitiremedikleri Mekke dönemi-ni ebedî bir sürece dönüştürme gayretindeki bazı cemaatler de bu durumu kendi takipçilerine adeta bir bariyer olarak orta yere koymaktalar. Tebliğ, davet ve sabır gibi önemli ıstılahların istismara dönüşen yanlış kullanımları zamanla bu argümanla-rı ileri süren cemaatlerin de ömür törpüsüne dönüşmektedir. Muvahhid mücâhidlerden geçmişte yolu bu tür cemaatlerle kesişenler benzer gerekçeleri ya da diyalogları üzümlere de olsa hatırlayacaklardır.

Yeryüzünde hiç kimse tebliğ, davet veya ilmin önemini ve değerini inkâr edemez. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) örnek bir mübelliğ ve önder bir davetçi idi. Lâkin onların hiç-biri çağımızda farz-ı ayn'a dönüşen cihâddan geri kalmak için bahane olamaz. Bu hususta acı ve üzüntü verici olan şey, bir ve ikinci grubun mücâhidlere karşı dil uzatmaları, her münasebette onlara hakaret etmeleri ve samimiyetlerine şüphe düşürmeleridir.

Mücâhidler, barış gruplarının varlığını tehdit ediyorlar. Çünkü o grupların gençleri sürekli onları bırakıp cihâd ker-vanlarına katılıyorlar. Bunun için o gruplar mücâhidlere karşı fikri savaşlar açtılar. Sanki kâfir, siyonist sistemler tarafından açılmış savaşlar yetmiyormuş gibi onlar da kınayanların sürü-süne katıldılar ve mücâhidleri tedbirsizler-patavatsızlar ... vs. vs. gibi sıfatlar ile nitelendiriyorlar.

Mücâhidler beynelminel küfür ordularının acımasız saldırı-larına karşı ümmetin izzetini korumak için her türlü fedakârlığı gösterirlerken, öte tarafta da "Kul u Kal" ile kendilerine dil uzatan malum çevrelerin yaralayıcı kelâmi hücumlarına ma-ruz bırakılmaktalar. Rasûlullâh'ın varisi olmaya aday Rabbani

âlimler birçok vecihten cihâd karşıtı çevrelere delilleriyle cevap vermişlerdir. Ümmetin müzmin hastalığının tabibi Efendimiz Muhammed (sallallâhu aleyhi ve sellem)'dir. Eczanemiz de Kur'ân ve Sünnettir. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor: "İyne alış-verişi yaptığınız öküzlerin kuyruğundan tutup rençberlikle yetinip cihâdı terk ettiğiniz zaman Allâh size zilleti musallat kılar ve tekrar dininize dönünceye kadar onu üzerinizden kaldırmayacaktır." Yani, ilacımız Cihâd'dır. Yüce Rabbimiz bunu idrak etmeyi bütün müslümanlara nasib buyursun. Allâhumme âmin.

BU KİTAP

Cihâda karşı şüpheler üretip bir virüs gibi insanların zihnine yayanlar, mücâhidleri patavatsızlıkla, tedbirsizlikle ve aşırılıkla suçlayarak dil uzatanlar, müslümanların yenilgileri ve düşmanlarının gücü ile ilgili abartılı haberleri yayanlar ve cihâd yolunu seçen muvahhid mücâhidleri kınayıp her türlü tehlike ve şiddetten uzak bir halde yaptıkları entel çalışmalarını üstün görenlere Kur'ân ve Sünnetten delilleriyle güçlü ve susturucu bir reddiye'dir.

Bu kitabın müellifi kitabı üç kez gözden geçirerek yeniden hazırlamıştır. Birinci olarak tebliğ, davet ve terbiye alanlarında iken cihâd karşıtı çevrelere cevap ve bu menheci takip eden öğrencilerinin karşı karşıya kaldıkları şüpheleri gideren bir yol azığı olarak yazdı. Ondan sonra kendi ülkesinin istihbaratı tarafından takip edilip aranması çıkarılıp birçok badirelerden sonra bu uğurda birçok acı ve sıkıntı yaşadı. Hicret ve gurbette geçen zahmet dolu uzun bir zaman sonra kitabı yeniden gözden geçirip önemli eklemeler yaparak ikinci baskısını hazırladı. Yolun sonunda cihâd sahalarından Felluce ve Ebu Gureybte 21. yy. haçlı ordularına karşı azimli bir mücadele verdikten sonra çok arzuladığı şehâdete ulaşmak suretiyle müellif adeta bu kitabın üçüncü baskısını da kanıyla yazmış oldu.

Bu kitabın büyük kabul görmesi müellifin şehâdetinin bereketindendir. Bu kitabın ulaştığı insaf sahibi kimselerin pek çoğu içeriğindeki ilmi hakikatleri kabul ile çağımız müslümanlarının tek kurtuluş yolunun cihâddan başka bir şey olmadı-

ğına güçlü bir şekilde kanaat getirmişlerdir. Bu kitabın büyük bir hüsnü kabul ile karşılanması, Türkçeye çevirmemize vesile oldu. İnsaf ve izan sahibi samimi müslüman bir âlime bir gün bu kitabı gösterdik.

Okuduktan sonra kendisiyle yaptığımız görüşmede şöyle dedi. "Bu kitap hakikatı ihtiva eden bir kitaptır. Bilmiyorum neden cihâddan kaçınıyoruz. Cihâd çağrısını duyunca yerimize çakılıp kalıyoruz. Bu ise nefislerimizden kaynaklanmaktadır. Biz bu hususta da Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in seçkin ve saygı değer Ashâbı gibi olmalı, onları örnek almalıyız. O Ashâb ki; cihâdın farziyet ve faziletini duyduklarında dünyevi zevklerini terk ederek i'la'yı kelimetullâh için cihâd meydanlarına koşarlardı. Bizlerse onlarca âyet ve hadîslere karşın şüphelerimizi ve mazeretlerimizi ileri sürerek bu farziyetten ve yüksek faziletten geri duruyoruz.

Ashâb (radiyallâhu anh) bu ihlâsından dolayı Allâh'ın yardımı, kerem ve lütfuyla çok kısa sürede birçok beldeyi fethettiler. Biz ise bu farziyeti terk ettiğimiz için hüsrandan, hüsrana sürüklenmekteyiz. Rabbimizden esenlikler dileriz."

Şehîd müellif bu kitapta tatlı ibârelerle ve anlaşılabilir bir üslupla okuyucunun aklına ve ruhuna hitap etmektedir. Nassa dayalı delillerle beraber akli delillere de yer vermiş, böylelikle okuyucuların azami derecede istifâde edebilmelerini kolaylaştırmaya gayret etmiştir. Öte yandan cihâddan uzak kalmış bazı grupların şüphe ve itirazlarına da ayrıntılı bir biçimde sarîh ve ikna edici cevaplar vermiştir. Kelâmi felsefenin saçma şüphelerine ise edebiyatı ve belâğatı yüksek cevaplar vermiştir.

Kitap, okuyucunun aklına ve kalbine çok yakındır. Onu okuyan kendisini cihâd meydanlarındaki mucâhidlere ve şehîdlere yakın hissedecektir. Kitap, âyet ve hadîsler ile selef âlimlerinin sözleriyle doludur. Şehîd müellif tahkik ve temkinli ilim ehlinden olması hasebiyle kitabını büyük bir titizlikle ha-

zırlamıştır. Hadîs-i Şeriflerin tamamını tahric etmiştir. Fıkıh ve hadîs kitaplarından alıntıları dikkatle seçmiş ve ilmi emânet sorumluluğunun bilinciyle insaflı bir şekilde onları sergilemiştir. Gerektiğinde ilmi analizlerini yıkıp hakka en yakın gördüklerini desteklemiştir.

Şehîd yazarın belirttiği gibi cihâd konusunda yeni ve eski eserlerden istifâde etmiştir. Özellikle İbn-i Nehhas'ın "Cihâd" kitabına çok önem vermiştir. Şehîd müellif talebelerine bu kitabı okumalarını tavsiye etmiştir. Bu kitabın övülecek çok yönleri vardır. Bunların bilinmesini değerli okuyucuların takdirine bırakıyoruz. Son olarak bu kitabı okuyan ve ondan istifâde eden okuyucularımızdan, şehîd yazara, öğrencilerine, kitabı tercüme edenlere, doğu ve batıda Allâh yolunda savaşılan bütün mücâhidlere sâlih dualarını diliyoruz. Ve son duamız:

Elhamdulillâhi Rabbil âlemin.

Tercüme edenler

Tercüme esnasında başvurulmuş eserler

a) Türkçe eserler:

- 1) Kur'ân-ı Kerîm'in çeşitli meâlleri,
- 2) Sahîhi Buhâri,
- 3) Sahîhi Müslim,
- 4) Cem-u'l-Fevaid "Rudani",
- 5) Sözlük, El-Mevarid,
- 6) El-Camiu Li-Akamil Kur'ân,
- 7) El-Cihâd, İbn-i Nehhas,
- 8) El-Umde, Şeyh Abdulkadir bin Abdulaziz.

b) Arapça eserler:

- 1) El-Kamus el-Muhit, Feyruz Abadi.
- 2) El-Muğni, el-Muhit, İbn-i Kudame
- 3) Muhtasarı Meşari-l Eşvak, Dr. Salah Abdul Fettah el-Halidi. (7. eserin muhtasarı)

Not: Tercüme esnasında mananın izah edilmesi veya başka amaç için eklediğimiz ifâdeler iki tire – arasına konuldu.

Yazara ait olanlar ise iki parantez () arasına konuldu.

1) Derlerse ki, Cihâd nedir?

Onlara de ki:

– Bir Sahâbe tarafından kendisine sorulduğunda sadık ve masduk –doğru söyleyen ve doğrulanan– s.a.v.’in açık ve net cevabı olan;

“Hicretin en efdali hangisidir?”

- Dedi ki: “Cihâddır.”

- “Cihâd nedir?”

- Dedi ki: “Onlarla karşılaştığında kâfirlerle savaşmandır”

- “Cihâdın en efdali hangisidir?” Dedi ki: “Atı öldürülen ve kanı akıtılan kimsedir.”⁶

Başka bir rivâyette “Cihâdın en efdali hangisidir?” Dedi ki: “Malı ve canıyla müşriklere karşı cihâd eden kimsedir.” Denildi ki: “Öldürülmenin en şereflişi hangisidir?” Dedi ki: “Kanı akıtılıp, atı da öldürülen kimseninkidir.”⁷

O zaman ne kadar çok mal infak ederse etsin, kişi canıyla cihâd eden gibi olamaz. Öyleyse burada mal kazanmak için okuyup, okutup veya çalışmak için körfez ülkelerine –gurbete– gidip cihâddan geri kalanların hali nasıl olur?

– Evet, cihâd çeşitli yollarladır (Mızrakla - malla - dille - kalemle) ve istersen o malla, tebliğ ile ve silahla olur diyebilirsin. Ancak cihâd lafzı mutlak anlamda kullanıldığı zaman akla ilk gelen savaştır. Çünkü selefi sâlihın örfünde cihâd, kıtaldır.

⁶ Ahmed. Sahîhtir.

⁷ Ahmed. Ebu Dâvud. Hasendir.

Aişe (radiyallâhu anhâ) kadınların cihâdını sorduğunda şu cevabı almıştı; “Onların üzerine savaşı olmayan cihâd farzı vardır, o da hac ve umre’dir.”⁸ Buhârî rivâyetinde “Aişe (radiyallâhu anhâ) diyor ki: “Biz cihâdı amellerin en üstünü olarak görüyoruz, cihâd etmeyelim mi?” yani Aişe (radiyallâhu anhâ) cihâdın savaş olduğunu anlıyordu.

– Allâh yolunda sefere çıkmak, dünya ve içindekilerden daha hayırlıdır.”⁹ Buradaki fisebilillâh lafzı camiinden çıkıp da insanlara tebliğ etmen demek değildir. ... Hayır, bu, nassları şer’i manasından saptırmaktır. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) bu kelimeyi söylerken tek kastı vardı o da savaştır.

– Sahâbeyi Kirâm, meşhur olan “Biz hayatta kaldığımız sürece Muhammed’e cihâd için Bey’at verenleriz” sözleri ile savaşla cihâddan başka bir şey mi kastettiler?

– Aynı şekilde âlimler cihâdı böyle anlamışlardır. Şeyh Dr. Abdullâh Azzam diyor ki, “Dört İmâm, cihâdın Allâh’ın kelimesini yüceltmek için savaş ve savaşa yardım olduğunda ittifak ettiler;

a) Hanefiler, Kemal bin Humam Fethu’l-Kadir 5/187’de diyor ki: “Cihâd, kâfirleri hak dine davet etmek ve kabul etmezlerse onlarla savaşmaktır. –Fıkıhta bu bahse– Meğazi kitabı denir. Ve o savaş için kâfirlere yönelmektir. Onların örfünde kâfirlerle yapılan savaşa mahsus edilmiştir.” İmâm Kâsânî el-Bedail kitabı 7/97’a der ki; “–Cihâd– savaş şekliyle Allâh yolunda mal ve can ile ve diğer şekillerle elinden geleni yapıp gayret sarf etmektir.” Serahsi, büyük siyerinin şerhinde bunun benzerini söylemiştir.

b) Malikiler: Derdir’in Akrabu’l-Mesalik’ine ve Adevinin haşiyesine bakınız.

⁸ İbn-i Mâce. İbn-i Huzeyme. İsnadı sahîhtir.

⁹ Muttefekun aleyh.

c) Şafiiler: İbn-i Hacer Rahimehullâh Fethu'l-Bârî'de 6/77 der ki; "–Cihâd– şer'an kâfirlerle savaşmak için elinden geleni yapmaktır." Bu sözün benzeri İbn-u'l-Cevzi ve İbn-i Dakûku'l-İyd'den nakledilmiştir.

d) Hanbeliler: Mefalibu Ulin-Nuha 2/477'de; "–Cihâd– kâfirlerle savaşmaktır. Ayrıca Umdetu'l-Fıkh ve Munteha'l-İradat adlı kitaplarda; "–Cihâd– savaşmak ve Allâh'ın kelimesini yüceltmek için savaşta elinden geleni yapmaktır." (Bazı eksiltme ve ilavelerle yaptığım alıntıdır.)¹⁰

– İbn-i Rüşd Mukaddimelerinde 1/369'da der ki: "Kılıç ile cihâd, din uğruna müşriklerle savaşmaktır. Allâh rızası için kendini yoran kimse muhakkak ki Allâh yolunda cihâd etmiş olur. Ancak Allâh yolunda cihâd lafzı mutlak olarak kullanıldığı zaman İslâm'a girinceye ya da küçülerek elleriyle cizye verinceye kadar kılıç ile kâfirlerle savaşmak anlamına gelir."

Bu, hakkında ihtilaf olmayan bir icmadır, yani "Fisebilillâh" lafzı Kur'ân, sünnet ve fâkihlerin sözlerinde mutlak anlamda kullanıldığı zaman ancak savaşa hamledilir.

– Muğni 6/334'de der ki: "“Sebilullâh” lafzı mutlak olarak kullanıldığı zaman ancak cihâda hamledilir. Muhakkak ki Kur'ân'da geçen “Fisebilullâh” lafızları ile sadece birkaç yer haricinde geri kalan tüm yerlerde kastedilen şey ancak cihâddır."

– Fethu'l-Bârî'de der ki: "“Sebilillâh” lafzı mutlak olarak kullanıldığı zaman akla ilk gelen cihâddır."

– Suyuti, Tenviru'l-Havalik adlı kitabında Bâcî'den naklederek dedi ki: "İyilik amellerinin hepsi Allâh yoludur ancak bu lafız şerîatta kullanıldığı zaman savaş kastedilir, yani düşmanla savaş."

¹⁰ İbretler ve basiretler kitabı. Sayfa:9 ve sonrası

– Başka bir örnek verecek olursak günâhları bırakan kimseye –lûgat anlamında– oruçlu denebilir. Çünkü o, günâhları bırakmıştır, ama bu adamın –şer’i anlamda– asıl oruç olan Ramazan orucundan muaf olduğu anlamına gelir mi? Rabbi-miz “Oruç size yazıldı” buyurduğu gibi “Savaş size yazıldı” da buyurmuştur. O zaman “Yoksa siz kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz?”

– Birtakım insanlar, illaki cihâdın manasını –bozmak için– esnetmek istiyorlar ve cihâdı terk etmelerinden dolayı kendilerini temize çıkarmak için biz cihâddayız!!! diyorlar. Onların hayatına bakarsan bu, ya ailesine bakan bir memur, çiftçi, tüccar veya işçidir ya da Ezher’de şer’i fakülteyi, tıbbı, iktisadi veya siyasi ilimleri okuyan biridir. Herkes kendini mücâhid olarak görüyor ve –bu durumun– savaşı terk etmek için ona cevaz verdiğini düşünüyor!!! Evet mücâhid??? Kendi memleketinde oturduğu, çalışıp, yediği, içtiği, okuduğu halde böyle düşünüyor. Üstelik biri gelip küstahlık yaparak bulunduğu durumu savaştan daha üstün görüyor!

Bu bunaklara ve tahrif edenlere Hannân ve Mennân olanın yardımıyla Kur’ân, sünnet ve o ikisine ihsânla tâbi olanların siretinden fazla bir açıklama gerekiyor.

2) Derlerse ki, şimdi niye cihâda teşvik ediyorsun? Cihâda çıkmanın sebebi nedir? Bizim zamanımız onların zamanı gibi değildir ve her zamanın fâkihleri vardır, bu günün cihâdı kılıç ve bıçakla değil bilâkis medeniyettedir. İktisad öğrenmeye, siyaset - medya - toplumsal ilimler - ziraat - ticaret - diyalog - sanayi - tıp - mühendislik - turizm - teknoloji - çağdaşlık vb. şeyleri öğrenmeye teşvik et. Çünkü bunların hepsi cihâddır. Askeri mücadeleden önce bunun alt yapısını oluşturmak kaçınılmaz bir şeydir. Onlara de ki:

1- Savaş ne içindir? Çünkü Cebbar olan Allâh yedi gök üzerinden “Ey Peygamber! Mü'minleri savaşa teşvik et” diye emrederken, sen gelip savaştan soğutuyorsun. İmânı zayıf olanları kandırmak amacıyla savaş için hazırlık yaptığını iddia ediyorsun ama vakıa seni yalanlıyor.

– Rabbimiz “Artık Allâh yolunda savaş! Sen kendinden başkası (sebebiyle) sorumlu tutulmazsın. Mü'minleri de savaşa teşvik et” buyurmadı mı? Ama artık tek başına olsan bile iktisad ve mühendislik oku demedi!!!

– (Rabbimiz “Savaşta kâfirlerle karşılaştığımız zaman boyunlarını vurun, “Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün” diye emretmedi mi? Ama “kâfirlerle karşılaştığınız zaman” konferanslar düzenleyin ve şüpheleri kaldırmak için diyalog kurun demedi! Yoksa siz hâlâ kâfirlerle karşılaşmadınız mı?

– Allâh'ın kitabında cihâdın farziyetini ve müslümanların üzerindeki vâciplerini anlatan, ona teşvik edip, faziletini be-

yan eden ve mücâhidler için âhirette Allâh'ın hazırladığı sevabı anlatan cihâd âyetlerinden yüzden fazla âyet gelmedi mi? Medeni âyetlerin çoğu cihâdı yükseltti ve cihâdı terk edenleri nifakla ve kalpleri hasta olmakla niteleyip onları kınadı.

2- Savaşa teşvik ne içindir? Çünkü o şu an âlimlerin ittifakıyla farz-ı ayn olmuştur. Yani namaz ve oruç gibidir. Hanbeliler dışında Üç İmâm'a göre, –kâfirlerin saldırısı anında cihâd ile namaz arasında tercih durumunda kalındığı zaman– iki farzın çakışması anında öncelik cihâdındır ve Dört İmâm'a göre orucun önüne geçirilir. O zaman onu terk eden büyük bir günâh işlemiş olur (İbn-i Hacer el-Heytemi'nin dediği gibi). –Maliki İmâmlarından –el-Karafa dedi ki: “Vâcipler veya haklar çakıştığı zaman vakti dar olanlar –yani acele yapılması gerekenler– vakti geniş olanların önüne geçirilir. Çünkü zaman açısından bu darlılık şerîatin onunla diğerinden daha fazla ilgilendiğini gösterir. O zaman mertebesi daha yüksek olsa bile vaktinin geçmesinden korkulmayan vaktinin geçmesinden korkulandan sonraya bırakılabilir.

– Halîfe, bir adamı cihâd ile görevlendirdiği zaman cihâdın o adamın üzerinde farz-ı ayn olduğu konusunda fâkihler ittifak etmiştir. Farz edelim ki Hulefa-i Raşidin zamanında parmakla gösterilen tebliğde büyük gayret gösteren ve müslümanlara çok faydası olan büyük şöhret sahibi bir adam var. Halîfe ona gelip cihâdın farz-ı kifâye olduğu bir durumda cihâda çık dedi. Böyle büyük bir tebliğci ve tecrübe sahibi bir âlimin Halîfe'ye itaat etmemesi veya benim burada bulunmam daha faydalı (kendisine göre) deyip çıkmaması caiz mi???!!! Bu gayretli adam kendisinin kalmasının müslümanların maslahatı açısından daha faydalı olduğunu düşünse bile ittifakla; “hayır, caiz değildir...!”

Bak, bu durum, Halîfe savaşa çık dediği zaman böyleyse, peki o Halîfe'nin Rabbi ve o Halîfe'nin Rabbinin gönderdiği Rasûl “(Ey Mü'minler) gerek hafif gerek ağırlıklı olarak hep

birlikte savaşa çıkın, mallarınızla ve canlarınızla cihâd edin” dediği zaman nasıl olur? Ve maslahat cihâda çıkmaktır. Çünkü bugün cihâd farz-ı ayndır. Başka bir zamana ertelenebilecek bir farz değil, hemen yapılması gereken bir farzdır. Ve âyet bu çıkışın hem canla hem malla olmasının gerektiği konusunda açıktır. Sadece malla, konuşmakla ve dua ile değildir. Zâten “nefir” kelimesi lügat açısından (bizim konumuzda) başka manaya hamledilemez. Lügat kitapları ve fıkıh ansiklopedileri önünüzdedir.

– Cihâd farz-ı ayn olduğu zaman kişi ana-babasının izni olmadan cihâda çıkar. Peki, siz ebeveynin izni olmadan felsefe - iktisad veya herhangi bir bölüm okumak için evinden ayrılıp başka bir yere gitmesine cevaz veriyor musunuz?

Eğer bir anne, oğluna iktisad sınavına gitmemeyi emrederse itaatı vâcip değil midir? Ancak farz-ı ayn olduğu halde eğer ona cihâdı terketmeyi emrederse itaat edilmez. O zaman hangisi daha önemli: Savaşmak mı yoksa iktisad okumak mı?! Sen de benim gibi memleketindeki hazırlık diye yapılan şeylerin gerçeği görmeyi engelleyen siz gibi vehimlerden başka bir şey olmadığını görmüyor musun?!! Gerçek hazırlık ancak savaş hazırlığıdır. Diğeri ise ona tâbidir ve o şüphesiz ki bize lazımdır. Ama saldıran akrebe karşı sana şiir, divan, rahman veya belki şerri bırakırlar diye akreplerin pazarında dağıtılan hikâyeler değil, akrebin kafasına bir vuruş gerekiyor! Bunlar turizm fakültesinde okumak Allâh yolunda bir hazırlıktır ve her birimiz İslâm’ın birer mevzisindeyiz de diyebilirler!!!

– Şaşıрма ey kardeşim! Çünkü bizim çağımız acaiplikler çağıdır ve sen “her görüş sahibinin kendi görüşünü beğenmesidir.”¹¹ hadîsiyle kendini teselli et.

– Cihâd farz-ı ayn olduğu zaman fâkihlerin açık bir şekilde söyledikleri gibi kişi alacaklısının izni olmadan cihâda çıkar. Peki fikri hazırlık savaş için hazırlıktan veya “savaşın kendi-

¹¹ Tirmizi. Hasen, garip

sinden daha önemlidir” bahanesiyle iktisad okumak için ve borcunu ödemediği meselâ Almanya’ya gitmeyi caiz görüyor musun, yoksa ahkâm zamana göre değişir mi diyorsun?!

Alacaklının İzni Konusunda Âlimlerin Sözleri

1- İbn-i Kudame diyor ki¹²: “Cihâd farz-ı ayn olduğu zaman alacaklıdan izin istemek yoktur. Çünkü cihâdın hakkı kişinin şahsına bağlıdır. Bunun için bütün farz-ı aynlar gibi kişinin zimmetine bağlı olan hakların önüne geçirilir.¹³ Ancak böyle birisi hakkında ön saflarda durmak veya karşılıklı meydan okumak gibi ölüm tehlikesine yol açan durumlara girmek müstehab değildir. Çünkü böyle bir durum başkasının hakkını tehlikeye atmaktır. Eğer borcunu ödeyecek bir mal veya bir kefil bırakırsa izin almadan savaşa çıkabilir. Bunu Ahmed bizzat kendisi söylemiştir. ...” Yani farz-ı kifâye olduğunda, Allâh en iyi bilendir.

2- İbn-i Teymiyye der ki: “Düşman, İslâm beldelerine girdiği zaman şüphesiz ki düşmanın çıkarılması o beldenin halkına ve düşmana güç getirene kadar sırasıyla o beldeye en yakın olandan en uzak olana kadar vâcip olur. Çünkü müslümanların beldelerinin hepsi tek belde gibidir ve babanın veya alacaklının izni olmadan cihâda çıkmak vâciptir.”

– Hanbelilerin dışında Üç İmâm’a göre cihâd farz-ı ayn olduğu zaman namazın önüne geçirilir ve orucu terk etmek nasıl haram ise cihâdın terki de öyle haramdır. Peki, çakıştığı zaman sizin yaptığınız okumak, konferans, diyalog, mitingler vs. namaz, oruç ve zekâtın önüne geçirilir mi? O zaman sizin

12 El-Muğni 9/71

13 Meselâ namaz, kişinin şahsi üzerine ait bir haktır. Onu bizzat kendisinin yapması gerekir ama borç gibi mali haklarsa zimmete bağlıdır ve onun yerine başkası da ödeyebilir veya mirastan da alınabilir. Buna göre cihâd da zâta bağlı ve kişinin bizzat kendisinin yapması gereken haklardan ve zâta bağlı haklar, zimmete bağlı haklardan daha önemlidir ve önce gelir

yaptıklarınızın cihâddan daha üstün ve müslümanlara daha yararlı olduğunu nasıl iddia edersiniz!? Siz, müslümanların maslahatına gerçekten Allâh'tan, Rasûlü'nden ve âlimlerin cumhurundan daha mı hırslısınız?!!!

Dusuki haşiyesinde der ki: "Cihâd farz-ı ayn olduğu zaman hacdan daha efdaldır ve onun önüne geçirilir."¹⁴

– Ve merak ediyorum; öğle ezanının öncesinden yatsıya kadar 6 saat süreli bir tıp sınavı bulunursa ve bu sürede üç namaz vakti geçecekse uzak bir gelecekte açmayı düşündüğü muayenehanesinin gelirinin %30'unu Filistin'de taş atan çocuklara tahsis edecek bahanesiyle bu namazların bırakılmasına cevaz verir misiniz! Veya mühendislik okuyan birinin gireceği sınavın zamanı Cuma namazına denk geliyorsa, Cuma'nın terkine cevaz verir misiniz?

Ama Hendek savaşında olduğu gibi cihâd meydanındaki gerçek mücâhide savaş esnasında namaz kılmaktan aciz olduğu zaman namazı bırakması meşrudur.

– Daha dikkatli olalım! Farz edelim ki bir kişi Avrupa'da bir üniversiteye girecek ama Ramazan günlerinde vücudunu test eden bir maddeden birkaç damla içmesi gerekiyor ve şâyet o testleri yapmazsa bu hayali olan üniversiteye giremeyecek. Siz bunu caiz görüyor musunuz!? Ama cihâd farz-ı ayn olduğu zaman âlimlerin ittifakıyla orucun önüne geçirilir ve o kişi hakkında oruç tutmamak caiz olur!.. O zaman hangisi daha önemli savaş mı yoksa!???

– Son olarak, eğer bu sınavın şartı uzmanların gözetiminde bilgisayarlı kızıl ötesi tarama yapan cihazlarla vücudunun test edilmesi için elbiselerini soyması gerekiyorsa, İsrail'i hezimete uğratabilmemiz için nükleer teknolojiyi öğreneceği bir fakülteye girip atom bombası yapımını öğreneceği bahanesiyle buna cevaz veriyor musunuz?

Ey insanlar, yeter artık bu vehimler!

Bunlar istedikleri zaman haramı helâl kılarlar.

Ama helâl, haramdan ayrılıp belli oldu.

– Önümüzde iki konu var, sakın bunları birbirine karıştırmayalım. Birincisi; bugünkü cihâdın hükmünün bilinmesidir. Farz mı - değil mi? İkincisi; bu hükmün gerçekleştirilmesidir. Çünkü farzı gerçekleştirmeyip onu inkâr eden ile farzı kabul edip yapmadığı için kendisini kusurlu ve günâhkâr kabul eden arasında fark vardır.

Cihâdın Hükmü

Cumhura göre cihâd farz-ı kifâyedir. Yılda bir sefer yapılması kifâyeyi yerine getirir. Delili; Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in ölüm döşeginde olan amcası Ebu Talib'e: "Onlardan öyle bir kelime istiyorum ki bütün Araplar o kelime sayesinde kendilerine uysunlar. Acemler ise onun sayesinde kendilerine cizye versinler." "Tek kelime mi?!!" diye sordu. "Evet tek kelime, lâ ilâhe illAllâh" buyurunca şöyle dediler: "Tek ilâh öyle mi?!! Son dinde de bunu işitmedik. Bu ancak bir uydurmadır.¹⁵ Demesidir. Ama –belli durumlarda– cihâd, farz-ı ayna dönüşebilir. Dolayısıyla şu anda cihâd farz-ı kifâye olsa bile bu günlerde kifâye henüz gerçekleşmemiştir. Bunun için de "savaşla cihâd" henüz gerçekleşmemiş bir farzdır. Zikir ehlinin sözlerini sana sunacağım.

1- Kurtubî diyor ki: "... İslâm Devlet başkanı olan İmâm'ın, her yıl bir defa düşmanın üzerine bir bölümü gaza yapmak üzere göndermesi farzdır. Bunlarla kendisi de ya bizat çıkar ya da güvendiği bir kimseyi onlarla beraber gönderir. Bunu da onları İslâm'a davet etmek için yapar. Onların eziyetlerini engellemek, onlar üzerinde Allâh'ın dininin üstünlüğünü sağlamak kastıyla yapar. Bu da İslâm'a girinceye ya da elle-riyle cizyeyi verecekleri zamana kadar böylece devam eder...

¹⁵ Ahmed-Tirmizi hasen bir isnadla

(Müslüman) Bu durumda eğer gücü yetiyorsa bizzat gazaya çıkar, aksi takdirde bir gaziyi donatır..."¹⁶

2- İbn-i Haldun, mukaddimesinde der ki: "İslâm millette davetin yayılması için ve herkesin ister istemez İslâm dinine zorlanması için –yani İslâm'a girmesi için değil, İslâm'ın hükmü altında yaşamaya zorlanması için– cihâd meşru kılındı bunun için de hilâfet ve otorite kurmak gerekli oldu. Ancak başka milletlerde ise onların daveti genel olmadığı için nefsi müdafaa dışında cihâd onlarda meşru değildi. Dolayısıyla siyasi otoritenin işlerinden herhangi birşey din adamlarını ilgilendirmez oldu. Çünkü İslâm milleti gibi diğer milletlere karşı galip olmak ile mükellef değillerdi. Ancak kendi milletleri içinde dinlerini kurmak ile mükellef idiler. Bundan dolayı Beni İsrail'de Musa ve Yuşa (a.s.)'dan sonra 400 yıla yakın bir zaman boyunca siyasi otoritenin işine karışmadan yaşamışlardı. Onların derdi sadece dinlerini yaşamaktı."¹⁷

3- İbn-i Kesir tefsirinde diyor ki: "Allâh-u Teâlâ mü'minlere, önce kâfirlerin önde gelenleriyle, İslâm Diyârına en yakın olanlarla, sonra onları takip edenlerle savaşmalarını emrediyor. Bu sebeptendir ki Allâh Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) Arap yarım adasındaki müşriklerle savaşmaya başlamıştır. Sonra Mekke-Medine-Tâif-Yemen-Yemame-Hayber-Adramut ve Arap yarımadasının diğer bölgeleri ile diğer Arap kabilelerinden insanlar bölük bölük Allâh'ın dinine girdiklerinde kitap ehli ile savaşa başlamış. Arap yarımadasına insanların en yakını ve kitap ehli olmaları sebebiyle İslâm'a davete insanların en layığı olan Rumlarla savaş için ordu hazırlamıştır. Tebük'e kadar varmış, sonra insanların sıkıntıya düşmeleri, ülkenin kuraklığı ve durumun darlığı sebebiyle geri dönmüştür. Hicretin 9. senesinde meydana gelen bu olaydan sonra hicretin 10. yılında veda haccı ile meşgul olmuş ve veda haccından 18 gün sonra vefat etmiştir.

¹⁶ Kurtubî tefsiri 8/244

¹⁷ 1 / 230-231

Hız. Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'den sonra İslâm yıılmaya yüz tutmuş haldeyken veziri, sıddıki ve Halîfesi Ebu Bekir (radiyallâhu anh) işi üzerine almış, Allâh-u Teâlâ dini onunla sağlamlaştırmıştı. İrtidat edenleri İslâm'a döndürmüştür. Ebu Bekir, zekât vermeyi reddeden rezil kişilerden zekâtı almış hakkı bilmeyenlere açıklamış ve üstlendiği görevi yerine getirmiştir. Daha sonra haça tapan Rumlara ve ateşe tapan İranlılara karşı İslâm ordularının hazırlığına girmiş, risaletin bereketiyle Allâhû Teâlâ ona ülkelerin hepsini nasip etmiş, Kisra ve Kayser ile kullardan onlara itaat edenlerin burunlarını yere sürüp, ordularını dize getirmiş, Allâh Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in haber verdiği şekilde onların hazinelerini Allâh yolunda harcamıştır.

Hız. Ebu Bekir (radiyallâhu anh)'ın kendisinden sonra tavsiye ettiği mihrabın şehîdi, Allâh'a çokça yönelen Faruk, Ömer İbn-i Hattab (radiyallâhu anh)'ın ellerinde iş tamamlanmış, kemale ermiş ve Allâhû Teâlâ onunla inkârcı kâfirlerin burunlarını yere sürtmüş, azgın ve münâfıkları hor ve zelil kılmıştır. O, doğuda ve batıda ülkeler fethetmiş, uzaktan-yakından diğer ülkelerin hazineleri ona taşınmış, o da şerîata uygun bir şekilde ve hoşnutluk yolunda bunları dağıtmış, bölüştürmüştür.

Övülmüş olarak yaşayan Ömer (radiyallâhu anh) şehîd olarak vefat ettiğinde Muhâcir ve Ensârdan Ashâb-ı Kirâm Mü'minlerin Emiri ve evinde şehîd edilmiş olan Hız. Osman (radiyallâhu anh)'ın Halîfeliğinde icma etmiştir. Yeryüzünün doğularında ve batılarında İslâm galip gelmiş, Allâh'ın en yüce hüccetleri diğer iklimlerdeki kulların boyunlarına uzanmış, Allâh'ın dini üstün olmuştur. Ne zaman başka bir ümmete galip gelseler, onlardan bir sonrakine geçiyor, sonra onları takip eden zalim ve facirlere intikal ediyorlardı. Bunda Allâhu Teâlâ'nın "Ey imân edenler! Kâfirlerden size yakın olanlarla savaşın ve onlar sizde bir sertlik görsünler" âyetine imtisal etmiş, sarılmış oluyorlardı. Allâhu Teâlâ "... ve onlar sizde bir sertlik görsünler" kâmil mü'minler, ancak mü'min kardeşine

karşı yumuşak ve düşmanı olan kâfire karşı sert olan kişidir. Nitekim Allâhu Teâlâ başka âyetlerde şöyle buyuruyor: "Allâh'ın sevdiği ve onların da O'nu sevdikleri, mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı zorlu bir kavim getirir." (Maide 54).

"Muhammed Allâh'ın Rasûlüdür. Beraberinde bulunanlarda kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler." (Feth 29)

"Ey Peygamber! Kâfirler ve münâfıklarla savaş, onlara karşı sert davran." (Tahrim 9)

Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) bir hadîste: "Ben çok gülen, çok öldürenim" buyurmuş ve bununla dostunun yüzüne gülen, Allâh'ın düşmanlarının ileri gelenlerini çokça öldüren olduğunu beyan etmiştir.

Allâhu Teâlâ "Ve bilinki Allâh, muhakkak ki muttakilerle beraberdir." Buyurur ki kâfirlerle savaşın, Allâh'a tevekkül edip güvenin ve bilin ki kendisinden korkup itaat ettiğiniz takdirde muhakkak Allâh sizinle beraberdir.

Bu ümmetin en hayırlıları olan üç nesilde durum son derece istikamet üzere olup Allâh'a itaate riâyet ediliyordu. Onlar daima düşmanlarına karşı galip geliyor ve pek çok fetihler yapıyorlardı. Düşmanlar devamlı horluk ve hüsrân içindeydiler. Sonra fitneler, heva ve hevesler ile hükümdarlar arasında ihtilaflar meydana gelince İslâm ülkelerinin etrafındaki düşmanlar tamââ düşüp İslâm ülkelerine doğru ilerlediler. Kralların birbirleriyle uğraşmaları sebebiyle onlara engel olunamadı. Sonra İslâm ülkelerine doğru ilerleyip etraftaki birçok ülkeleri ele geçirdiler, İslâm ülkelerinin çoğunu istila ettiler. Şüphesiz ki iş ondan önce de sonra da Allâh'ın elindedir. Müslümanlardan ne zaman bir kral kalkıp Allâh'ın emirlerine itaat etmiş ve Allâh'ın sevmesi ölçüsünde İslâm topraklarını düşmanlardan geri alabilmiştir..."¹⁸ Onun enfes sözü burada bitmiştir.

¹⁸ İbn-i Kesir tefsiri

4- Tahanevi der ki: “Kâfirler kendi memleketlerinde oturdukları ve İslâm Diyârına saldırmadıkları halde cihâdın iptal edilmemesi için onlar üzerine ya bizzat kendisinin başında olduğu gibi bir orduyla veya göndereceği seriyyeleriyle gazve etmesi ve hiçbir yılı cihâddan boş bırakmaması gerektiğinin İmâm üzerine farz olduğunda fâkihler ittifak etmişlerdir. Çünkü Nebi (sallallâhu aleyhi ve sellem) ve Hulefayi Raşid’in cihâdı hiç ihmal etmemişlerdir. Müslümanlardan bir grup, kâfirlerin şerrini defeden ve Allâh’ın kelimesini yücelten –bir cihâd– gerçekleştirdikleri zaman diğerlerinden sorumluluk düşer. O zaman köle; efendisinin izni olmadan, kadın; kocasının izni olmadan, borçlu; alacaklısının izni olmadan ve çocuğu ebeveyninin birisinin menettiği durumda çıkamaz. Çünkü bunların dışındakilerin düşmanı defetmeye gücü yetmekte. O zaman kulların hakkının iptaline bir zaruret yoktur. Eğer hiç kimse cihâdı gerçekleştirmezse özürlü olanların dışında bütün insanlar günâhkâr olurlar.

Yeryüzünün herhangi bir (İslâm) beldesinin ehlinin kendilerine en yakın olan kâfirlerle savaşmalarının vâcip olduğu konusunda âlimler icma etmişlerdir. Eğer bundan aciz olurlarsa yakınlığına göre diğer İslâm beldelerinin onlara yardım etmesi gerekir. Bunun bir benzeri de, eğer bu belde ehli bunu ihmal ederlerse yakından uzağa, ta ki yeryüzünün sonuna kadar yardımın vâcipliği herkesi kapsar. Bunun bir benzeri Mazhari’nin kitabında aynısı geçiyor. Zamanımızda İslâm beldelerinin yöneticilerinin yaptıklarını Allâh’a şikâyet ediyoruz. Çünkü bunlar devamlı bir şekilde cihâdı iptal ettiler ve sadece müdafaa halinde bunu yapıyorlar. Ebu Bekir Sıddik (radiyallâhu anh) hutbesinin başında dedi ki: Cihâdı terkeden hiçbir kavim yoktur ki zillete düşmüş olmasın. Vallâhi doğru söyledi.”¹⁹

5- İbn-i Nehhas (r.h.) diyor ki, “Bil ki kâfirlerin belde-lerine sefer düzenlemek âlimlerin ittifakıyla farz-ı kifâyedir.

Cihâdın en alt sınırı, yılda bir sefer düzenlemektir. Zaruret durumu dışında hiçbir yılın cihâddan boş bırakılması caiz değildir. İmâmu'l-Harameyn el-Cüveynî dedi ki: "Bence seçkin olan görüş, usul ehlinin görüşüdür. Dediler ki: Cihâd zorunlu bir davettir ve bundan dolayı güç yettiği sürece bunun yapılması gerekir. Ta ki yeryüzünde ya müslim ya da müsâlim –teslim olup cizre veren– dışında hiçbir insan kalmasın. Cihâdın yılda bir kere yapılması şart değildir. Bu sayıyı artırma imkânı bulunduğu zaman bu iptal edilemez. ..." İbn-i Kudame el-Muğni'de der ki: "İmkânsızlık durumu dışında cihâd en az yılda bir sefer yapılmalıdır. Eğer bir seferden fazla savaşa ihtiyaç olursa bunu yerine getirmek te vâcip olur. Çünkü o farz-ı kifâyedir ve farz-ı kifâyeye ihtiyaç duyulduğu zaman o vâcip olur."²⁰

Müslümanlarda zaafiyet olduğunda onlara vâcip olan savaşa hazırlık yapmaktır. Çünkü vâcibin ancak kendisiyle gerçekleştirilebildiği şey de vâciptir.

6- İânetu't-Talibin (Şafiilerden): "Farz-ı kifâye, İmâm'ın savunma mevzilerine kâfirlere güç getirecek kadar savaşçılar göndermesiyle, hisarları güçlendirmesiyle hendekleri kazdırmasıyla, cihâd Emirlerini tayin etmesiyle ya da onlarla savaşmak için ordu ile birlikte bizzat kendisinin veya vekilinin kâfirlerin beldesine girmesiyle olur. ..." ve 4/181'de; "Kâfirler kendi beldelerinden göçmeyip orada kaldıkları sürece onlarla her yıl savaşmak farz-ı kifâyedir."²¹

7- Muğni'l-Muhtac'da (Şafii Mezhebinden) diyor ki; "Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in zamanından sonra kâfirler için iki durum söz konusudur. Birincisi; İslâm belde-lerinin herhangi birine karışmaksızın kendi beldelerinde oturlarsa Hulefa-i Raşidi'nin siretlerinin delâlet ettiği gibi cihâd farz-ı kifâye olup bu konuda el-Kâdı Abdulvehhâb icma ol-

²⁰ Tehzib meşariu'l-Eşvak sy 35

²¹ 4/180

duğunu nakletmiştir. Farz-ı kifâye; İmâm'ın savunma mercilerine, kâfirlere güç getirecek kadar savaşçılar göndermesiyle, hisarları güçlendirmesiyle, hendekleri kazdırmasıyla, cihâd Emirlerini tayin etmesiyle ya da onlarla savaşmak için ordu ile birlikte bizzat kendisinin veya vekilinin kâfirlerin beldesine girmesiyle olur. ...”²²

8- İbn-u Cemaa diyor ki: “Müslümanların gücü olduğu zaman –cihâd– en az yılda bir sefer vâciptir. Bir seferden fazla ihtiyaç olursa, ihtiyacı karşılayana kadar cihâd vâcip olur. Müslümanların güç getirememeleri ve bunun gibi mazaretler dışında hiçbir yıl cihâddan boş bırakılmamalıdır. Uzak olan düşman saldırmadığı sürece savaşa yakın olan kâfirle başlanır.”²³ Müslümanların aciz olmaları durumunun güç yetene kadar hazırlığı gerektirdiğinin vâcip olduğu açıktır. Aksi takdirde her güç getiren kusur yaparsa –hazırlığı yapmazsa– günâhkâr olur. Herkesin günâhı da gücüne göredir.²⁴

9- Kemal İbn-i Humam (r.h.) siyer bahsinin başında der ki: “Onun sözü –Hidaye sahibinin sözü– “Bizimle savaşa başlayan onlar olmasa da Arap müşriklerinden müslüman olmayan veya acemlerden müslüman olmayıp cizye de vermeyen kâfirlerle savaşmak vâciptir.” Çünkü cihâdı vâcip kılan deliller, cihâdın vâcipliğini onların savaşa başlamalarına bağlamadı. Bu genel delillerin manasıdır. Çünkü kastedilen şey kâfirlerin başlaması ya da başlamamasıyla sınırlandırılmaz –onlar başlasa da başlamasa da genel deliller iki durumda kapsar–.

Ve Sevri'den gelen nakiller ve “onlar size karşı savaş açarlarsa derhal onları öldürün” (Bakara 191) âyetini delil olması –sabitliği– zayıf görülüyor. Çünkü bunun mensuh olduğunun

²² 4/209 dan 220 e kadar

²³ Tecnidu el-fenad sy38

²⁴ Terkettiği hazırlığın büyüklüğüne göre günâh alır. 100 dolar harcayabilecek olanla 1000 dolar harcayabilecek olanın gücü aynı değildir.

Sevri'ye gizli kalmış olması mümkün değildir ve Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in sahîhayn'de ve diğer kitaplardaki "Allâh'tan başka ilâh olmadığına Muhammed'in Allâh'ın elçisi olduğuna şâhidlik etmelerine kadar insanlarla savaşmakla emrolundum" açık sözü en basit bakışla bile –savaşa– bizim başlamamızın vâcip olduğunu göstermektedir."²⁵ Bu en basit bakışla Kemal İbn-i Humam'ın gördüğü görüş cihâd konusunda yazan bir yazara gizli kaldı ve bu yazar İbn-i Humam'ın başka sözlerinden parçalar alıp kendi düşüncesini delillendirmeye çalıştı.

10- Şevkânî (r.h.) diyor ki: "Kâfirler üzerine sefer düzenlemek, küfür ehli ile savaşmak, İslâm'a girmeye veya cizye vermeye ya da öldürülmeye zorlamak dinden zaruretle bilinen şeydir. Bunun için Allâh, Peygamberler gönderip, kitaplar indirmiştir. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem), Allâh kendisini gönderdiği andan ölene kadar bu emri devamlı olarak maksatlarının ve işlerinin en önemlisi kılmıştır. Bu konudaki Kur'ân ve Sünnetteki delillerin bir kısmı dahi buraya sığmaz. Bizimle savaşı bıraktıkları takdirde onlarla barış yapmak veya onların yakasını bırakmak konusunda gelenler –deliller– müslümanların icmasıyla mensuhtur.

- Buraya kadar anlattıklarımızın hepsi cihâdut talep –sal-dırı cihâdı– konusundadır ve hükmü farz-ı kifâyedir. Ama cihâdu'd-def –savunma cihâdı– konusunda ümmetin yeni ve eski muhaddisleri-fâkihleri ve müfessirleri olan âlimlerin icması ile cihâd üç durumda farz-ı ayn olur.

1- Düşman, müslüman beldelerden birini işgal ettiği veya ablukaya aldığı zaman,

2- Müslüman ve kâfir savaş için karşı karşıya geldiği zaman hazır bulunana,

3- Kişi, Şer'i İmâm tarafından çağrıldığı zaman.

1- Kurtubî "Ağırlıklı ve ağırlıksız olarak savaşa çıkın..." âyetinin tefsirinde dedi ki: "Topyekûn savaş, düşmanın İslâm topraklarının bir bölümüne galip gelmesi ya da müslüman topraklarının içlerine girmesi suretiyle cihâdın farz-ı ayn olma sı halinde söz konusu olur. Bu durum ortaya çıkacak olursa o bölgede yaşayan ağırlıklı-ağırlıksız, genç-yaşlı herkesin kendi gücü oranında savaşa çıkması vâcip olur. Babası bulunan kimsenin, babasından izin almasına gerek olmaksızın çıkar. Çıkmaya gücü yeten ister fakir isterse zengin olsun hiçbir kimse savaştan geri kalamaz.

Eğer o bölge halkı düşmanlarına karşı koymaktan aciz düşecek olursa onlara yakın ve komşu olanlarında o belde halkının yükümlülüğünün aynısı ile savaşa çıkmaları gerekir. Ve bu husus onların düşmana karşı durabilecek ve kendilerini savunabilecek hale geldiklerini bilinceye kadar böylece devam eder.... Çünkü bütün müslümanlar kendilerinin dışında kalanlara karşı tek bir eldirler. Düşmanın girip istila ettiği bölge halkı düşmana karşı gerekli savunmayı yapabilip düşmanı saf dışı bıraktığı takdirde, bu cihâd farzı da diğerlerinden sakıt olur.

Eğer düşman, Daru'l-İslâm'a yaklaşıp da oraya girmeyecek olursa, yine o bölge müslümanlarının düşmana karşı çıkmaları gerekir. Ta ki Allâh'ın dini üstün gelsin, İslâm Diyârı korunsun... Bu hususta hiçbir ihtilaf yoktur. Herkes görevini gereği gibi yerine getirmeyecek olursa, tek bir kişi ne yapar? Diye sorulursa şu şekilde cevap verilir: Bu durumda kişi tek başına bir esirin fidyesini ödeyerek onu esirlikten kurtarır."²⁶

2- Cassas (r.h.) der ki: "Bütün müslümanların itikadında malumdur ki; düşmana yakın bir beldenin ehli, düşmandan hem beldeleri, hem kendileri ve çocukları için korktukları ve onlara karşı savunma yapacak güçleri olmadığı zaman, ümmetin üzerine düşmanın şerrini defedecek kadar yardımı

oraya seferber edilmesi farzdır. Bu hususta ümmet arasında hiçbir görüş ayrılığı yoktur. Çünkü düşmanların müslümanların kanlarına ve namuslarına helâl getirmesine karşın yerinde oturup bir şey yapmamaya dair hiçbir müslüman âlimin fetvası bulunamaz.”²⁷

3- İbn-i Hacer el-Heytemi der ki: “90. günâh: Farz olduğu zaman cihâdın terkedilmesidir; Harbiler İslâm Diyârına girdiklerinde veya bir müslümanı esir aldıklarında ve onun düşmanın elinden kurtarılması imkânı bulunduğunda bunu terk etmesidir.

91. günâh: İnsanların cihâdı tamamen terk etmeleridir.

92. günâh: Bir beldenin ehlinin, kâfirlerin istilasından korkulacak şekilde düşmana yakın olan mevzilerin güçlendirilmesini terk etmesidir...

Uyarı: Bu üç günâhın (büyük günâhlardan) sayılması açıktır. Çünkü bunların her birisinin İslâm’a ve İslâm’ın ehline telafi edilemeyecek kadar büyük zararları vardır. Âyet ve hadîslerdeki cihâdı terk edenlerle ilgili büyük ceza tehditleri bunların büyük günâh olduğuna hamledilir. Bu açıklamaya iyi bak, açık olmasına rağmen kimsenin bundan bahsettiğini görmedim.”²⁸

4- Tahanevi (r.h.) der ki: “Kâfirler müslümanların belgelerinden herhangi birisine saldırdıkları zaman cihâd her mükellefin üzerine farz-ı ayn olur. Terki için bir mazeret yoktur. Düşmanlar mü’minlerden bir kavmin beldesine saldırdıkları zaman o beldenin mükellef olan erkeklerinden zengin-fakir, hür-köle fark etmeksizin özürlü olmayanların cihâda çıkmaları âlimlerin icmasıyla üzerlerine vâciptir. Ve o zaman cihâd farz-ı ayn’lardan olur. Bundan dolayı da namaz ve oruçta olduğu gibi efendi-alacaklı veya ebeveyn gibi kul hakkı olan şeylere itibar edilmez.

²⁷ Ahkam’ul Kur’ân 3/114

²⁸ Ez-Zevacir 2/359 darul hadîs baskısı

Ebu Hanife (r.h.) diyor ki: “Kadın, kocasının izni olmadan çıkar. Çünkü farz-ı ayn’larla ilgili durumlarla kocanın ilgisi yoktur. Onlarla –o beldenin ehli ile– güç yetirilirse arkalarındaki beldelerin üzerinden cihâd farziyeti sakıt olur. Eğer onlarla güç getirmek mümkün olmazsa, onlara yardım etmek o beldeye yakın olanlara vâciptir. Onlara yakın olanlar yardım etmeyip otururlarsa bu farziyet yakınlığına göre sonrakilere geçer ve Allâh daha iyi bilir. (Mazhari’den alıntı)”²⁹

5- Kasâni (r.h.) diyor ki: “Bir beldenin ehli kâfirlere karşı direnmeye güç yetiremezlerse ve düşmanın onlara galebe çalıp yok etmelerinden korkarlarsa yakınlık sırasına göre en yakından en uzağına kadar tüm müslümanların üzerine onlara yardım için savaşa çıkmak ve silah ve mal ile yardım etmek vâciptir. Zikrettiğimiz gibi o (cihâd) cihâd ehlinden olan bütün insanların üzerine farzdır, ama bir kısmı tarafından –düşmana– güç getirilebildiği zaman farz diğerlerinden sakıt olur... Düşmanın bir beldeye saldırması sebebiyle genel seferberlik ilan edildiği zaman cihâda gücü yeten her müslüman ferдин üzerine farz-ı ayn olarak farzdır...” ve kimseden izin almadan çıkılır... Çünkü ebeveynin hakkına oruç ve namaz gibi farz-ı ayn’larda itibar edilmez...”³⁰

6- Durru’l-Muhtar’da dedi ki: “Sakın ha zannetme ki (Cihâdul-talep-saldırı cihâdı) farziyeti, meselâ Rum ehlinin tarafından gerçekleştirildiği zaman Hindistan ehli üzerinden düşer!!! Bilâkis her belde kendisine yakın olan düşmanla savaşmak zorundadır ve eğer güçleri yetmezse düşmana güç getirene kadar yakınlık sırasına göre onlara yakın olan diğer beldeler üzerine farz olur. Eğer bu kifâye emri ancak bütün insanların katılmasıyla gerçekleşebiliyorsa o zaman namaz ve oruç gibi herkesin üzerine farz-ı ayn olur.

29 Ahkam’ul Kur’ân 2/331 karaçi baskısı

30 Bedalus-sanai (hanefi) 7/98

– İbn-i Abidin şöyle der: “Bir beldenin ehli kâfirlere karşı direnmeye güç yetiremezlerse ve düşmanın onlara galebe çalıp yok etmelerinden korkulursa yakınlık sırasına göre en yakından en uzağa kadar tüm müslümanların üzerine onlara yardım için savaşa çıkmak silah ve mal ile yardım etmek vâciptir...” Sonra dedi ki: “Velhasıl düşmanın saldırmasından korkulan her mevzinin korunması ya İmâm’ın üzerine ya da o beldenin ehli üzerine farzdır. Onların buna gücü yetmezse onlara en yakın olanlara düşmana güç yetirene kadar buranın ehline yardım etmeleri farzdır.”³¹

– **İbn-i Abidin** 3/221’de dedi ki: “Düşman saldırırsa cihâd farz-ı ayn olur ve herkes, kimsenin izni olmadan cihâda çıkmalıdır.” Şerhinde dedi ki: “Yani düşmana yakın olanların üzerine –farz olur–. Eğer düşmana güç yetiremezlerse veya –düşmana karşı çıkmakta– tembellik yaparlarsa onlara en yakın olanların üzerine farz-ı ayn olur. Ta ki bu şekilde sırasıyla doğudaki ve batıdaki tüm müslümanların üzerine farz-ı ayn oluncaya kadar...”

Bezzaziye’de der ki: “Doğuda müslüman bir kadın esir alırsa, onu kurtarmak batıdaki müslümanlar üzerine vâciptir.”

7- Şeyh Vehbi Süleyman Gâvci der ki: “Bugün cihâdın her mükellef müslümanın üzerinde farz-ı ayn olduğunda şüphe yoktur. Cihâda çıkmak için seferberlik ilanından başka bir şey kalmadı. Çağrıldığımız zaman savaşa çıkın, bu ilanın yakın olması gerek.”³²

8- Nevevî der ki: “İkinci şekil: Farz-ı ayn olan cihâd; Kâfirler müslümanların bir beldesine girdikleri ya da girmeseler de görmek amacıyla yaklaştıkları ve üzerine yürüdükleri zaman inşâAllâh beyan edeceğimiz şekilde farz-ı ayn olur... Ve bu tip cihâdda ebeveynin veya alacaklının iznini almak vâcip değildir... Eğer düşmana karşı bu beldenin ehli, güç yetire-

³¹ Durrul Muhtar 3/219, Sarihi Hanefi âlimlerindendir

³² Mütteka’l-Ebhur’a yaptığı tahkikte (hanefi)

mezlerse onlara yardım etmek için uçarcasına süratle çıkmak farzdır... Ve bu Beğavi'nin "Kâfirler İslâm Diyârına girdikleri zaman cihâd, yakın olanlar hakkında farz-ı ayndır ve uzak olanlar hakkında farz-ı kifâyedir" sözünün manasıdır... Ve müslümanların, kâfirlerin bu saldırısını defetme imkânı varken onların İslâm beldelerini istilasına nasıl izin verilir ki! Allâh daha iyi bilir."³³

9- İbn-i Nehhas der ki: "Düşmanlar, müslümanların beldelerine saldırdıklarında (o beldenin ehli olan) müslümanlar düşmanla savaşmak için çıkmadıkları zaman onların oturması ve düşmana arkalarını dönmeleri savaştan firar etmek gibidir. Bu durum eğer müslümanların sayısı kâfirlerden çok ise böyledir, ancak müslümanların sayısı düşmandan az ise günâh işlememiş olurlar ve müslüman kardeşlerinden takviye beklemek amacıyla mevzilerinde koruma tedbirlerini alarak durabilirler."³⁴

Yani bu durumda olanlara yardım edebilecek bir kimse yardım etmezse günâhkâr olur. Savaşmaktan aciz olan kişinin üzerine evlenmek veya sınav hazırlığı değil!! Gerçek hazırlık vâciptir ve bu bellidir.

– **İbn-i Nehhas** (r.h.) s. 35'de der ki: "Cihâd, tek gözlü olan, başı ağrıyan, dişi ağrıyan, hafif ateşli bir hastalığı olan, topallığı hafif olan... vb.leri üzerine vâciptir... Düşman, müslümanların beldelerinden herhangi bir beldeye girdiği zaman bu beldenin ehline yardım etmek diğer beldelerin ehli üzerine vâciptir.... Kâfirler, müslümanların bir beldesine girdikleri zaman bu beldenin ehline yardım etmek, güçleri yeterse onlara kasr mesafesi kadar uzaklıkta olan tüm müslümanlara vâciptir. Güçleri yetmezse kasr mesafesinden uzakta kalanlara da vâcip olur. Kâfirlere karşı, onlara güç getirecek kadar bir topluluk çıkarsa farziyet kalanlardan sakıt olur, ancak muazzam ecir ve büyük sevabı kaçırmış olurlar...

33 Ravza 10/204-205-206

34 Tehzibul Meşaliu'l-eşvak'ın özetinde sy 369

Kâfirler, Daru'l-İslâm içinde şehirlerden uzak kimsenin yaşamadığı ıssız bir dağı veya ovayı bile işgal etseler bu mekan kâfirlerin işgal ettiği o beldenin hükmünü alır ve o mekânın düşmanın elinden kurtarılması için savaşa çıkmak müslümanların üzerine vâciptir!..

Kurtubî dedi ki: “Eğer kâfirler Daru'l-İslâm'a yaklaşırlarsa, ona girmeseler de Allâh'ın dinini hâkim kılmak, beldeleri canları ve mevzileri korumak için kâfirlere karşı çıkmak müslümanlar üzerine vâciptir.”

10- Muğni'l-Muhtac (Şafii)'da der ki: “... Sonra mu-sannif, kâfirlerin ikinci halini anlatmaya başladı ve dedi ki: “Beldelerimizin birisine veya bir odaya ya da Daru'l-İslâm içindeki beldelerden uzak bir dağa bile olsa girerlerse, o zaman onların def'i, beldenin ehli üzerine ellerinde var olan imkân ile farzdır ve o takdirde cihâd farz-ı ayn olur... Ve eğer o beldenin ehli hazırlık imkânı bulurlarsa herkese gücü nispetinde hazırlık yapmak vâcip olur. Hatta fakir, borçlu; alacaklısının iznini almadan, çocuk; ebeveyninin iznini almadan, köle; efendisinden izin almadan, alsa bile ve onlar gibi aciz durumda olanlarda böyledir. Bu durumda acizlik halinden çıkmışlardır. Çünkü onların Daru'l-İslâm'a girmesi büyük bir olaydır ve hiçbir şekilde ihmal edilemez. Bunların def'i için imkân dâhilinde olan her şeyin ciddi bir şekilde kullanılması kaçınılmaz bir şeydir. Beldeye girmesi halinde böyle olduğu gibi yaklaşması halinde aynıdır.

Daha önce de geçtiği gibi kâfirler, bir beldeye girdiklerinde zaman oraya kasr mesafesi kadar yakın olanların hükmü beldenin ehlinin hükmü gibidir. Yani yol azığı bulurlarsa oraya gitmeleri gerekir ve en sahîh görüşe göre yürümeye gücü yeten için binek olmaması mazeret değildir. Bunların hepsi o belde ehlinin düşmana güç yetiremediği durumlarda söz konusudur. Düşmana güç yetirene kadar kasr mesafesi içinde olanlar erzak ve binek buldukları zaman düşmanı defetmek ve o beldenin ehlini kurtarmak için çıkmaları gerekir.

Uyarı: “Güç yetirene kadar” kelimesi ile savaşa çıkmanın herkes üzerine vâcip olmadığına işaret etmiştir... Ve en doğru olan söz, güç yetirdiği zaman diğerlerinden vâciplik düşer. Eğer kâfirler bizim diyarımıza girmeden bir müslümanı esir alırlarsa nasıl ki bizim bir beldemize girdikleri zaman onlara karşı çıkmamız farz oluyorsa yine bu müslümanı kurtarabilme ümidimiz varsa en doğru olan söze göre onlara karşı çıkmak da vâciptir.”³⁵

11- İbn-i Teymiyye diyor ki: “Düşman, İslâm beldele-
rine girdiğinde kuşkusuz ki onu defetmek yakınlık sırasıyla o
beldeye yakın olanlar üzerine vâciptir. Çünkü müslümanların
bütün beldeleri tek bir belde gibidir ve babanın veya alacaklı-
nın izni olmadan o beldeye savaşa çıkmak vâciptir.”

12- Behati der ki: “Cihâd farziyetiyle muhatap olan-
lardan iki saffın arasına gelen müslüman-hür-mükellef-gücü
yeten ve erkek olan yani ya düşmanın kendisinin yanına gel-
mesi suretiyle veya kendisinin düşman beldesine gitmesi sure-
tiyle düşmanla karşılaşan kişi veya cihâd bölgesine uzak olan
ama kendisine orada ihtiyaç duyan kişi ya da müslüman ve
kâfir iki ordu karşılaştığında orada hazır bulunan veya cihâda
çağırma yetkisine sahip olan biri tarafından çağrılan kişinin
üzerine cihâd farz-ı ayn olur.”³⁶

• Geçen açıklamalar hakkı arayan kimse için yeterlidir. Şüpheyi, yakîne çevirmek ve emin olmak için güvenilir ilim ehlinde istediğinin kitaplarına dönüp bakabilirsin. O zaman teslimiyet Arafatına –hakkı sahibine teslim etmeye– ulaşacak-
sın. İşte o zaman korkutanlardan ve cihâddan soğutanlardan
olmazsın.

3- Savaş ne içindir? Münâfıkların sıfatının bizde olma-
ması içindir. Çünkü “Her kim savaşmadan veya savaşmayı
gönlünden geçirmeden ölürse nifaktan bir şube üzere ölmüş

³⁵ 4/209 dan 220'ye kadar

³⁶ Hanbeli – keşşaful-kına 3/37 darulfakir baskısı

olur.”³⁷ Bu, farz-ı kifâye durumundadır. Peki, farz-ı ayn durumunda nasıl olur? “Şüphesiz ki münâfıklar cehennemden en alt katındadırlar. Artık onlara asla bir yardımcı bulamazsın.” (Nisa 145)

– **İanetü't-Talibin**'de der ki: “Ve bil ki her Müslüman, gelen ceza tehditlerinden kurtulmak için Allâh yolunda cihâda niyet etmeli, cihâdı gönlünden geçirmeli... Ve Allâh'tan şehâdeti çokça istemelidir.”³⁸

4- Savaş ne içindir? Allâh'ın bize çetin bir azab etmesi içindir. “Eğer savaşa çıkmazsanız Allâh sizi pek pek acıklı bir azap ile cezalandıracak ve yerinize sizden başka (emirlerine itaat edecek) bir kavim getirecek.”³⁹ siz (savaşa çıkmamakla) ve nefir –savaşa çıkmak– malumdur, arkasında savaş vardır. Allâhu Teâlâ “okumazsanız size çetin bir azap verecek” demedi. Niçin ölçüleri çeviriyoruz? Eğer her beldenin gençleri eğitimde birincilikler alsalar, Yahudiler Beytu'l-Makdis'ten çıkacaklar mı? Ey insanlar hangi akılla düşünüyorsunuz?

– “Herhangi bir kavim cihâdı bırakırlarsa mutlaka Allâh onlara genel bir azab verecektir.”⁴⁰ Peki, sen; “kim okumayı veya tecvid derslerini bırakırsa genel azaba uğrayacak” demeye cüret ediyor musun?

– “Kim savaşmazsa veya bir savaşçıyı donatmazsa veya bir savaşçının ailesine yokluğunda güzelce bakmazsa kıyâmet gününden önce Allâh ona büyük bir bela verir.”⁴¹ Peki, sen iktisad ve mühendislik eğitimi veya dükkan ya da fabrikadaki işini bırakırsa Allâh'ın cihâdı bırakanlara vereceğini söylediği bela gibi bir belayı sana da vereceğine inanıyor musun???!!! Ve dikkatli ol!!! Hadîste söz konusu olan Cihâdu't-Taleb'tir, peki Cihâdu'd-Def' nasıl olur?

³⁷ Müslim

³⁸ 4/180

³⁹ Tenvîr. 38-39

⁴⁰ Münziri der ki; Taberânî onu hasen bir isnadla rivâyet etmiştir

⁴¹ Ebu Dâvud güçlü bir isnadla rivâyet etmiştir

– “Kim atıcılığı öğrendikten sonra unutursa bizden değildir ya da itaatsizlik yapmıştır.”⁴² Peki hayatı boyunca atıcılığı hiç yapmayanın durumu nedir!? Bu hadîsin Ebu Dâvud ve Tirmizi rivâyetinde” Onu sevmediği için öğrendikten sonra atıcılığı bırakan kimse bir nimeti bırakmış olur, (diğer bir rivâyette) bir nimeti inkâr etmiş olur.”⁴³ Peki, nasıl başka bir şeyi teşvik ve savaşılmaya tercih ediyorsun ve savaşılmayı önemsemiyorsun?

İmâm Ahmed ve onun gibi eski âlimler öğrendikten sonra unutan kapsamına girmemek için yaşlandıktan sonra bile atıcılık talimi yapıyorlardı.

– “Zamanımız onların zamanı gibi değildir.” Şüphesi ve tek başına barış içinde hazırlığın ispatı.

5- Savaş ne içindir? Allâh’ın bize emrettiği düşmanları korkutma ve onlara karşı sertlik gösterme görevi yerine getirmek içindir. O zaman zillet üzerimizden kaldırılır, izzet ve düşmanlarımızın kalplerindeki heybetimiz geri döner, mü’mine yakışır bir hayat yaşarız ve yeryüzünde savaşın terkedilmesi sonucu oluşan fesattan sakınmış oluruz. Çünkü bugün savaş, yeryüzünde güven ve emniyet içerisinde yaşamamanın tek mantıklı yoludur. Ve sana deliller sunuyorum:

– Rabbimiz, Nebisi (sallallâhu aleyhi ve sellem)’e “Ey Peygamber, kâfirlere ve münâfıklara karşı cihâd et ve onlara sert davran.....” (Tevbe 73) diye emretmedi mi?

Rabbimiz, mü’minlere “Sizde bir sertlik bulsunlar” (Tevbe 123), “Onlara (düşmanlara) karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihâd için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın. Çünkü onunla Allâh’ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz ama Allâh’ın bildiği (düşman) kimseleri korkutursunuz.” (Enfâl 60) buyurmadı mı?

42 Müslim

43 Hasendir

Allâh, Sahâbeyi Kirâmı “Kâfirlere karşı çetin” (fetza) sıfatıyla anmadı mı? Sizin yazdıklarınız, şiirleriniz, romanlarınız, konferanslarınız ve iddia ettiğiniz barış içindeki tüm hazırlığınızda sertliğiniz ve şiddetiniz nerededir? Yoksa siz gerçekten yaptıklarınızın düşmanı korkutan şiddetin bir şekli olduğunu mu zannediyorsunuz? “Zâten bunların pek azı savaşa gelir.” (Ahzâb 18) âyetinin kimin hakkında indirildiğini biliyor musunuz? Siz ne az, ne de çok gelirsiniz. Bilâkis pek çok ve çok bir şekilde mücâhidleri soğutuyorsunuz.

Kâfirleri korkutmanız ve öfkelendirmeniz nerededir???!!! Muhakkak ki gerçek bir şekilde sertlik ancak makinalı tüfekle olur!

Yoksa siz gerçekten düşmanın; eleştirdiğiniz, kınadığınız ve bağırdığınız (afedersiniz modern şekliyle cihâd ettiğiniz) ve dağıttığınız bir kitaptan korkacağını mı zannediyorsunuz?

Ama düşman, bir müslümanın bıçakla bile olsa bir silah çektiğinin haberini duysa korkudan titrer. Nasıl korkmasın ki!? Kartal, pençelerini bileyen bir kuştan korkar, çünkü kılıç kitaplardan ve yalan sözlerden daha sadık bir habercidir!.

– Düşmanların kalplerinde hangisi daha büyük iz bırakır; meselâ bir gencin, Yahudilere karşı başarılı bombalı bir saldırı düzenledikten sonra yakalanıp asılması mı, yoksa bir gencin mimarlık ve güzel sanatlar fakültesine girip tüm okul boyunca sınıfını birincilikle geçerek bitirmesi mi?

İşgal edilmiş bir İslâm beldesini geri getirmeyen bir fakülteye girmeyi sağlayan yüksek puanın ne yararı vardır? Zâten ülkelerimiz mücâhidler yerine doktorlar, eczacılar ve mühendislerle tıka basa dolmuştur.

Savaşta mimarlığın faydası nedir? İnsanların İslâm'ın faydasını kabul edip sizin bahsettiğiniz gençlerin samimiyetine inanarak onlarla beraber tağuti sistemlere karşı savaşmaları için okul birincisi olan gençlerden kaç kişi olması gerekiyor?

Bu başarı seviyesini yakalayabilmek için yanınızdaki samimi gençlerin hepsinde bu akli yetenek var mı?

Ve gördüğümüz gibi, İslâm'dan uzak ve dinini yaşama-
yan insanlardan gelecek bir takım övgülerden başka bir geti-
risi olmayan eğitimdeki bir başarı için sarfedilen uzun zaman
ve büyük çabaya değer mi? Halbuki bu genç "dinin devlet
işlerinden ayrılmasını -laiklik- reddetmesi, başörtüsünü sa-
vunması, yahudilerle kalıcı barışı kabul etmemesi" gibi
temel konularda İslâmî yönünü gösterdiği zaman o övgüler
kınamaya dönüşür.

"İktidar partisinin tarihçesi, dünyada meşhur kimyagerlerin
isimleri, lokomotif keşfedenin ismi, büyük saat kulesi Bigben'in
yelkovan ve akrebi yılda kaç kilometre mesafe katettiğini bilme-
si vs." gibi savaş meydanında hiçbir faydası olmayan şeyleri
okumaya ve ezberlemeye teşvik etmenin ne faydası var? Sonra
bizim "naylon mücâhidimiz" kafası kilolarca boş bilgiyle dolu
olarak mezun olur ama elindeki kimyasal maddelerden düşma-
nı korkutacak bir bomba yapmayı bile bilmez!!!

Ey Akıllılar, bu hangi hazırlık!!!?

Sonra bir de gelip böyle fakültelerde birinci olmanın
Filistin'in kurtuluşunda bir rolü olacağına ısrar ediyorlar!!!
Yardım istenen ancak Allâh'tır.

- Bizim Peygamberimizin sıfatı, eğlence düzenleyen, ro-
mancı, matbaacı, mağazacı, İslâmî ilimler araştırma merkezi
sahibi değildir. İbn-i Kesir'in tarihinde geçtiği gibi "çok gü-
len ve çok öldüren"dir. Burada geçen "Gattal" kelimesi ism-i
fail'in mübalağasıdır. Yani çokça öldürendir.

Sirette⁴⁴; "Rasûlullâh, Kureyş'e (Mekke'de cihâd farz ol-
madan önce) dedi ki: "Sizi boğazlamak için geldim." Diyalog
kurmak, konferans düzenlemek, size karşı barışçı protestolar
yapmak için geldim demedi!

44 İbn-i Kesir tarihi 3/46

Evet, savaşa başlamadan önce davet sunulur ancak İslâm'ı zirvede bırakarak savaşı iptal etmeye kimsenin hakkı yoktur. Bilâkis terör âyeti – “irbab” arapçada korkutma anlamına gelir ve terör için de kullanılır– olan “Allâh'ın düşmanını ve sizin düşmanınızı korkutursunuz.” âyetini ilk gerçekleştiren müslüman bir kişi olmalıdır. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) buyurdu ki; “Ben bir aylık mesafeden düşmanı korkutmakla yardım olundum.”⁴⁵

Peki, sizin hazırladığınız düşmanı hiç korkutur mu?

Bugün Yahudiler bizi boğazlamak istiyorlar, eğer biz silkenip karşı koyarsak edepsizlikle suçlanırsınız!

Bakarsın ki; onlar, teröristler, radikaller, katiller gibi çirkin lakapları mücâhidlere yakıştırıyorlar. Çünkü onlar Yahudilere, Amerikalılara, Ruslara, Budistlere ve onlar gibilere karşı savaşta canlarını feda ediyorlar!

Irzları ve namusları savunmak barbarlık oldu!!!

Bu terörse, biz teröristiz ve terör yapmak Allâh'ın dininde bir farzdır. Şüphesiz ki biz ve mücâhid kardeşlerimiz o manada teröristiz, yani Allâh'ın emrini yerine getirmek için O'nun düşmanlarını korkutuyoruz.

– “Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) minberde “Onlara karşı gücünüz yettiğince kuvvet hazırlayın” âyetini okuyup, “bilin ki kuvvet atıcılıktır, bilin ki kuvvet atıcılıktır, bilin ki kuvvet atıcılıktır.” dedi.”⁴⁶ Bezzar'ın rivâyetinde “Size atıcılığı tavsiye ediyorum. Çünkü o hayırdır veya sizin eğlencenizin en hayırlılarından”

Taberanî Mu'cemu'l-Evsat'taki rivâyetinde “Çünkü o, oyununuzun en hayırlılarından” diye geçer ve bu iki rivâyetin isnadı ceyyiddir, güçlüdür. O halde sizin kâfirleri korkutmayan hayali hazırlığınızda güç nerededir?

⁴⁵ Buhâri

⁴⁶ Müslim – Ebu Dâvud – Tirmizi

– Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) “Allâh’a hiçbir şeyi ortak koşmayıp, yalnız O’na ibâdet edilinceye kadar saatin (Kıyâmetin) öncesinde kılıçla gönderildim ve rızkım mızrağımın gölgesinde kılındı ve zillet ve küçülmek emrime muhâlefet edenlerin üzerine musallat edildi. Kim bir kavme benzemeye çalışırsa o da onlardandır...”⁴⁷ diyendi. “Haklarımızı elde etmek için diyalog kurmakla, siyonizmle ve BM’ye yalvarmakla gönderildim”, demedi.

– Bu ümmetin doktoru olan Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) hastalığı teşhis edip ilacını yazmadı mı? Düşmanlarımızın kalplerinden heybetimizin kaybolmasını ümmetin başına gelen bu zaafiyetin ve bizim selin üzerindeki çerçöp gibi olmamızın sebebini anlatırken “... dünyayı sevmeniz ve savaştan nefret etmenizdir”⁴⁸ demedi mi? Yani bunların sebebi okumaktan, sınavdaki başarıdan veya fakültede yüksek puan almaktan nefret etmeniz değildir. O zaman niye ilacı alıp savaşa dönerek hastalığımızı tedavi etmiyoruz!?

“Size çullanmak üzere yabancı kavimlerin tıpkı sofraya çağıran yiyiciler gibi birbirlerini çağıracakları zaman yakındır.” Orada bulunanlardan biri, “O gün sayıca az olmamızdan dolayı mı?” diye sordu. Bunun üzerine Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) “Hayır, bilâkis o gün çok olacaksınız, lâkin sizler bir selin getirip yığdığı, hiçbir ağırlığı olmayan çerçöpler durumunda olacaksınız. Allâh, düşmanlarınızın kalbinden size karşı korku duygusunu çıkaracak ve sizin kalplerinize vehn atacak” buyurdu. Orada bulunanlardan biri “Vehn nedir ey Allâh’ın Rasûlü?” dedi. Allâh’ın Rasûlü şöyle buyurdu; “Dünya sevgisi ve ölüm korkusu”.⁴⁹

Evet, o zaman niçin gözlerimizi kapatıp en önemli illetimiz olan savaşı terk etmemizi görmezden geliyoruz!?

⁴⁷ Ahmed, sahîhdir.

⁴⁸ Ahmed, isnadı ceyyid

⁴⁹ Ebu Dâvud, sahîhtir.

Ey Müslümanların beldelerinden işgalcilerin çıkarılmasına yardımcı olmayan şeylere teşvik edenler! Muhakkak ki, doktor –Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)– “Sizin sıkıntınız terbiye eksikliğinde, iktisada ve sosyal konularda, medyada, üniversitelerde birinci olamamakta, mimar veya mühendislerin az olmasında demedi! Ancak “savaşmaktan nefret etmeniz ”dedir” dedi. Ve doktor, gelecekte ümmete isabet edecek bir halden bahsediyordu. Hastalığı teşhis edip ilacı yazdı. Müslümanların sorunlarını çözmek için öneriler getirenlerin çoğunun nehrin getirdiği selin üzerinde yüzen çerçöp durumunda olduklarını görüyoruz.

– Ey Kardeşim –şimdi sen selin üzerinde yüzen çerçöpü tasavvur et. Göreceksin ki; bu çerçöp’ün bütün çeşitleri ve seviyeleri arasındaki müşterek ilk iki sıfat yüzeysellik ve rastgeleciliktir! Bu, günümüzde – müslümanların sorunlarını tespit etmeye çalışan– analistlerin durumudur!

Bu, yüzeyselcilik ve rastgelecelekle doğulu ve batılı çözüm önerilerini ortaya atıyorlar. Bunlar yüzeysel çözümlerdir. Çünkü asıl hastalık olan kanseri göremeyip –bu ağır hastalık için– sadece sakinleştiricilerin yeterli olduğunu sanıyor. Sadece bu kadarla kalsa iyi. Bu çerçöpler nehrin akıntısının gücüne boyun eğmiş bir şekilde sürüklenip gidiyorlar. Bugün bunlardan iyi olanlar nehrin azgın suları ile boğuşmaktan kendilerini kurtarıp kıyıya atarak inzivâya çekilmeye çalışanlardır. Yine bunlardan yüzeysel olanlar hayali hazırlıkların ve barışçı kanalların yeterli olduğunu zannediyorlar. Bir kısmı savaştan geri durmak için kendisine muafiyet verdiğini zannederek nehrin gerçeğini, zulmünü ve zorbalığını anlatan bir kitap yazıyor, şeytan diğer bir kısmında nehir belki bir gün yolunu kaybetmiş bu çerçöp yığınlarına bir şefkatte bulunur diye nehri –tağutları– övmeyi çözümlerin en sağlamı olduğuna kendisini inandırıyor. Sonra bir adam gelip de menhecini birçok tarihi vakıalarla destekleyip gücünü âyet ve hadîslerden alarak bu nehri durdurmak için bir sedd inşa etmeye veya bu seddin

inşası için hazırlık yapmaya ya da bundan daha azı olan seddi inşa için teşvik etmeye kalktığında, nehrin üzerinde darmadağın bir halde olan bütün bu çerçöplerin tarihin eşini görmediği bir şekilde birleşip tek-net ve açık bir sözle bu kişiyi "tedbirsiz" diye itham ettiklerini görürsün!

Sebepler farklı olsa bile bu çerçöpler arasında müşterek olan şey savaştan nefret etmeleridir. Bazılarının sebebi korkaklıkları ve bazılarının sebebi sözüm ona uzak görüşlü olmalarıdır!! Çünkü başka zorba nehirler üzerindeki sedd yapma girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmıştır. O zaman bu adama göre sağlam çözüm olarak biz de seddler inşa etmeyi bırakıp nehrin bize koymuş olduğu sınırları aşmadan durmalıyız!!!

Gözümü açtığımda birçok insanlar görüyorum

Ama yük kaldırabilecek birini bulamıyorum.

• **Medeniyet - İktisad - Basın Yayın - Ziraat vb.'na özel bir bakış**

– Çağdaş manada bakacak olursak, bu ümmetin ilkleri olan yalın ayaklı ve çıplak Sahâbe nesli medeniyet sahibi miydiler?!

O günkü şartlarda medeniyet sahibi olan Farisilere göre onlar barbar, kabaca, ekmek parası için ülkesinden çıkmış medeniyetten uzak insanlardır. Ama muasırlarının gözünde medeniyetten yoksun olmalarına rağmen Peygamberlerinin emrini yerine getirmek için cihâda çıkmışlardır. Yani medeniyet; dış görüntü, binalar ve sokaklar gibi şeylerin süslenmesi değildir. Genel olarak selefi sâlihinin yolundan sapmış olan Emevilerin, çağımızın medeniyet anlayışına göre –hanlar-hamamlar-saraylar-köprüler v.s. yaptırdıklarından dolayı- medeniyet sahiplerinden sayıldıkları için onların zamanının önceki selefi sâlihinin zamanından daha hayırlı olduklarını söyleyebilir miyiz?

Ülkelerimizin akıllarındaki tarih kitaplarına göre İslâm medeniyetinin altın çağının sahibi olan Mu'tezili Me'mun'a, ehlisünnet âlimlerine işkence yapması ve sapık fikirlere sahip olmakla birlikte öncekilerden daha hayırlı olduğunu söyleyebilir miyiz?

Zamanlarında İslâmi süsleme sanatları geliştiği Ubeydoğulları olan Fatımilerin iddia edilen nesepleri doğru olsa bile, tarih ve siretin muhakkik âlimlerine göre dinden sapmış zındıklardan başka bir şey miydiler!?

Evet, Zehebî, İbn-i Kesir, Sahavi ve ehlisünnet âlimlerinden ihsânla onlara tâbi olanlardan olan İslâm tarihçilerine göre onlar böyledir.

Zamanımızda medyanın etki ve gücünü önemsemekten Allâh'a sığınırız. Çünkü kalemle ve dille cihâdın büyük etkisi vardır ve bu, şiir-hitabet-müslümanların düşmanlarının hezimetlerini ve müslümanların zafer haberlerini yaymak gibi askerin moralini yükselten ve düşmanın moralini bozan her sözü kapsar. Bu babdan olarak düşmana hamle yaparken tekbirler getirmek ve zikirle sesi yükseltmek, orduları savaşa teşvik etmek, düşmanın hezimetini ve zaferle müjdelemek, onların zaferi ve -Allâh tarafından- desteklenmesi için dua etmek vb.'yi sayabiliriz. Bugün internet siteleri bu konuda önemli bir iş yapmaktadır. Bunun için Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) bu tip (dille) cihâdla ilgilenirdi ve Hassan bin Sabit, Abdullâh İbn-i Revaha ve Ka'b bin Malik (radiyallâhu anh) gibi müslümanların şairlerine, kâfirlerden hasımlarını hicv etmelerini emrederdi. Bir hadîste diyor ki; Hassan'a dedi ki; "Kureyşi hicvet, çünkü o, onlara ok atmaktan daha şiddetlidir" diğeri bir rivâyette "Onları hicvet, Ruhu'l-Kudus seninle beraberdir"⁵⁰ diyor.

İlk fâtihler yeryüzünün doğularını ve batılarını fethetmek için çıktıkları zaman Farslardan ve Rumlardan traji yüksek bir

İslâmi medya elde etmeyi beklediler mi? Onların elinde kaç sosyal ve siyasal analist vardı? Elllerinde kaç uydu kanalı vardı? Onların elinde uzun-kısa-topal dalgalara yayın yapan kaç tane radyo kanalı vardı? Ve onların spikerleri modaya uyuyorlar mıydı? Gerçekten ayıptır, ayıptır!!

Kızılderililerin medeniyeti yok muydu? Portekizlilerin ve İspanyolların darbelerine karşı ne yapabildiler?

Hindistan'ın medeniyeti yok muydu? İngilizlerin saldırılarına karşı neye yaradı?

Gücün mantığı hâkim olduğu zaman mantığın gücü susar ve kuvvetin medeniyeti yükseldiği zaman medeniyetin kuvveti yok olur gider.

İşgal edilmiş bir yeri elli doktor mu yoksa elli asker mi kurtarır? Amerika 21. y.y.'a medeniyetiyle mi yoksa gücüyle mi hâkim oldu?

Eğer samimiyetle meseleye bakacak olursanız, yeni yetişen nesli güzelliklerden olduğu için ve "Muhakkak ki Allâh güzeldir, güzeli sever" diye Arapça hat sanatını öğrenmeye mi yoksa işgalcileri İslâm beldelerinin dışına tekmeleyecek güce hizmet edecek -askeri- ilimleri öğrenmeye mi yöneltirsiniz?

Onlara desen ki; Ey kavmimiz! İşgalcilerin kovulması ve esirlerin kurtarılması için İslâmi süs ve Arapça hat sanatlarının ne faydası var!? Sana hâl dili le derler ki; "Ey kıt görüşlü! Biz gelecekte Emiru'l-mü'minûn levhasını yazmak için hazırlık yapıyoruz!!!" O zaman sen ağız dilinde de ki: "Tövbe estağfirullâh"

Eğer samimi olsaydılar, tıp konusundaki çabalarını kadın doğum-doğum kontrolü ve estetik alanlarında değil de, genel cerrahi ve ortopedi...gibi mücâhidlere yarayacak bölümler üzerine yoğunlaştırırlardı. Yok eğer derse ki, ben estetik bölümünü okumakla dünya çapında aranan mücâhidlerin yüzlerini değiştirme ameliyatlarını yapmayı niyet ettim!! O zaman eyvallâh...

Medeniyete tapanlara bir soru soruyorum; eğer düşmanın saldırdığı senin şehrin olsaydı elinden gelen herşeyle onlarla savaşmaya mı çıkardın yoksa kaçıp hazırlık yapacağım diye okumana devam mı ederdin? İslâm'da bölgeselcilik var mı? Muhakkak ki İslâm'ın beldeleri tek bir belde gibidir. Filistin'deki taş atan çocuklara çıkın "iktisadi ve sosyal ilimleri okuyun! Çünkü savaşımız silah savaşı değil medeniyet savaşıdır!" diyebilir miyiz? SubhânAllâh--!!

Eğer bugün Japonya –büyük devletler tarafından– belirlenen sınırları aşarsa teknolojik ve ekonomik gücüne rağmen sonu nasıl olur? Şu ana kadar herhangi bir askerî güce sahip olmadıysa daha ne fayda kazanmıştır?

– “Veresiye pahalı satıp, peşin daha ucuz geri almak suretiyle alışveriş yaptığınız, öküzlerin kuyruğunu tutarak çiftçilikle yetinip cihâdı terk ettiğiniz zaman Allâh size zilleti musallat eder ve tekrar dininize dönünceye kadar onu sizden çekip almaz.”⁵¹ Diğer bir rivâyette “İnsanlar dinar ve dirhemde cimrilik yaptıkları zaman Allâh onlara bela indirir”⁵² Zilletin sebebi savaşın terki ve mal ve ekonomiyle meşgul olmaktır. Öyleyse siz gelip nasıl ekonomik hazırlığı savaş hazırlığına tercih ediyorsunuz?

İnsafli olanın yapacağı şey dünyalık maldan yetecek kadarını alıp savaşa çıkmaktır. Arayan, karaborsada istediği silahı bulabilir.

Askeri hazırlık nerede kaldı!? Ey Mücâhidler tedrip ve idman nerededir?

“Eğer onlar savaşa çıkmak isteselerdi elbette hazırlık yaparlardı” Savaş meydanında silah satın alınması için mali güce ve onu kullanacak insan gücüne ihtiyacımız var. O ikisini hızlı bir şekilde gerçekleştiren şey cihâda hazırlık olur. Yoksa

51 Ebu Dâvud hasen bir isnadla- şeyh Ahmed Şakir sahîh dedi.

52 Darimi- Beyhaki sahîhdir.

eğer şiir, kahramanlık hikâyeleri ve romanlar yazmayı kapsaması için hazırlık mefhumunu esnetirsek, bu şeytanî bir hile olmuş olur. Zâten düşman, medya gücü açısından zayıf olan İslâmi bir beldeye saldırdığı zaman akıllıların ve delilerin ittifakıyla şiir-nesir ve hikayeler yazmakla değil, silahı (Kaleşnikof -RPG-Pika vs.) ile savaşa çıkmak vâcip olur. O beldenin ehli savaştan aciz olurlarsa onların farzı, müsteşriklerin ortaya attıkları şüphelerin reddedilmesi veya müslümanların sesinin duyurulması için bir uydu kanalı açılmasına ya da dergiler basılıp kasetlerin dağıtılmasına değil tanklarla-silahlarla ve... ile düşmanın çıkartılması için hazırlığa dönüşür. Tâbi ki biz kılıç ve hançerle düşmana karşı savaşa çıkmayacağız, ama biz kesinlikle müslümanların radyolarda büyük iktisatçılarıyla, muazzam sosyologlarıyla veya eşsiz mühendisleriyle de onlarla savaşmaya çıkmayacağız. Zâten düşmanın topları ve mermilerinin önünde bunların hiçbir faydası yoktur!!

Bu nedenle, ekonomik-siyasal-medya ve teknolojik alanlarda geri kalmamız büyük bir felaket olsa bile zillete düşmemizin ilk sebebi bunlar değil, cihâdın terkidir. Ve sen deniz hakkında çekinmeden konuşabilirsin – yani bu felaketler deniz gibi örtülmesi mümkün olmayacak kadar büyük ve çoktur. Böyle şeyleri bahsetmekten çekinmeye gerek yoktur çünkü bunlar belli olan şeylerdir. Ve biz “Medyaya veya üniversitelerde birinciliklere ihtiyacımız yoktur” demekten Allâh’a sığınırız, ama savaşa olan ihtiyacımız daha büyüktür!.

Bu sanki iki haftadır denizde aç susuz olarak sularla boğuşan ve boğulmak üzere olan bir adamın hali gibidir. Ona önce yemek mi verirsin yoksa açlıktan ölmek üzere olmasına rağmen boğulmaktan mı kurtarırsın?!!

Üzerine hem akrep hem de sivrisineğin saldırdığı bir kimse akrebi bırakıp sivrisineğin peşine mi düşer!? Tâbi ki ikisini beraber def edebilirsek ne güzel, değilse daha önemli olandan başlarız!

Cevap verin, faiz-rüşvet-hırsızlık-yolsuzluk gibi ekonomik sorunlarımız iktisad okumak ya da kitap yazmakla mı çözülür yoksa onları caydıran bir güçle mi çözülür? O güç nerededir?

Eğer savaştan soğutan efendilere, bizim ümmetimizin nefes alabilmesi için kaç tane yetenekli iktisatçıya ihtiyacımız var diye sorarsak, muhakkak ki sonu gelmeyen sayıda kişiye ihtiyacımız vardır!! Şeytan, sürekli olarak bu saçmalıkları hoş göstermeye çalışır ve ümmet mal topladıkça “Bu savaşmak için yeterli değildir. Silah satın almak için toplamaya devam et” der ve böylece ömür biter ve pişmanlığın fayda vermediği bir zaman gelir.

Bak işte Rasûlümüz (sallallâhu aleyhi ve sellem)’de bizim için en mükemmel bir örnek vardır. Cihâd vâcip olduğunda zor şartlar altında ve maddi imkânsızlıklar içerisinde olmasına rağmen Sahâbelerle birlikte cihâda çıktı. Bunun için o savaşın adı Gazretu’l-Usra –Zorluk Savaşı– oldu. O zamanki tüm siyasi ve askeri analizler bu hareketin İslâm Devletinin sonu olacağını sanıyorlardı. Ancak kimsenin tedbirsizlikle niteleyemeyeceği tecrübe ve hikmet sahibi olan Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) ekonomi-enformasyon ve ileri bir medeniyete ulaşma hazırlığı yapacağım diye oturmadı. Bilâkis bizim çağımızdaki yalancılara tam tersine elinden gelen hazırlığı yapıp savaşa çıktı! Çağımızdaki bu yalancılar da kabre girene kadar hazırlık yapıyoruz diye oturup kalacaklar. Keşke gerçek bir hazırlık yapmış olsalardı! Gerçek hazırlık yapan kişi evini lüks mobilyalarla doldurur mu? Allâhû Teâlâ, zorluk savaşındaki Rasûlümüz (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in Sahâbelerine rahmet etsin. Onlar savaştan önce gerçek hazırlığı yaptılar ve bu yolda nefeslerini ve en nefis mallarını feda ettiler.

Daha önce de Bedir savaşına Kureyş’in kervanını ele geçirmek için çıkmışlardı. Yani büyük sanayi devletlerinin sanayi ve ekonomileri gibi bir güce ulaşmadan çıkmışlardı.

Zâten Rasûlümüz (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in ve ümmeti-
nin rızkı mızrağın gölgesi altında kılındı. Yani savaşta başarı
elde etmek için güçlü bir iktisad şart değildir. Yoksa –felsefe-
deki– devr meselesine düşmüş oluruz. Sen ümmet (bütün tür-
leriyle) mali güç sahibi olana kadar savaşmayacaksın! Oysa
Rasûlümüz (sallallâhu aleyhi ve sellem) diyor ki: “Savaşmakla mali
güç sahibi oluruz” bu takdirde ne zaman savaşabileceğiz?

Kim diyebilir ki, ekonomik hazırlık, askeri hazırlıkla birlikte
yapılamaz!!! Ben oruçtan aciz olduğum için namazı bırakabilir
miyim? Ve medya gücümüz zayıf diye savaşı bırakabilir miyiz?

Kim diyebilir ki, medya ve ekonomik hazırlık olmadan sa-
vaş olmaz!!! Komünizme karşı savaş Afganistan'da 30 kişi ile
ve Çeçenistan'da 12 kişiyle başlamadı mı? Önceden Huneyn
savaşında sayımız ve silahımız düşmandan daha çok olduğu
halde savaşın başında bozguna uğramamış mıydık? Allâhû
Teâlâ'nın bize verdiği imkânlar dahilinde savaşmamız ve hak-
kimizi geri almaya çalışmamızın ne mahsuru var!?

Ülkelerimizde açlıktan ölen kaç kişi var da gelip gece gün-
düz gelirin azlığından ağlayıp şikâyet ediyoruz. Birçoğumuz
bir yılın veya daha fazlasının erzağını depolamadık mı? Yoksa
artık biz sadece avretimizi örtecek kadar giysi ve ayakta tuta-
cak kadar az yemeğe kanaat etmiyor muyuz? Şu uzak bakışlı
nebevî nasihata iyi bak “İleride bir kısım yerlerin fethi size
nasip olacaktır, Allâh size yeterli rızık verecektir ama sizden
biriniz oklarla uğraşmaktan geri durmasın”⁵³

– Dengelilik, hikmet, ismet ve tecrübe sahibi olan
Rasûlümüz (sallallâhu aleyhi ve sellem), Ensâr'dan birinin kapısının
yanında bir demir saban veya ekin aletlerinden birini gördüğü
zaman “Bu bir kavmin evine girdiği zaman Allâh oraya zilleti
sokar” derken, biz kalkıp savaşabilmemiz için ekonomide kal-
kınma yapmak bahanesiyle insanları ziraate teşvik etmekten
utanmıyor muyuz?

Bu duruma iyi bak! O zamanda cihâd farz-ı kifâye olması-na, yeterli sayı ve güç bulunmasına rağmen o aleti gördüğün-de ne söyledi ve nasıl uyardı. Âlimler derler ki: “Cihâd farz-ı ayn olduğu zaman ziraatle meşgul olmak zilletin sebebidir. Ama bizim çağımızdaki yenilikçilere göre hazırlığa niyet ettiği takdirde ziraatte çalışan “modern tarza göre” mücâhid olur. Oysa Rabbimiz cihâdı bırakıp ziraatle meşgul olmayı sadece düşünen Ensârı *“Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atma-yın, her türlü hareket ve davranışlarınızda dürüst olun çünkü Allâh dürüst olanları sever.”* (Bakara 195) âyeti ile uyarmasına rağmen –çağımızdaki yenilikçiler– bunu söylüyorlar. Bu uyarı-cı, tembih edici âyetin doğru anlaşılması için tefsir kitaplarına bak.

(Ömeru'l) Faruk, bunu ameli bir şekilde uyguladı. Şam'da Sahâbelerden birine ait bir tarlayı ekinleri sararmışken yaktırdı.⁵⁴

– Vâciplik açısından, savaşla cihâd başta olmak üzere cihâdın bütün çeşitleri karşısındaki halimiz Endülüs'ün düş-tüğü zamanki eskilerin hali gibidir. Muasırlardan olan Şeyh Vehbi Süleyman Ğavci'nin sözü daha önce geçmiştir. Yine deliller ve ahkâmların illetleri önünüzdedir. Ama bunlar –her dönemin âlimleri var, derken– her zamanın nassları tahrif eden küstahları vardır demek istiyorlar. Bir Müslüman, nükleer bilimci, mürted olursa onlara göre bizim çağımızın şart-ları Sahâbe zamanının şartlarıyla aynı olmadığı bahanesiyle bu kişi öldürülmeyebilir. Bunların “zamanımız onların zama-nı gibi değildir”, “zamanların değişmesiyle hükümler de ği-şir” gibi söylentilerden başka delilleri yoktur. Sanki bugünün Rabbi, selefi sâlihinin Rabbin'den başka bir Rabb'dir. Allâh o iftiracıların söyledikleri şeylerden münezzehtir, son derece yücedir ve uludur.

⁵⁴ Bu kıssanın senedinde Esed bin Musa vardır. Âlimler İbn-i Hazm'ın bu şahıs hakkındaki zayıf hükmünü reddettiler. Ayrıca el-Mizan ve Tehzibul-tehzibe bkz.

Bira içenler, altın takanlar ve mut'a nikâhı yapanlar delil olarak "zamanımız onların zamanımız gibi değildir" sözünden başka bir dayanak bulabilirler mi? İlkleri nereye kadar reddedeceksiniz? Eğer eski âlimlerimiz ve telif ettikleri eserleri olmasaydı kitap ve sünneti anlayamazdık!..

İslâm, alemlerin Rabbine teslim olman demek değil mi? O zaman maslahatı belirleyen sen değilsin O'dur. Basiret sahibi olan Sahâbeden Rafi bin Hadic (radiyallâhu anh)'dan dedi ki: "... Bir gün amcalarımdan birisi geldi ve "Allâh Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) bizim menfaatimize olan bir işi yasakladı. Şu var ki Allâh ve Rasûlüne itaat etmek bizim daha çok menfaatimizdir. Araziyi belirli bir gıda maddesi karşılığında 3/1 veya 4/1 oranında kiraya vermemizi muhakaleyi⁵⁵ bize yasakladı..."

– "Yecuc ve Mecuc çıkana kadar savaş bitmez"⁵⁶ sözünden daha açık bir söz var mı? Mukaddimede geçen "... yalan söylemişlerdir! Savaş şimdi gelmiştir..." den daha açık bir söz var mıdır? Sen nasıl gelip de savaşla cihâdı iptal edip bugünkü savaşımızın bıçakların savaşı değil medeniyet savaşı olduğunu iddia etmeye cüret ediyorsun? O, muhakkak ki savaşın bütün yönleriyle yapılan bir mücadeledir. Sözle ve diyalogla değil gerçek ve kanlı bir savaştır. Öyleyse sizin savaşlarınız kâfirlerin kanlarını akıtıyorsa veya müslümanların ülkelerini geri getiriyorsa hem ona hem de hazırlığınıza eyvallâh deriz. Ama elli yıldır Beytu'l-Makdis'in işgalinden bu yana siz bu ümmetin gençlerine uyuşturucu enjekte ediyorsunuz. Artık bu süvârinin atından inme zamanı gelmedi mi!?

– Şimdi İslâm ülkelerindeki bu vebalı havalarda gerçek bir projeyi üretecek tek bir İslâmi kelime söylemen için sana izin verilir mi? Boş bulutlar gibi uçan sözler ne kadar da çoktur.

55 Muhakale; ziraat ürünlerinin daha olgunlaşmadan önce satılmasıdır.

56 Nesâi. Sünen-i Kübra

– Şeyh Abdullâh Azzam (r.h.)'ın “Cihâdı bırakmanın zararları ve o sebeple dökülen kanlar ve meydana gelen hasarlar, cihâdı gerçekleştirmenin maliyetinden kat kat daha çoktur” sözünü iyi düşünecek olursak ne kadar hikmetli bir söz olduğunu görebiliriz ve gerçekten doğru söylemiştir, Allâh ona rahmet etsin.

– Allâh'ın kitabında “Doktora güçlük yoktur, mühendise güçlük yoktur, davetçiye güçlük yoktur, evliye güçlük yoktur ve üniversite öğrencisine güçlük yoktur,” diye bir şey buluyor musun? “*Ey imân edenler, Allâh yolunda savaşa çıkın denildiği zaman size ne oluyor ki çakılıp kalıyorsunuz..*” (Tevbe 38)

– Dünyanın durumunu, kâfirlerin ve (Araplardan) işbirlikçilerinin komplolarına vakıf insaf sahibi birisi şüphesiz makineli tüfekler ve tanklar dışında şifa getirecek herhangi bir çözüm yolu olmadığı kesin kanaatine ulaşacaktır. Bunu (savaşı) “tedavinin en son şekli olan dağlama” babından bile olsa kabul etmeliyiz. Çünkü biz protesto ve konferanslardan bıktık, heyhât heyhât! Mantiğin gücü hiçbir zaman gücün mantığını yenememiştir. Eğer bir vuku bulmuş olsaydı, bir istisna olurdu. Kıyasa aykırı gelen delille kıyas yapılmaz. Devletlerin ve hükümetlerin tarihi hakkında en basit bilgisi olan bir kimsenin bile müslüman ümmete ve kutsallarına, düşmanların el uzatmasından ve zenginliklerine karşı aç gözlülük yapmalarından korunması için Allâh'a inanmak ve O'na tevekkül etmekle beraber cihâdın bütün şekilleriyle muazzam vesileler içinde en muazzam vesile olduğunda hiçbir şüphesi kalmaz.

Bu nedenle düşmanlar, müslümanların cihâd hazırlıklarının boyutlarını, savaş için elde ettikleri güçlerini, fiziki üstünlüklerini ve savaş kabiliyetlerini bildiği zaman, müslümanların ülkelerine saldırmadan önce bir kere düşünür.

Kâfir düşman, Müslümanların düşmanlarıyla yaptıkları savaşların dengesini müslümanların lehine değiştiren cihâd rolünü idrak etmektedir. Bu nedenle kâfir devletler ve onların

uyduları olan işbirlikçilerinin kendi aralarındaki bütün görüş ayrılıklarına rağmen cihâddan korktuklarını ve ellerinden gelen bütün vesilelerle cihâddan nefret ettirmeye çalıştıklarını ve cephelerdeki savaşçı kardeşlerine katılmak isteyen gençlere karşı büyük bir öfkeyle dinmeyen bir savaş ilan ettiklerini, onların birini yakaladıkları zaman onu uzun bir müddet kalacağı ve içinde envai çeşit işkence ve hakaretler tadacağı zindanlara attıklarını görürsün. Çünkü ümmet İslâm'ın zirvesi olan cihâda sarıldığı zaman onu hiçbir şekilde kontrol edemeyeceklerini çok iyi biliyorlar.

– Batı adâletin mezarıdır

Ne zaman bir el kaldırılırsa ona bıçak gösterir

Batı barışa inanmazken, ancak

İddia ettiği barışla bizi kandırıyor

Batının elinde bıçak ve kurşun varken

Neden kavmimizin elinde zeytin dalı var.

* * *

Küfür ve İslâm

Ey gafiller nasıl birleşecek ki?

Ben tuzakları için batıyı değil

Kandırılmış müslümanı azarlıyorum

Ejderha ile birlikte zillet yolunda

Yürüyen ümmetimizi azarlıyorum

Ey korkutucu güvenlik konseyi nereye kadar

Savaş tüccarlarının rehinesi olarak kalacaksın

Bizden isteyip kendin vermezken nereye kadar

Haklarımızı gaspetmeye razı olacaksın

Ey dünyamızın vücudunda vebaya benzer
Gizli bir hastalık olan konsey
Haklar sende bir güven bulmazken
Davalarımızdan korkarak şikâyet ediyorsun
Ey çocuktan emniyeti gaspeden! nereye kadar
Gözyaşlarını peşpeşe içireceksin
Nereye kadar heva senin efendin
Büyük zulüm arkadaşın olarak kalacak
Ey güvenlik konseyi! İslâm'ımızı bekle
Adâlet tartısını sana da bize de gösterecek
Seni enkazının altında defnedileceğin
Bir uçurumun kenarında görüyorum
Eğer şüphe içindeysen –sor–
Firavun'a nasıl boğulduğunu, Karun'a nasıl battığını

* * *

– Oyunun fasılları öyle bir örüldü ki
Usta oyuncu bile bitkin düştü
Bu saldırır, şu kaçar, diğeri de
Birine sığınırken kaynama başlıyor
Ta ki duman dağıldığında baktık ki
Eski yaramız kansere dönüşmüş
Batının kurtları bize çobanlık yapıyor
Bütün erlerimiz koyuna dönüşmüş
Yabancı putlar gelmiş

Beldelerimiz ve erleri onun kurbanı olmuş
– Onların sözleri Araptır ama fiil farklıdır
Sahtekârlık ve yalan içeren nice sözler var ki
Dine ve Araba vurmak isterken
Arapçılık sahte elbiseleri olmuş
Eyvah kavmime, kana susamış koşarak gelen biri
Şevkatli kurtarıcı kılığına bürünerek onları kandırmış
Ta ki bir fırsat yakaladığında ortaya çıkmış
Şek ve şaşkınlık arasında kırmızı pençeler
Ne şerîatı ne de ahlakı yok ki dişiyle saldırmış
Bedenlere, canlara, namuslara ve mallara
Dinle savaştı ama İslâm onu kahredecek
Önceki asırlarda geçen nice emsalleri gibi
– Kavmin erlerine sebatan sorunca
Medyadan bir borozan bana şöyle hitap etti
“Sebat direnişte birlikte ölmüştür”
Bu nankörlük ve kabalık ne içindir
İsrail’in Mescidi Aksa’da hakları olan bir kardeş olduğunu
unuttun mu
Ümmetimizin erleri sanki bir sürü
İsrail onları kibirle güdüyor
Uyanın ey sevgili dostlarımız uyanın
Seslenen, bin ağlayan bacımız var
Bir müslüman bacının namusunu pisletip
Yüzüne vuran sakalsız alçaklar var

Enkaz olup mihrabında

Yangın çıkan nice mescidler var.

Onları yetim eden serbest ve özgürlükten

Yetimlerin feryadları yüreğimi dağlıyor

Ümmetimiz fitne ve fücurların

Salladığı bir beşikte yatıyor

Allâh kitabı ona sesleniyor ama

Hissetmediğini ve uyanmadığını görüyorum

Bu karanlık gecede ümmetime diyorum ki

İyi bakarsan doğuş senin elindedir.

– Sana ve bana şu teşekkür mesajını gönderirken, müslümanların sokakta yaşayan kimsesiz çocuklarının haline acı-mıyor musun? “Namusu çiğnendiği, şahsiyetine sataşıldığı bir yerde müslümanın yardımına koşmayan bir kimseye yardım istediği bir yerde Allâh yardım etmez. İrzına sataşıldığı ve şahsiyetinin çiğnendiği bir yerde müslümanın yardımına koşana gerektiği yerde Allâh’da yardım eder.”⁵⁷

– Ey İslâm kardeşlerimiz size teşekkür ederiz

Suskunluğunuz ve çekingenliğiniz için teşekkür ederiz

Vakar sessizliğiniz için teşekkür ederiz

Çünkü siz hikmetiniz ve nizamınızda temayüz ettiniz

Bizi bırakıp gittiğiniz için teşekkür ediyoruz

Bundaki kararlılığınız ve atılganlığınıza haberimiz yoktu

Bir küçük kızın ağlamasına hiç ağlamadınız mı?

Yetimlerin yanmasına hiç acımadınız mı?

Meclislerde acıların büyüklüğünü hissettiğinize yemin etmediniz mi?

Ey müslümanlar size teşekkür ederiz çünkü

Dayıların ve amcaların şefkatini gösterdiniz bize

Siz hahamın cüppesine yapışırken

Biz ise beldelerde kimsesiz kalmış esir alınıyoruz

Kovulmamızda, öldürülmemizde ve zorlanmamızda

Papazın hikmetinden bahsediyorsunuz

Kadınların namusları feryad ederken

Aranızda atıcı bir genci görmüyor, zâten olsa da atamaz

Ekranlarınızda minarelerimiz düşüyor

Ve cesetler mayınlarla parçalanıyor

Korkunç bombardımanlar evlerimizi yıkarken

Siz de televizyonda bazı enkazlar görürsünüz

İffeti mübah kılınan bir anne görürsünüz

Sütten kesilmemiş bir bebeğin öldürüldüğünü görürsünüz

Beş yaşındaki kızın zorla alınıp

Rahmine günâh tohumlarının döküldüğünü görürsünüz

Aramızda çocuğunu kaybetmiş binlerce anneler

Binlerce yetimler görürsünüz

Ben yanan ateşli haçın koru üstünde otururken

Siz ise gözlerinizi kapatıp la havle çekiyorsunuz

Size zulmettiğim için Rahmân'dan mağfiret diliyorum

Çünkü yaralarımızı sözlerle sardınız

Kalemlerin gözyaşlarıyla karışmış
Bir mektubu düşmanlara gönderdiniz
Biz sizi mazur gördük çünkü ordularınız
Kardeş kavgasıyla meşguldür
Biz sizi mazur gördük, çünkü kadehleriniz
Eğer gelerseniz içkisiz kalacak
Biz sizi mazur gördük çünkü işkembeleriniz
Eğer gelerseniz yemeksiz kalacak
Biz sizi mazur gördük, istediğiniz yere yürüyüp
Teslim sancağını sallayın
Uzun uykunuza devam edin... çünkü
Onda acaip rüyalar göreceksiniz
– Ben yürüyüş istemiyorum
Ben tüfek istiyorum
Vay İslâm ümmeti! Vay akrabalarım!
Ben tüfek istiyorum
Kudüs –ey utancım– kurbandır
Ey liderler bana silah verin
Ey liderler Allâh'ın zaferi geldi gelecek
Ey liderler yaralanıp bitap düştünüz
Ey liderler bana Salah –Selâhaddin Eyyubî– verin
Ancak Salah sırtından bıçaklanmış
Ancak Salah esaret girdabına düşmüş
Ancak Salah bir konferansa satılmış

Siz Arap mısınız?

Hutbeler sizi koruyor

Savaşlarınız firardır

Yetmiş yılın hepsi yalandır

Siz kütükler gibiyken kadınları kestiler

Geceniz eğlenceyken evleri yıktılar

Kudüs'te taş dile geldi, konferansa hayır, konferansa hayır, konferansa hayır

Ben Ömer'den başka bir şey istemiyorum!

Allâhû Ekber, hakkın kanlarına sirâyet ediyor, savaşacağız!

Onlar beni zincirlerle bağladılar

Onlar sınırlarda, sahillerde düşmanın köstebekleridir

Çünkü onlar eklemleri sakatlayıp, kemiklerimi kırdılar

Sapanla atanın parmaklarında kanlar akıp bize kimlik veriyor

İzzet kamplarının alnına Kâdisiyye yazarız

Evim yıkıldığında duvarın altında bir vasiyet görüyorum

Cihâd sancağını bırakıp en değerli vasiyeti reddetmeyin.

– O zaman cihâd bütün yönleriyle bizim için hayattır. “Ey imân edenler, hayat veren şeylere sizi çağırdığı zaman Allâh ve Rasûlüne (onların çağrılarına) uyun...” (Enfâl 24) Azim olan Rabbimiz doğru söyledi.

– Eğer olmasaydı insanların dini bozulurdu “... Eğer Allâh insanlardan bir kısmı ile diğerlerini savup hizaya getirmeseydi elbette yeryüzünde nizam bozulurdu. Lâkin Allâh bütün insanlığa lütuf ve keremi ile muamele etmiştir.” (Bakara 251)

Her ümmetin hakkı boşa gidecek

Eğer top atışı onu desteklemezse

– Velhasıl bizim çabamız en önemli alandan başlamak şartıyla ne kadar küçük olursa olsun sava nehrine dökülmeli. İğneler savaşta işe yarayabilir ama bir kişinin malını düşmana daha çok zarar verecek bir işte kullanma imkânı varken oturup iğne fabrikası kurmaya çalışırsa ona “Kendini kandırma!” denir.

Bilgisayarın, savaşın en önemli araçlarından biri olduğu bahanesiyle kim oturup bilgisayar ilimlerinden savaşlar için faydası olmayan bilgiler öğrenirse ona “Kendini kandırma!” deriz. Şüphesiz o en önemli şeylerdendir ama keşke savaş meydanlarında işe yarayacak bir şey öğrenmiş olsaydın veya daha dikkatli bir şekilde konuşacak olursak keşke kâfirleri kahredip onlara ağır darbe vuracak bir şey öğrenmiş olsaydın. Meselâ, ekonomik bir darbe olabilir... vs. inşâAllâh ileride “Cüz’i ıslâhlar ve ona kanmanın tehlikesi” üzerinde duracağız.

6- Savaş ne içindir? Ahir zaman fitnelerinden korunmak içindir.

– Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) yakın bir fitneden bahsetti ve ona soruldu, “Ey Allâh’ın Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem), o zaman insanların en iyisi kimdir?” Buyurdu ki: “Hayvanlarının içinde olup da onların hakkını veren ve bir yandan da Rabbine ibâdet eden kişi, bir de atının yularını tutup düşmanlarını korkutan ve düşmanlarının da kendisini korkuttuğu kişidir.”⁵⁸ Bu hadîs istenen şeyin okumak değil gerçek savaş olduğu konusunda açıktır. Rabbimiz fitneden korktukları bahanesiyle cihâddan geri kalanlara “Bilesiniz ki onlar zâten fitneye düşmüşlerdir ve muhakkak ki cehennem, kâfirleri kuşatacaktır” (Tevbe 49) (Yani cihâdı terk etmeleriyle) dediği zaman doğru söylemiştir.

⁵⁸ Tirmizi, Hasen dedi

7- Savaş ne içindir? Çünkü devenin hörgücü onun en yüksek yeri olduğu gibi İslâm'ın zirvesi de cihâddır. Bugün menduplardan herhangi biri cihâda ulaşamaz ve bu hataları silme yoludur. Cihâd amelinin ecir katlanır ama diğer amellerin ecir onun gibi katlanmaz.

Kitap, sünnet ve âlimlerin sözlerinden ve gelecek madde de Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in ve ona ihsânla tâbi olanların siretinden beyanları sana sunuyorum.

Kur'ân'dan

– “Mü'minlerden özür sahibi olanlardan başka oturanlar ile malları ve canlarıyla Allâh yolunda cihâd edenler eşit olmaz. Allâh malları ve canlarıyla cihâd edenleri derece bakımından üstün kıldı.” (Nisa 95) Bundan daha açık bir söz var mı?

– “Siz hacılara su veren ve Mescid-i Haram'ı onaran kimseyi Allâh'a ve âhiret gününe imân edip de Allâh yolunda cihâd edenlerle bir mi tutuyorsunuz? Hâlbuki onlar Allâh katında eşit değildir...” (Tevbe 19) Senin beldende yaptığın ameller hacılara su vermeye,ye eşit mi? Kaldı ki cihâda nasıl eşit olsun.

Sünnetten

– Ebu Hureyre (radiyallâhu anh)'dan “... Ey Allâh'ın Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem), Yüce Allâh'ın yolunda cihâda denk düşecek şey ne olabilir?” O da, “Bunu yapamazsınız.” Buyurdu. Oradakiler iki veya üç defa tekrar sordular, kendisi her defasında “Bunu yapamazsınız” buyurdu ve üçüncüde şunu ekledi, “Allâh yolundaki mücâhidin misali, o mücâhid cihâdından geri dönünceye kadar gündüz oruçlu, geceyi ayakta geçirip sürekli Kur'ân okuyan ve ne namazından ne de oruçtan yana gevşeklik göstermeden devam eden kimse gibidir.”⁵⁹

Nevevi (r.h.) dedi ki: “Bu hadîs cihâdın faziletinin muaz-
zamlığını gösteriyor. Çünkü namaz, oruç ve gece ayakta ka-
lup Allâh’ın âyetlerini okumak amellerin en efdalidir ve hadîs
mücâhidin misalini bir an dahi olsa bile gevşeklik gösterme-
den bu amelleri yapan kimseye benzetmiştir. Malumdur ki
kimse buna güç yetiremez.

– “Allâh yolunda cihâd eden kişinin misali –ki Allâh kendi
yolunda cihâd edeni en iyi bilendir– oruç tutan, gece namazı
kılan, Allâh’ın emirlerine huşu içinde boyun eğen, ruku ve
secde eden kimse gibidir.”⁶⁰

Ey beldesinde oturup mücâhid olduğunu iddia eden kim-
se! Bunları kendin için söylemeye cesaret edebiliyor musun?!
O zaman buradaki amelinin silahla savaşa hazırlıktan daha
hayırlı bir hazırlık olduğunu nasıl söyleyebilirsin?! Başka bir
rivâyette “... Mücâhid dönünceye kadar namaz ve orucuna
ara vermeyip devam eden gibidir”⁶¹ diye geçiyor.

– “Ey Allâh’ın Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) bana cihâda
denk bir amel göstersen” O da “Böyle bir amel bulamıyo-
rum!” buyurdu. Devamla “Mücâhid cihâda çıktığında sen
namazgâhına girip (o dönünceye kadar) aralıksız namaz kıla-
bilir, iftar etmeden oruç tutabilir misin!” buyurdu, adam “Buna
kimin gücü yetebilir ki” dedi...”⁶² Soran kişi Sahâbelerden bi-
riydi! Yani Sahâbelerin yüksek gayreti ve sahâbiliğin büyük
faziletine rağmen cihâda denk bir amel yapamıyor, peki bizim
için nasıldır?

– “Mevki bakımından size insanların en hayırlısını bildi-
reyim mi?” “Evet, ey Allâh’ın Rasûlü! (sallallâhu aleyhi ve sellem).
Dedi ki: “Allâh yolunda atının yularını tutup ölünceye ya da
öldürülünceye kadar savaşan adamdır...”⁶³ “Kalemini tutup

60 Ebu Dâvud hariç kutubi sitte, sahîhdir

61 Muvatta İbn-i Hibban

62 Buhâri

63 Tirmizi, Nesâi, Hâkim, Hasendir.

kitap telif eden, şüphelere reddiye yazan ve sınav sorularını cevaplayandır" demedi. Kaldıki Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in bu sözü farz-ı kifâye konusundadır peki farz-ı ayn nasıl olur!?

– “Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’e hangi amelin daha efdal olduğu soruldu, “Allâh’a ve Rasûlüne imân etmek” buyurdu “sonra hangisi” denildi “Allâh yolunda cihâddır” buyurdu”⁶⁴

– “Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’e insanların hangisinin daha efdal olduğu soruldu, “Allâh yolunda malıyla ve canıyla cihâd eden adamdır” buyurdu.”⁶⁵

– “Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)’e soruldu. “Mü’minlerin hangisinin imânı daha kâmilidir?”, “Allâh yolunda malıyla ve canıyla cihâd eden kimsedir.” buyurdu.”⁶⁶

– “Aişe (radiyallâhu anh)’a, Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’e “Ya Rasûlullâh, cihâdı amellerin en efdali en hayırlısı olduğunu görüyoruz, cihâd etmeyelim mi?”...”⁶⁷

– “Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) bir hutbe verdi ve cihâddan bahsetti. Farz kılınan namazdan başka hiçbirşeyi ona üstün tutmadı.”⁶⁸

– “Bir adam gelip Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’e “İnsanların en üstünü kimdir?” diye sordu, O da “Malı ve canıyla Allâh yolunda cihâd eden mü’mindir.” buyurdu, adam “sonra kim?” diye sordu...”⁶⁹

– Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in Ashâbından bir gurup oturup müzakerede bulunuyorlardı ve diyorlardı ki

64 Buhâri, Müslim

65 M. Aleyh

66 M. Aleyh

67 Buhâri

68 Beyhaki, Ebu Avane

69 Buhâri, Müslim

“Hangi amelin Allâh’a daha sevimli olduğunu bilseydik onu yapardık, çok geçmeden şu âyetler indi. “... Muhakkak ki Allâh kendi yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf bağlayarak savaşımları sever.” (Saf 4)⁷⁰

– “Bir kavim amellerin en hayırlısının hangisi olduğu konusunda –hacılara su vermek mi, mescid-i haram’ı imar etmek mi yoksa Allâh yolunda cihâd mı diye– tartıştıkları zaman şu âyet indi “Siz hacılara su veren ve Mescid-i Haram’ı imar eden kimseyi Allâh’a imân edip de Allâh yolunda cihâd edenlerle bir mi tutuyorsunuz? Halbuki onlar Allâh katında eşit değillerdir. Allâh zalimler topluluğunu hidâyete erdirmez.” (Tevbe 19)⁷¹ Burada senin amelin mescidi haramı onarmakla eşit mi ki –bir de utanmadan cihâda eşit olduğunu iddia ediyorsun!–

– “Bir adam namaz için saffa varıldığında “Allâh’ım sâlih kullarına verdiğinin en hayırlısını bana ver!” diye dua etti. Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) dedi ki: “Bu konuşan kimdir?.. O zaman atın öldürülür ve Allâh yolunda şehîd olursun...”⁷² “O zaman üniversite birincisi olursun ve bir resmi gazetede –sadece– bir makale yazmana izin verilir!” demedi!..

– Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem), “kişinin Allâh yolunda (savaşmak için) safta durması altmış yıl namaz kılmasından daha üstündür”⁷³ demedi mi? Peki burada sınava girebilmek için durmanın altmış yılın namazından daha hayırlı olduğunu görüyor musun? Hâkimin bir rivâyetinde “kıyam” yerine “ibâdet” lafzı geçiyor ve bu sahîhtir.

– Bir sahâbi Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) ile insanlardan uzaklaşıp inzivâyâ çekilerek bir yerde kalıp Rabbine ibâdet etmek hususunda istişare ettiği zaman sadık ve masduk olan şeyle nasihat verdi “Böyle yapma. Çünkü sizden birinin

⁷⁰ Tirmizi Hâkim beyhaki sahîhtir

⁷¹ Müslim 1879 nolu

⁷² Bezzar ricalleri sikadır İbn-i Hacer isnadı hasen dedi.

⁷³ Ahmed, Tirmizi, Hâkim sahîhtir

Allâh yolunda bir saat durması evindeki yetmiş yıllık namazından daha üstündür. Allâh'ın sizi bağışlayıp cennete koymasını istemez misiniz?...⁷⁴

– “Muhammed'in nefsi elinde olan Allâh'a yemin ederim ki, farz namazlardan sonra âhiret derecelerinin (kendisiyle) arzulanacağı, yüzün solup, ayağın tozlanacağı Allâh yolunda cihâd gibi bir amel yoktur. Yine (âhirette) Allâh yolunda ölen veya sırtında Allâh yolunda taşınan binek gibi ağır bir şey de olmaz.”⁷⁵ Bugünkü cihâd ise fâkihlerin ittifakıyla bütün ümmet üzerine farz-ı ayndır.

– “Ölüp de Allâh katında hayr elde eden hiçbir kimseyi ne tekrar dünyaya dönmek ne de dünya ve dünyadakilerin kendisinin olması sevindirebilir. Ancak şehîd bunun dışındadır çünkü şehîd şehîdliğin üstünlüğünü gördüğünden dolayı tekrar dünyaya dönüp bir daha şehîd olmayı arzu eder.”⁷⁶ Nevevî (r.h.) der ki: Bu hadîs şehîdliğin faziletinin muazzamlığına açık delillerdendir.

– “Bir kadın gelip Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e: “Ya Rasûlullâh, kocam gazveye çıktı ve ben namaz kıldığı zaman arkasında namaz kılıyordum, her şeyde onun gibi amel ediyordum. Cihâddan dönünceye kadar onun amelinin faziletine beni ulaştıracak bir ameli bana söyle.” dedi. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) ona: “Kocan dönünceye kadar hiç oturmadan ayakta namaz kılar ve iftar etmeden oruç tutar ve ara vermeden Allâh'ı zikredebilir misin?” Buyurdu. Kadın dedi ki: “Ya Rasulallâh, buna güç yetiremem.” Buyurdu ki: “Nefsim elinde olan Allâh'a yemin olsun ki eğer bunu yapabilseydin bile onun amelinin faziletinin onda birine ulaşamazdın.”⁷⁷

74 Tirmizi, Hâkim, Hasendir

75 Ahmed, Hasendir

76 Müslim

77 Hadîs sahîhi li- ğayrihi'dir. Munziri der ki; Ahmed, Ruşdin yolundan rivâyet etmiştir ve Ahmed'e göre sikadır ve rikak ve mutabaat konusunda onun hadîsinde bir beis yoktur.

– “Eğer yeryüzündeki bütün malları infak etseydin onların gidişinin ecrine yetişemezdin”⁷⁸ Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) ile birlikte Cuma namazı kılmak için orduyla birlikte çıkmayıp Medine’de kalan ve Cuma’dan sonra orduya yetişirim diye düşünen Sahâbeye hitaben böyle söylemişti ve Ahmed’in rivâyetinde “Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) ile namaz kılmak için kalayım, sonra ona selâm verip onunla vedalaşayım o da âhirette benim için üstünlük olacak bir dua etsin” geçiyor. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) ona dedi ki: “Arkadaşlarının seni ne kadar geçtiklerini biliyor musun?.. Nefsim elinde olan Allâh’a yemin ederim ki onlar fazilette seni iki doğu ve iki batı arasından daha çok geçmişlerdir.”⁷⁹

Eğer siz kendinizin “Ümmetimden benden sonra gelecek öyle kimseler vardır ki beni her şeyden çok severler, onlardan birisi beni görebilmek için ehlini ve malını feda ederdi.” hadîsinin kapsamına girdiğinizi sanıyorsanız, Rasûlünüz (sallallâhu aleyhi ve sellem) sizin yanınızda olsaydı işinizi bırakıp onu görmeye gider miydiniz? Cevabınız “Evet” ise yapacağınız bu iş cihâdın faziletinden daha aşağıdadır. Çünkü seriyye ile çıkmak Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem)’ü görmekten daha önemlidir.

Bilâkis siz (görüldüğü gibi) körfez ülkelerinden birinde cazip bir iş teklifi alırsanız buradaki hayali hazırlığınızı bırakıp paraya doğru koşa koşa gidersiniz. İddia ettiğiniz cihâd nerede kaldı!? Çok para infak edeceğiz demeyin çünkü siz burada elinizde çok para varken de ondan az birşey dışında hiçbir şey vermediniz şimdi daha çok kazandığınız zaman mı daha çok vereceksiniz!

– Bunların hepsinden sonra önümüzde açık bir hadîs vardır. “Sana işin temelini, direğini ve doruğunu bildireyim mi....”

⁷⁸ Ahmed

⁷⁹ Üzerinde ihtilaf olan bir kişi dışında ricali sikadır

“İşin temeli İslâm, direği namaz, doruk noktası ise cihâddır.”⁸⁰ Hadîsteki cihâd savaşıla cihâd mı, yoksa kaset dağıtmakla, Sahâbeleri izlemekle, hutbeler ve makalelere analiz yapmakla mıdır? Bir şeyin doruğu onun en yüksek noktasıdır. Şimdi cihâddan başka bir şeyin zirve olduğunu nasıl iddia edebilirsin!? Taberânî’nin lafzı zayıf bir rivâyetinde “İslâm’ın doruğu cihâddır, ancak onların en efdali onu elde edebilir.”

– Öldürülenler üç türlüdür, canı ve malıyla Allâh yolunda savaşan mü’min kişidir ki, düşmanla karşılaştığı zaman kıyasıya çarpışıp işte bu ciddi bir imtihandan geçirilmiş şehîddir ki, Allâh’ın cennetinde arşın altında olur. Peygamberlerin ona üstünlüğü sadece Peygamberlik makamı ile (diğeri) günâhlarından ve kötülüklerinden korkan bir adamdır. Düşmanla karşılaşır ve öldürülünceye dek savaşır günâh ve hataları silinmiş olur. Çünkü kılıç, hataları siler, bu da cennete dileği kapıdan sokulur. Cennetin sekiz kapısı, cehennemin yedi kapısı vardır. Bunların bazıları bazılarından daha efdaldır. ...⁸¹ Burada kastedilen imtihandan maksat göğsünün açılmasıdır. Peki sen amelinin günâhları sildiğini iddia etmeye cüret ediyor musun!? Ticaret, okumak ... gibi olan amelinin silahla mücadeleden daha efdal olduğunu kesin bir şekilde söylemeye nasıl cüret ediyor ve sonra ben cihâd ediyorum diyorsun?

– Hâlbuki gülüşlerinde ve mübah amellerinde bile mücâhidin ecrinin katlanması sana yeter. Mücâhidin uykusu bile diğerlerinin gece kıyamı ve gündüz orucundan daha efdaldır. İbnu’l-Mubarek’in, Ebu Hureyre (radiyallâhu anh)’dan rivâyet ettiği gibi “Allâh yolunda yemek yiyip oruç tutmayan diğer durumlarda oruç tutan gibidir.”⁸² Bir hadîste “Gazve iki çeşittir, Allâh’ın rızasını isteyen İmâm’a itaat eden, malın güzelini infak eden, yol arkadaşlarına güzel davranıp fesaddan

80 Tirmizi hasen sahîh

81 Ahmed ceyyid bir isnadla

82 Kitâbul-cihâd 1/95

sakınan kişinin uyuması ve uyanması hepsi ecirdir”⁸³ Senin ülkendeki uyumanın ve uyanmanın hepsi ecir mi!!? Bunu iktisad öğrencisi veya çiftçiye söyleyebilir misin? Size ne oldu, nasıl düşünüyorsunuz?

“Kim Allâh yolunda bir harcama yaparsa karşılığında yedi yüz kat alır.”⁸⁴ Okumak için infak ettiğin para bir kat bile artar mı? “... Şöyle ki, Allâh yolunda onlara bir susuzluk, bir yorgunluk ve bir açlığın erişmesi, kâfirleri öfkeliendirecek bir yere ayak basmaları ve düşmana karşı bir başarı kazanmaları, ancak bunların karşılığında kendilerine sâlih bir amel yazılması içindir. Çünkü Allâh iyilik yapanların mükâfatını zayi etmez. Allâh onları yapmakta olduklarının en güzeli ile mükâfatlandırmak için küçük-büyük yaptıkları her masraf, geçtikleri her vâdi mutlaka onların lehine yazılır.” (Tevbe 120-121) Senin okuman, ticaretin veya ziraatında bu vaadlerin onda birini buluyor musun? Matematik, felsefe ve güzel sanatları okuyan ve okutan böyle midir? Âyetteki “neyl” –başarı kazanmak– kelimesinin nekre –belirsiz– olarak kullanılmasına dikkatle bak, yani küçük veya büyük herhangi bir başarıdır. Nekre kullanılması azlık ifâde eder, eğer bunun gibi vaadler Allâh için ihlâsla çalışan herhangi bir kişiye olsaydı bu âyette mücâhidlerin özel olarak zikredilmesinin manası olmazdı.

Şu cazip tekliflere bir bak

“Canım elinde olan Allâh’a yemin ederim ki; Allâh yolunda yaralanan her kişi –ki Allâh kendi yolunda yaralanana en iyi bilendir– kıyâmet günü yarasının rengi kan renginde, kokusu misk kokusu gibi gelir.”⁸⁵ Sen memleketinde kitapların, dükkanın, okulun veya üniversitenin yanında cihâd ederken!! yaralanırsan savaş meydanındaki savaşçının derecesine ulaşabileceğini mi sanıyorsun!? Kaldı ki bu farz-ı kifâye konusundadır ya farz-ı ayn olursa ne olur!?

⁸³ Ebu Dâvud, Nesâî sahîhdir.

⁸⁴ Tirmizi, Hâkim, isnad sahîh

⁸⁵ M. Aleyh

– “Kim Allâh yolundayken bir gün oruç tutarsa Allâh onun yüzünü cehennemden 70 yıl uzaklaştırır.”⁸⁶ Bu ancak cihâd sahasında olur. Senin savaş meydanlarından geri kalmanın müslümanlara daha yararlı olduğunu ve Alemlerin Rabbini daha çok razı ettiğini zannettiğin için buradaki orucunun ecrinin onunkiyile aynı veya daha üstün olduğunu söylemeye cüret ediyor musun?

– “.... kim Allâh yolunda bir ok atarsa onun için bir köle âzâd etmenin sevabı vardır....”⁸⁷ Bir tabanca mermisinin bir köle âzâdı gibi olması ne muazzamdır. Ve “Her kim müslüman bir köleyi hürriyetine kavuşturursa Allâh onun her organına karşı âzâd edenin bir organını cehennemden âzâd eder.”⁸⁸

– “Kim Allâh yolunda bir ok atarsa düşmana isabet ettirsin ya da ettirmesin onun için bir köle âzâd edenin sevabı vardır ve kim müslüman bir köleyi âzâd ederse Allâh onun her bir organına karşılık âzâd edenin bir organını cehennemden âzâd eder. ...”⁸⁹ Hedefe isabet etmese bile sadece atmanın dahi eciri vardır. Peki, doğru olsa yanlış da olsa senin sınavındaki cevaplarının garantili eciri var mı?

– “Muhakkak ki Allâh tek bir ok sebebiyle üç kişiyi cennete koyar. Hayrı umarak onu imal edeni, onu kullanıp atanı ve atana yardım edeni”⁹⁰ Peki sen bunu ortaokul-lise-üniversite ve diğer mesleklerde bulabiliyor musun!? Meselâ, sınav sorularını yazana, öğrencilere dağıtana ve sorulara cevap verene...! SubhânAllâh.

– “Kim Allâh’a inanarak ve O’nun vaadini tasdik ederek O’nun yolunda bir at beslerse ona verdiği otlar, su, onun güb-

86 M. Aleyh

87 Ahmed, Tirmizi isnadı sahîhdir

88 M. Aleyh

89 Nesâî sahîh bir isnadla

90 Ebu Dâvud sahîhdir

resi ve idrarı kıyâmet günü bir sevap olarak mizanında yer alacaktır.”⁹¹ Peki, sen burada memleketindeyken arabanın benzini, yağı ve aküsünün âhirette savaş için beslenen at gibi mizanında yer alacağını zannediyor musun? Size ne oluyor ne biçim hüküm veriyorsunuz? Yoksa sizin müstesna tutulacağınıza dair Allâh tarafından lehinize verilmiş geçerli sözler mi var?

• “Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’e ribat ecrinden sorulduğu zaman dedi ki: “Kim müslümanların arkasında bir gece nöbet tutarsa, arkasındakilerden namaz kılan ve oruç tutanların ecrinin misline nail olur.”⁹²

– “Allâh yolunda birgün nöbet tutmak, bir ay oruç tutarak gece namazı kılmaktan daha hayırlıdır. ...”⁹³ Daha güzeli de var.

– “Allâh yolunda bir gece nöbet tutmak bin geceyi namazla gündüzlerini oruçla geçirmek gibidir.”⁹⁴ Daha iyisi de var.

– “Allâh yolunda bir saat durmak, Haceru’l-Esved’in yanında kadir gecesini ihya etmekten daha hayırlıdır.”⁹⁵ Kadir gecesini ki bin aydan daha hayırlıdır. Peki, senin Kadir gecesinde sınav için çalışmanın o geceyi ihya etmekten daha hayırlı olduğunu iddia edebiliyor musun?

Sonra sen o gecede nereye gidersin? Çalışma masası, dükkanın kapısı ya da fabrikadaki makinanın yanında mı kalırsın yoksa geceyi ihya etmek için bir camiye mi gidersin?!!

– Eğer dersin ki işimin başında dururum, zâten sana bir söz söylemeye gerek yok, sözün bittiği yere ulaşmış oluruz. – Eğer dersin ki ben bir camiye gidip bu geceyi ihya edeceğim. Bırak mahalle camisine gitmeyi, Kâbe’ye gidip Haceru’l-Esved’in

91 Buhâri

92 Ricali sikalardır, Taberânî ve ceyyid isnatla geldi.

93 Müslim

94 Hâkim sahîh dedi Zehebî onayladı

95 İbn-i Hibban, hasendir

yanında o geceyi ihya etsen bile mücâhidin bir saatlik nöbeti-
nin ecrine ulaşamazsın. Sen, çalışma masanın başında nöbet
tutman için aynı şeyi diyebilir misin!?

– “Kadir gecesinden daha efdal bir geceyi size bildireyim
mi? Bir geceyi ehline dönememekten korkarak nöbetle geçi-
ren kişidir.”⁹⁶

– Hafız Munziri (r.h.) der ki: “Zahir olan, mücâhidin ameli-
nin katlandığı gibi nöbet tutanın amelinin de katlanacağıdır.”

• Cihâdın fazileti, ilim, zikir vs. gibi konular arasında tercih konusunda özet ilmi araştırma

– Tercih için cedelleşmeye vakit sarfetmenin şu an faydalı
olduğunu sanmıyorum. Çünkü tercih birbirine benzeyen iki
şey arasında olur. Yani cihâd farz-ı ayn değil de farz-ı kifâye ol-
duğu zaman yine farz-ı kifâye olan ilimle tercih konusu olabilir
ama tercih asla farz-ı ayn ile mendup veya müstehab arasında
olmaz. Farzedelim ki zikir gibi bir ibâdetin derecesi cihâddan
daha üstün olsaydı burada cihâdla kastedilen farz-ı ayn olan
savunma cihâdı değildir. Çünkü farz-ı ayn olan cihâd farzlar-
dan biriyle çakıştığı zaman âlimlerin ittifakıyla oruç, zekât ve
haccın önüne geçer. Hanbeliler dışında Cumhura göre nama-
zın bile önüne geçer. Ne olursa olsun herhangi bir nâfile bir
farza üstün gelemes. O zaman cihâd, âlimlerin ittifakıyla bira-
kılması büyük günâh olan bir farz-ı ayndır. (Fıkıh kitaplarında
nâfileyi farza tercih eden üç istisna durumla ilgili anlaşmazlı-
ğın kaldırılması ve durumun belli olması için İbn-i Abidin’in
Arşiyesine bakılabilir.)

Farz-ı kifâye olan ilmi, farz-ı kifâye olan cihâda tercih
eden âlimlerin bir kısmı net bir şekilde dediler ki: (Zerkeşi el-
Mensur’da) “İki vâcip çakıştıkları zaman o ikisinin en önemlisi
öne geçirilir. Yani farz-ı ayn olan, farz-ı kifâye olanın önüne
geçirilir. ... Ve Nevevî (r.h.) fetvalarında “Cihâd farz-ı kifâye

⁹⁶ Hâkim, Beyhaki, Buhârinin şartına göredir.

olarak kaldığı sürece ilimle meşgul olmak daha efdaldır. Eğer cihâd farz-ı ayn olursa ilim, farz-ı ayn ve farz-ı kifâye olsa da cihâd ondan daha efdaldır.” geçiyor.”

Mevlâmız izin verirse gelecek baskıda hadîsleri tek tek araştıran bir çalışma yapacağız, inşaAllâh⁹⁷

– Zahir olarak birşeyi cihâda tercih eden bazı hadîsler gelmiştir. Bazıları sahîh olmayan “Camiye gidip gelmek Allâh yolunda cihâddandır.” hadîsi gibi. Bu hadîs Kasım Ebu Umame yolundan geldi ve bazıları da sahîhtir ama yanlış anlaşılmıştır.

– Allâh’ın âyetleri ve istidlale uygun olan Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in sabit hadîslerinin çelişkiye düşmesi mümkün değildir. Zahirde bir çelişki görüldüğü zaman aralarını cem etmek gerekir. Cem etmek mümkün olmadığı zaman fıkıh usulü kitaplarında belirtildiği gibi aralarında tercih yapmak gerekir. Ancak heva ehli, kabul ettiği görüşler ve verdiği fetvalar kabul görsün diye delillerin bir kısmını alıp diğer kısmını görmezden gelirler.

– Zikir, çocuklara infak, namazdan sonra namazı beklemek gibi amelleri cihâda tercih eden hadîslerin sayısı ve açıklığı önceden söylediğimiz hadîslerin sayı ve derecesine ulaşamaz.

– Bu hadîsler gelmesine rağmen Sahâbeler ve onlara ihsânla tâbi olanlardan bunların cihâddan daha efdal olduğunu anladıklarına dair bir rivâyet gelmemiştir. Bilâkis büyük-küçük, çocuk-kadın savaşta şehîd olmak hepsinin en büyük arzularıydı. Onların hiçbirinin bu sayıca az hadîsleri delil olarak bir mescidin köşesinde inzivâyâ çekilip insanlardan uzaklaştığını duymadık. Daha açık birşey varki o da, zahir olarak bir şeyi cihâda tercih eder görünen hadîslerin ravileri Ebu Hureyre, İbn-i Abbas ve Ebu Derda (radiyallâhu anh)’um

⁹⁷ Şehîd müellif bu niyetini gerçekleştiremeden cihâd sahalarında Rabbine kavuşmuştur. Rabbimiz şehâdetini kabul etsin, bu araştırmayı tamamlamak isteyenlere yol açıktır.

gibi Sahâbeler en büyük mücâhidlerdendir. Bu sahâbilerin, cihâdın terki için kendi rivâyet ettikleri hadîsleri delil aldıklarını duymadık. Meselâ, Ebu Hureyre (radiyallâhu anh)'dan, "O ribattaydı. İnsanlar geri çekildi, Ebu Hureyre ise durdu. Yanından geçen biri dedi ki: "Ey Ebu Hureyre sen niye burada duruyorsun?" dedi ki: Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in "Allâh yolunda bir saat durmak Haceru'l-Esved'in yanında yanında Kadir gecesinin kıyamında daha hayırlıdır" dediğini duydum."⁹⁸ İbn-i Abbas (radiyallâhu anh), muasırların çoğunun ona katılmanın helak edici bir fitne olduğunu gördükleri Ali (radiyallâhu anh)'ın yanında savaşa katılmıştır. Bu ikisinin örnek aldıkları kişi Allâh yolunda sürekli öldürölüp sonra tekrar diriltilip yine öldürölme arzulan Peygamberdir.

Eğer, bir şeyi cihâda tercih eden hadîslerin Arab dili açısından delâleti çok açık olsa da selefi sâlihinin onları nasıl anladıklarını bilene kadar, hüküm vermek için sadece bu hadîs yetmeyebilir. Bunun misali "Kim bir mü'mini kasten öldürürse cezası içinde ebediyyen kalacağı cehennemdir. Allâh ona lanet etmiş, gazab etmiş ve onun için büyük bir azap hazırlamıştır." (Nisa 93) âyetidir. Bu âyet açık olmasına rağmen ehlisünnet ve'l-cemaat katilin azapta ebediyyen kalacağına inanmamaktadırlar. Bilâkis -icmaa- olduktan sonra bunun tersine inananları bid'atçı olarak görürler. Bu konu için İbn-i Kesir ve Kurtubî gibi tefsirlere bakılabilir.

Bunun sebebi nassları birbirine çakıştırmaları veya sadece bir kısmını almaları değil, nassların hepsini ele alarak aralarını cem etmeleridir.

- Selefi sâlih döneminde sonra gelen âlimlerin ezici bir çoğunluğu farz-ı kifâye olan cihâdı bütün menduplara tercih etmişlerdir. Zikir veya onun gibi mendupları cihâda tercih etmek ancak zikir halkalarında kalıp mescidlerde inzivâyâ çekilen bir grubun görüşüdür. Emr-i bi'l ma'ruf nehyi anilmünker

⁹⁸ İbn-i Hibban sahîhinde Beyhaki ve başkaları rivâyet etti

Teâlâ'yı sevmeyi, ihlâsla O'na yönelmeyi, O'na tevekkül etmeyi, mal ve canı O'na teslim etmeyi, sabr ve zühd etmeyi ve O'nu zikretmeyi kapsar ve onu gerçekleştiren sürekli iki güzelliğin arasındadır bu ya zafer ya da şehâdet ve cennettir. Muhakkak ki halkın yaşamı ve ölümü kaçınılmaz bir şeydir. Cihâdda yaşamlarının ve ölümlerinin dünya ve âhiret mutluluğu gayesi için kullanılması vardır ve onun terkinde iki mutluluğun gitmesi veya eksik olması vardır. İnsanların bazısı faydası az olmasına rağmen din ve dünyada zor amellere rağbette bulunabilir. Oysa cihâd her zor amelden daha faydalıdır veya ölüm ona ulaşana kadar müreffeh bir hayat yaşamayı ister ama şehîdin ölümü her ölümden daha kolaydır ve ölümlerin en efdalidir.”

Hafız (r.h.) der ki: “İbn-i Dakik el-İyd (r.h.) dedi ki: “Cihâdın, vesile olan amellerin en efdali olması kıyasın gereğidir. Çünkü cihâd, dinin ilanı, yayılması, küfrün söndürülmesi ve zelil edilmesine bir vesiledir. Onun fazileti, sayılanların fazileti gibidir.”¹⁰²

– Şer’i İmâm’ın çağrısıyla cihâd farz-ı ayna dönüştüğü zaman asıl münâfıklar bile tüm habislikleriyle ve yamukluklarıyla cihâda çıkmamak için bir mazeret bulmaya çalışarak öne sürdükleri sebeplerde “Ey mücâhidler! Ben camide sizin ribatınızdan daha üstün bir ribat halindeyim.” gibi bir mazeret olduğunu duymadık. Onların hiçbirisinin oturup Allâh’ı zikretmek cihâda çıkmaktan daha hayırlıdır dediğini duymadık. Asli münâfıklar bile ehil ve malla meşgul olmak mazeretini daha ehven görüp böyle mazeretler öne sürmeye cüret edemediler!..

– Asıl olarak ancak iki ibâdet çakıştığı ve ikisini birden yapmak mümkün olmadığı zaman tercihe yönelmek gerekir. O zaman ecri daha üstün olanı kazanmak için tercih yaparız. Peki, hiç zikir cihâd ile çakışır mı? Asla, bilâkis zakir cihâddan

102 Fethu’l-Bârî cihâd bahsinin başında

önce, cihâd anında ve ondan sonra yapılabilir. Rabbimiz savaş anında kendisini çokça anmamızı emretti. Çünkü o felahın sebeplerindendir. *“Ey imân edenler (savaşmak için) herhangi bir toplulukla karşılaştığınız zaman sebat edin ve Allâh’ı çokça anın ki başarıya erişesiniz.”* (Enfâl 45) Ehli’dusur kıssasına göre zikreden ve sadaka veren kişi sadece zikreden kişiden daha üstün olduğu gibi, zikreden mücâhidde bütün müslümanların icmasıyla bunların sadece birini yapandan daha efdaldır.¹⁰³

Cihâd sahalarında yapılan amelin ecrinin katlandığını gördükten sonra, ey fazla ecir kazanmak istediğini iddia eden, cihâd sahalarında mevzilerde nöbet tutarken zikir yapmalısın.

Tekrar söylemek gerekiyorki, bu tercihin zamanımızda hiçbir faydası yoktur. Çünkü cihâd bütün fertler üzerinde farz-ı ayna dönüştü, bu nedenle böyle bir konuyu uzatmanın hiçbir manası yoktur. – Cihâdı tercih eden hadîslerin çoğu geneldir ve bunların bir kısmı Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’i tekrar görme imkânı olmayan insanların yanında söylenmiştir. Bu tip hutbelerde konuşmakta asıl olan, İslâm’ın sabit temellerini söylemektir. Ama diğer az hadîsler ya sahîh değildir ya da cihâddan aciz olan kişilere alternatif olarak söylenmiştir.

¹⁰³ Ehli’d-Dusar kıssası şudur; Ebu Hureyre radiyallâhu anh’dan, “Muhâcir fakirleri Peygamber sallAllâhu aleyhi ve sellem’e gelip şöyle dediler: “Ehli-düsür zenginler bütün yüksek dereceleri ve ebedi nimetleri alıp götürdüler.” dedi. “Nasıl?” dediler ki: “Onlar bizim gibi namaz kılıyor, bizim gibi oruç tutuyorlar, aynı zamanda zekât veriyorlar, biz veremiyoruz, köle âzâd ediyorlar biz edemiyoruz.” Buyurduki: “Size birşey öğreteceğim, onunla onlara erişeceksiniz sizden sonra gelicekleri de geçeceksiniz. Sizin yaptıklarınızı yapmadıkça kimse sizden daha üstün olamayacak.” dediler ki: “ evet ey Allâhın rasûlu (nedir o?)” Her namazın sonunda 33 kere subhanAllâh, el-hamdulillâh ve allâhu ekber dersiniz.” buyurdu. Ebu Sâlih der ki; bir süre sonra Muhâcir fakirleri Peygamber sallAllâhu aleyhi ve sellem’e gelerek dediler ki : “Zengin kardeşlerimiz duydular ve onlarda aynı bizim gibi yapıyorlar.” Buyurduki: “Bu Allâh’ın bir lutuf ve ihsânıdır. Dilediğine verir.” (Buhâri-Müslim)

(Ummu Hani yaşlı olduğu için söylenen ve ehli-dusus kıssası gibi) ya da cihâddan engelleyen zamani ve mekani şartlar sebebiyle söylenmiştir. Yani hüküm değil, fetvadır. Meselâ, genel olarak Kur'ân tilâveti malum zikirlerden daha efdaldır ama namazdan sonraki zikirler Kur'ân tilâvetinden daha efdaldır. Suyuti (r.h.) der ki: "Hadîsler arasında" cem yapılır ve denir ki; cevabın farklılığı hallerin ihtilafına kişilere ve soran kişinin ihtiyacına göre gelmiştir. Çünkü birşeye, şeylerin en hayırlısı "falandır" denebilir ama her halûkarda ve her açıdan bütün şeylerin en hayırlısının o olduğu söylenmek istenmeyebilir. Ancak belli durumlarda böyle olabilir... Veya "den" teviline hamledilebilir. Meselâ, falan insanların en efdali denir ama en efdallerinden biri olduğu kastedilir. Hadîste "En hayırlınız, ehline karşı en hayırlı olanınızdır" geldiği gibi, malumdur ki bunu yapan mutlak anlamda insanların en hayırlısı olmaz. Buna göre imân, amellerin en efdalidir ve kalan ameller hallerin ve amellerin en efdalinden olmak konusunda birbirine eşittir. Sonra kendi aralarında tercih meselesinde ona delâlet eden delillerle bilinir."¹⁰⁴ Münavi (r.h.) onun zahiri; zikri cihâda tercih eden hadîsi açıklayarak der ki: "Bu muhataplar hakkında zikrin daha efdal olduğuna hamledilir. Eğer muhatap, savaşta müslümanlara yararı olan cesur birisi olsaydı ona cihâd tavsiye edilirdi veya malıyla fakirlere faydası olan zengin birisi olsaydı ona sadaka tavsiye edilirdi. Ya da hacca gücü yeten birisi olsaydı ona hac tavsiye edilirdi ya da ebeveyn sahibi birisi olsaydı ona bir birrvalideyn -ana babaya iyilik- tavsiye edilirdi. Böylece haberler arasında arabuluculuk yapılmış olur."¹⁰⁵ Bunun, cihâd farz-ı ayn durumuna dönüşmediği sürece geçerli olduğu açıktır. Mübarekfüri (r.h.), hakkında en çok çelişki olan "Melikinizin katında derecenizi en çok yükselten, sizi en temiz kılan, altın-gümüş tasadduk etmekten daha hayırlı olan, Allâh yolunda savaşa çıkıp da sizin düşmanlarınızın

104 ed- Dibac

105 Cami' şerhi 3/115

boyunlarına vurup onların da sizin boynunuza vurmasından daha üstün olan en üstün ameli size bildireyim mi? “Evet” dediler. Buyurdu ki: “Allâh’ı zikretmektir.”“ hadîsine ve bunun gibi şerhinde ihtilaf edilen hadîslere âlimlerin verdiği cevapların hâsılı, “Soranların halleri farklı olduğu için cevap da farklı gelmiştir.” şeklindedir. Yani Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) her kavme ona ihtiyaç duyduğu, isabet ettiği veya kendilerine yakışan şeyi onlara bildirdi ya da zamanlar farklı olduğu için cevap farklı olmuştur.

Yani o zamanda şu amelin yapılması başka zamanda yapılmasından daha efdaldır. İslâm’ın başlangıcında cihâd, amellerin en efdaliydi. Çünkü cihâd bu amellerin rahat bir şekilde yapılabilmesini sağlayacak bir vesileydi. Namazın sadakadan daha efdal olduğu üzerinde nasslar birleşmiştir. Buna rağmen çok muhtaç olan biri olduğu zaman sadaka daha efdal olur veya en efdal manasına değildir de istenen mutlak anlamda faziletli olmasıdır. Ya da kastedilen amellerin en efdallerinden- dir ama hadîs lafzın da “den” nazf edilmiştir.

Bu söylenenler cihâd farz-ı ayn değil farz-ı kifâye olduğu zamandır. Bilâkis bugün cihâd farz-ı kifâye olsaydı bile rüzgârlarla dağılıp giden müslümanların heybetini geri getirmesi için en önemlilerden olurdu. Farzet ki, hadîsler aralarında tercih yapılamayacak bir şekilde, sayıları eşit ve açık bir çelişki var. Ama Allâh’ın âyetleri hiçbir çelişki olmadan gündüzün güneşi gibi açıktır. “Mü’minlerden –özür sahibi olanlardan başka– oturanlar ile malları ve canlarıyla Allâh yolunda cihâd edenler bir olmaz. Allâh, malları ve canlarıyla cihâd edenleri, derece bakımından oturanlardan üstün kıldı. Gerçi Allâh hepsine de güzellik (cennet) vadetmiştir; ancak mücâhidleri, oturanlardan çok bir ecirle üstün kılmıştır.” (Nisa 95) ve “Siz hacılara su veren ve Mescid-i Haram’ı onaran kimseyi Allâh’a ve âhiret gününe imân edip de Allâh yolunda cihâd edenlerle bir mi tutuyorsunuz? Hâlbuki onlar Allâh katında eşit değildir. ...” (Tevbe 19)

Bu nassların farz-ı kifâye olan cihâd konusunda olduklarını unutmayalım. Cihâd ile zikir arasında tercih yapmak için açık tek bir hadîs bize yeter o da “..... Allâh azze ve celle âhiret gününde cenneti çağırır. Cennet, tüm süsleri ve zinetleriyle gelir. Allâh der ki: “Benim yolumda savaşıyan, öldürülen, eziyet edilen ve cihâd eden kullarım nerededir? Cennete girin” ve onlar cennete hesap vermeden girerler. Melekler ise gelip secde ederek derler ki; “Ey Rabbimiz, biz gece gündüz Seni hamdın ile tesbih ediyor ve Seni takdis ediyoruz bize tercih ettiğin bu kimseler kimdir?” Allâh Azze ve Celle der ki; “Bunlar, yolumda savaşıyan ve eziyet gören kullarımdır.” Melekler onlara her kapıdan girip: “*Sabretmenize karşılık size selâm olsun dünya yurdunun sonu (cennet) ne güzeldir.*” derler.”¹⁰⁶

– “Kim sabah namazını cemaatle kılar sonra güneş doğuncaya kadar oturup Allâh’ı zikreder ve sonra kalkıp iki rekât (işrak) namazı kılsa eksiksiz eda edilmiş bir hac ve umre sevabı alır.”¹⁰⁷, “Kim abdestliken evinden farz namazı kılmak için çıkarsa onun ecir ihramlı hacının ecir gibi olur.”¹⁰⁸ hadîsleriyle amel etmek vâcip olan haccın farziyetini düşüreceği anlamına gelmez. Kişi defalarca otursa veya bütün cemaat namazlarına katılsa bile nâfile olan haccın mendupluğu iptal olmaz. Böylece eğer zikri, cihâda tercih eden açık hadîsler gelse bile farz-ı kifâye olan cihâdın iptal edilip ona gerek kalmadığı anlamına asla gelmez. Bunun için farz-ı ayn olan cihâdın bizden sakıt olmadığını anlamamız daha evladır.

– Her kimin (farz-ı kifâye olduğu halde) cihâdın mı daha efdal yoksa başka bir amelin mi daha efdal olduğunu öğrenmek için acelesi varsa gidip zahiri; başka ameli cihâda tercih eden hadîsleri toplayıp yukarıda 7 numarada getirdiğimiz hadîs ve kıssalarla mukayese yapsın. Sonra ya güneş gibi görüldüğün şeye şâhid ol ya da bırak.

106 Ahmed – Hâkim ricâli sikâlardır, hadîs hasendir.

107 Tirmizi hasen garip

108 Ebu Dâvud hasen

- **Rasûl** (sallallâhu aleyhi ve sellem) **ve ona ihsânda tâbi olan Sahâbeler ile onlardan sonrakilerin siretin-den önemli örnekler**

8- Savaş ne içindir? Çünkü bizim Rasûlümüz (sallallâhu aleyhi ve sellem) ve atalarımız olan Sahâbenin (radiyallâhu anh)'un hepsi –ki onlar bizden daha fâkih ve hayra daha hırslıydılar– savaşa ve şehâdete karşı çok hırslılardı ve savaş meydanına kendilerini ulaştıracak bir araç bulamadıkları zaman üzüntüden gözleri yaş döküyordu. Onların zamanında cihâd farz-ı ayn değil, farz-ı kifâye olmasına rağmen cihâd için para toplamadan önce savaşı istiyorlardı.

– Sahâbeler (radiyallâhu anh)'um sürekli “Bizler ki Muhammed’e hayatta olduğumuz sürece cihâd üzere kalmaya Bey’at edenleriz”¹⁰⁹ diyenlerdir.

Ama bizim halimizin ve sözümüzün dili; “Bizler ki Muhammed’e hayatta olduğumuz sürece ebediyete kadar konuşmak üzere kalmaya Bey’at edenleriz. Kıssalar ve romanlar yazmak, fakültelere girmek ve eş aramak üzere Bey’at edenleriz” diyor.

– Ondan (sallallâhu aleyhi ve sellem) Rahmetle veya mağfiretle dua etmek şehâdete eşittir!! Hadîste: “..... Ancak Amir şiirlerle orduya ezgi söylemeye durdu: “Allâh’a yemin olsun ki Allâh doğru yolu göstermeseydi, doğru yolu bulamazdık, ne sadaka verir ne de namaz kılardık, bizler Senin lütfuna muhtacız, düşmanla karşılaştığımızda ayaklarımızı sabit kıl, üzerimize sekinetini indir” diyordu, bunu duyan Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) “Bu kimdir?” buyurdu. “Ben Amir” dedi. “Rabbin seni bağışlasın” buyurdu. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) bir kimseye özel olarak bağışlama dilerse o kimse şehîd olurdu. Ömer b in Hattab (radiyallâhu anh) “Ey Allâh’ın Peygamberi bıraksaydın da hayatta Amir’den biraz daha istifâde etseydik!” diye seslendi.”¹¹⁰

109 Buhâri

110 Müslim

Yani Fethu'l-Bârî'de geçtiği gibi cesaretinden istifâde etseydik. Buhâri, rivâyetinde "Rabbin seni bağışlasın" yerine "Allâh ona rahmet etsin" geçiyor.

– Sahâbeler Allâh yolundaki savaşla şehâdeti mi yoksa iktisad-coğrafya veya tıp şehâdetini mi –mezuniyetini mi– temenni ediyorlardı?

Şehâdet ancak onun için atılmakla gelir. "..... öldürülme yi ve ölümü ümid edilen yerlerinde arayan"¹¹¹ Yoksa okulun şehâdetleri –mezuniyetleri– özel manasıyla Allâh yolunda şehâdet gibi mi oldu? Haccetu'l-Veda'ya bak!.. Orada Sahâbelerden en az yüz bin kişi vardı ama Baki mezarlığında defnedilen Sahâbeler iki yüz elli veya daha azdır. Peki, kalanlar nerededir? Az bir kısmı dışında çoğunu cihâd sahalarında göreceksin ve teracim kitapları senin önündedir. Sahâbelerin genel sayısına göre Baki'ye defnedilenler çok azdır. Onların en hayırlıları Roma Hormoz'e, Hevarizm'e, Hindistan'a, Sind ve Kuzey Afrika'ya çıkmışlardır. Bazı yazarlar Sahâbelerin %80'den fazlasının mücâhid olduğunu söyler.

– Sonra bak, bütün insanların İmâm tarafından çağrılmasıyla cihâdın farz-ı ayn'a dönüştüğü Tebük savaşında mü'minlerden kaç kişi cihâddan geri kaldı? Otuz bin kişiden sadece üç kişi. Eğer hüsrânı istiyorsan o üç kişilik gruptan ol!..

– Sonra bunlarla bizim aramızda mukayese yap. Allâh Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) sadece Rumların ona karşı hazırladıklarını duyduğu için çıktı ve o zaman çetin bir zorluk vardı. Kendilerini taşıyacak bir binek bulamadıklarından dolayı ağlayanlar gelmişlerdi. Ey bugünün ağlayanları neredesiniz? Rusya'nın tehdit ettiği, Amerikanın tehdit ettiği veya gerçekten vurduğu İslâm beldelerini savunmak için ayağa kalkanlar nerededir? Niye olmasın ki? Bunların hepsinin Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in – Medine'de kaldığı 10 yıl boyunca

bizzat kendisi 25 veya 27 kez Gazve'ye çıktı. Yani ortalama olarak yılda üç sefer çıkmıştır. Kureyza ve Ahzâb gibi peşpeşe gelen savaşların tek savaş olarak sayılması halinde en az 12 kez Gazve'ye çıkmıştır. Bunlar kendisinin bizzat katılmayıp bir komutan tayin ederek gönderdiği seriyyelerin dışındadır. Onlar ki sayısı İbn-i İshak'a göre 36'ya ulaşmıştır. İbn-i Sa'd ise tabakatında 70 seriyye saydı. İbn-i Hacer (r.h.) diyor ki: "Ben Moğultay'ın el yazısıyla yazdığı gazveler ve seriyyelerin toplamının 100 tane olduğunu okudum. Ve durum onun dediği gibidir. Allâh en doğrusunu bilendir."¹¹² Yani takriben her ayda savaş için bir seriyye göndermiştir!! Peki, sen on yıl zarfında da olsa tek bir kitap yazdın mı? Sonra İslâmi bir ansiklopedi (hangi ansiklopedi olursa olsun) düşmanların kalblerinde bir gazvenin dörtte birine eşit olabilir mi!? Unutmayalım ki Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) hayatının hepsi cihâdla geçtiği halde hacca bir sefer gitmiştir.

– Bütün bu gazveler Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) 50 yaşını geçtikten sonra idiler ve 60'ını geçtikten sonra Tebük'e katılmıştı.

Ey 20'li ve 30'lu yaşlarda olan...! Eyvah sana!!! O ki (sallallâhu aleyhi ve sellem); "Allâh yolunda öldürülmem bana yerleşik yaşayanların veya göçerlerin mallarının benim olmasından daha sevimlidir."¹¹³ diyendir. Fakültesinde birinciliği kazanmaya çalışırken eceliyle ölen kimsenin mertebesi Allâh yolunda şehîd olarak ölen kimsenin mertebesi gibi midir!?

– O (sallallâhu aleyhi ve sellem) ki; ".... Muhammed'in nefsi elinde olan Allâh'a yemin olsun ki, Allâh yolunda gazaya çıkıp öldürülmeyi sonra (diriltilip) yine gazaya çıkıp öldürülmeyi sonra tekrar (diriltilip) yine gazaya çıkıp yine öldürülmeyi isterdim."¹¹⁴ diyendir. Ve o (sallallâhu aleyhi ve sellem), Uhud'da

112 Fethu'l-Bârî 8/154 – 7/281 bak

113 Senedi hasendir

114 M. Aleyh

Ashâbıyla beraber şehîd olmayı temenni edendir. “Vallâhi keşke dağın eteğinde (defnedilen şehîd) Ashâbımla beraber bırakılmış olsaydım.”¹¹⁵ Ancak sen, savaş ve büyük harb hazırlığı yapmak bahanesiyle öldürülmekten kaçırıyorsun!! Keşke gerçekten savaşa hazırlanıyor olsaydın! Oysa sen ancak evlilik için hazırlık yapıyorsun!! Hangisinin kaybolması daha tehlikelidir? vahyin mi yoksa müslümanlara hayali yararın mı? Ona rağmen Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) öldürülmeyi temenni etmiştir.

Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) ölüm sekeratındayken bile aklındaki en önemli şey cihâddı. Uyandığında “Usâme’nin seriyyesini gönderin” diyordu.¹¹⁶ Cihâd istisna değil asıldır. Fethu’l-Bârî’de geçtiği gibi Usâme ile çıkacak olan orduda Muhâcir ve Ensârın büyüklerinden Ebubekir - Ömer - Ebu Ubeyde - Sa’d - Said - Katade İbnu’l-Numan - Seleme bin Eslem (radiyallâhu anh) vardı. – O ki (sallallâhu aleyhi ve sellem) şunları müjdeleyendir. – “Cihâd, Allâh’ın beni gönderdiği andan ümmetimin sonu Deccal ile savaşıya kadar sürecektir. Onu ne bir zalimin ne de bir âdilin adâleti iptal etmeyecektir.”¹¹⁷ Yoksa sen savaşı, İslâm düşmanlarının bize kurdukları kompoların açığa çıkması için gazetelerin ve dergilerin savaşı alarak mı anlıyorsun!?

– “Bu din sürekli ayakta kalacaktır. Müslümanlardan bir topluluk kıyâmet kopana kadar onun uğruna savaşacaktır.”¹¹⁸ Ve bir rivâyette “Ümmetimden hak üzere savaşan bir topluluk kıyâmet kopana kadar sürekli bulunur.”¹¹⁹ Diyalog kurmak, muzakere etmek veya pazarlık yapmak üzere demedi.

115 Hâkim, Müslimin şartına göre sahîh dedi. Zehebî onayladı. Hadîs ha-sendir

116 İbn-i Sad ve diğerleri

117 Senedinde meçhul bir ravi var ama manası üzerinde fâkihler arasında ittifak vardır.

118 Müslim

119 Müslim

– Bu Ubade İbnu's-Samit (radiyallâhu anh), Kıptilerin başı olan Mısır'ın Mukaakısı'na diyor ki; “..... Bizden herhangi bir adam gece gündüz şehâdetle rızıklandırması ve memleketine, ehline ve çoluk-çocuğuna geri döndürülmemesi için Rabbi-ne dua ediyor. Bizden kimsenin arkasında bıraktıklarıyla alakalı bir derdi yoktur. Çünkü her birimiz ehlini ve çocuğunu Allâh'a emânet etmiştir. Derdimiz ancak önümüzdekilerle alakalıdır.”¹²⁰

– Bundan önce kurrallar çokça öldürüldüğü zaman (ki onlar sahâbilerin güruhu değildir. Zâten onlar arasında grup da yoktur) en seçkinleriydiler. Bu, ridde savaşlarında olmuştu. Ta ki Sahâbeler Kur'ân'ın kaybolmasından korkmuşlardı. O zaman da Sahâbenin seçkinleri olan bu kurrallar, okula gidip gelen değil, savaşçılardı.

– Ensâr'ın bazısı “Ey Allâh'ın Rasûlü, biz sana İsrailoğullarının Musa (a.s.)'a “Haydi sen ve Rabbin gidin savaşın biz burada oturanlarız” (Maide 24) dedikleri gibi demeyiz.”¹²¹ demedi mi? Ve Sa'd bin Ubade (radiyallâhu anh) “Ey Allâh Rasûlü, canım elinde olan Allâh'a yemin ederim ki, Sen bizden denize dalmamızı istesen dalarız. Develerimizin ciğerlerini döverek Derku'l-Gamad'a kadar gitmemizi istesen bunu da yaparız.”¹²² demedi mi?

İbn-i Merdaveyh rivâyetinde “–istediğinin iplerini bağla, istediğinin iplerini kopart, istediğin ile düşmanlık yap ve istediğinle barış yap, mallarımızdan istediğin kadar al–” geçiyor.

– Bundan önce Cafer (radiyallâhu anh) cennette kendileriyle uçtuğu iki kanat almıştı. Müslümanlara faydalı olmak amacıyla iktisad öğrendiği ve öğrettiği için mi aldı onları? “Cafer'in cennette iki kanatla istediği yere uçtuğunu gördüm ve ayakları

120 Mısır'ın fetihleri ve haberleri tarafından

121 Buhâri

122 Müslim

kanla boyalıydı.”¹²³ Bir rivâyette Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) Cafer’in oğluna şöyle dedi: “Ey Abdullâh bin Cafer! Ne mutlu sana baban semada meleklerle birlikte uçuyor” ve o Cafer ki “Cennetin yaklaşması ne güzeldir / O tayyibdir ve içeceği soğuktur” diyendir.

– Ammar bin Yasir 90 yaşındayken Sıffin’de savaşmamış mıydı!? Ve O dedi ki: “Hurilerin kendisine sarılması kimi sevindirirse, Allâh rızası için iki saffin arasına geçsin.”¹²⁴ Bundan önce Yemame savaşında İbn-i Ömer (radiyallâhu anh)’ın anlattığına göre “Yemame gününde Ammar’ı bir kayaya tırmanıp “Ya Ma’sherel müslimin cennetten mi kaçıyorsunuz? Ben Ammar bin Yasir’im acele ile bana gelin” diye bağırırken gördüm. Kulağı kesilmiş sallanıyordu ve o çok şiddetli bir şekilde savaşıyordu.”¹²⁵

– Sabit bin Kays (radiyallâhu anh), Yemame gününde kefenini giyip, kokular sürüp ölüme hazırlandı ve dedi ki: “..... Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in yanındayken böyle yapmazdık düşmanlarımızı ne kötü alıştırdınız.”¹²⁶ ve öldürülene kadar savaştı.

– Ebu Süfyan (radiyallâhu anh), 70 yaşını geçtikten sonra savaşa teşvik etmedi mi!? – Ömer ve Osman (radiyallâhu anh)’nın zamanında bugünkü Sovyetler Birliği’nin çoğu fethedilmedi mi? Onları oraya götüren şey neydi? Orta bir yolculuk mu, zevkli bir piknik mi? Vallâhi hayır! Ancak Âlemlerin Rabbine ve emin Rasûlünü (sallallâhu aleyhi ve sellem) dinleyip, itaat etmek ve nâim cennetlerine şevk duymaktır. – İbn-i Ömer (radiyallâhu anh) kar her yeri kapladığı halde Ramahürmüz önünde 7 ay kalmadı mı? Abdurrahmân bin Semura (radiyallâhu anh), kış mevsiminin çoğunda karlar altında olan Kabil önlerinde iki

123 Taberânî biri hasen olan iki isnadla rivâyet etti.

124 İbn-i Ebi Şeybe sahîh senedle

125 İbn-i Sad

126 Buhâri

yıl kalmadı mı? Sahâbelerin en efdallerinden olan Ebu Rifaa el-Adeva (radiyallâhu anh) Kabil'de şehîd olmadı mı?

– Sahâbeden olan İbn-i Ummu Mektum (radiyallâhu anh)'ın gözleri âmâ olmasına rağmen eşyaların başında durmak, sancağı tutmak ve cihâdın fazileti için savaşa çıkmaya çık hırslı olmadı mı?¹²⁷ – Yaman ve Sabit İbn-i Vakş (r.anhuma) yaşları büyük olmasına ve Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) onları mazur görüp ordunun gerisinde kadınlarla beraber bırakmasına rağmen Uhud'da savaşmadılar mı?

– Ömer (radiyallâhu anh) bizzat kendisi savaşa çıkmak için nice defalar azmetti ama Sahâbeler hilâfet sebebiyle onu menettiler ve o zaman da cihâd farz-ı kifâyeydi. – Ebu Ubeyde (radiyallâhu anh), Medine'de bulunan Ömer (radiyallâhu anh)'a *“Bilin ki dünya hayatı bir oyun, eğlence, bir süs Dünya hayatı aldatıcı bir geçinmeden başka birşey değildir.”* (Hadid 20) yazdığı zaman onların kusurlarına ima etmedi mi? Ömer (radiyallâhu anh), çıkıp minberde mektubu okudu ve dedi ki: *“Ey Medine ehli! Ebu Ubeyde ya bana ya da size ima ediyor, cihâda rağbet edin.”*¹²⁸ – Halid bin Velid (radiyallâhu anh) öldürülmenin en çok ümid edildiği yerlere atılmadı mı? Ama öldürülmedi!..... O zaman korkmak niye!? Küfün başlarına sık sık *“Hayatı sevdiğiniz gibi ölümü seven bir kavimle size geldim”* demedi mi? Ey üniversiteler, makaleler, konferanslar, piknikler, doğum günü partileri ve başın kanını akıtmayan her türlü barışçıl işe koşan mücâhidler! Bugün tablo niye tersine döndü!? Keşke en azından düşmanların tavuklarını bile olsa korkutmayı başarabilseydiniz!!.

– Amr İbn-i el-Cemuh (radiyallâhu anh), topal bir yaşlıydı. Topallığından dolayı Bedire çıkamadı. Uhud olduğu zaman kendisini çıkarmalarını emretti. Ona mazeretli olduğunu söylediklerinde, onlara dedi ki: *“Bedir'de beni cennetten engel-*

¹²⁷ Kurtubî 8/151

¹²⁸ İbn-ul Mubarek güçlü bir isnadla rivâyet etti

lediniz. Uhud'da da mı engelleyeceksiniz!?" – Umeyr İbnu'l-Humam (radiyallâhu anh), savaştan önce birkaç hurma yiyordu. Dedi ki: "Eğer ben bu hurmaları yiyene kadar yaşarsam uzun bir hayat yaşamış olurum!" yanındaki hurmaları atıp öldürülene kadar savaştı.¹²⁹

– Ebu Talha (radiyallâhu anh), "ağırlıklı ve hafifken savaşa çıkın" âyetini okuyup "ey oğullarım beni hazırlayın" demedi mi? Oğulları dediler ki: "Allâh sana rahmet etsin. Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) ile O (a.s) vefat edene kadar, Ebu Bekir (radiyallâhu anh) ile o vefat edene kadar ve Ömer (radiyallâhu anh) ile o vefat edene kadar gazveye çıktın. Biz senin yerine de gazveye çıkarız." dedi ki: "Hayır! Beni hazırlayın" ve deniz gazvesine çıktı, denizdeyken vefat etti. Ancak yedi gün geçtikten sonra onu defnedecek bir ada bulabildiler ve o sürede (vücudu) hiç bozulmamıştı. Onu oraya defnettiler.¹³⁰

– Mikdad bin Esved (radiyallâhu anh) gazveye çıkmaya hazırlanırken ona denildi ki: "Allâh sana mazeret verdi." Dedi ki: "Buhus (Tevbe) Sûresi bizden mazeret kabul etmedi." Bu süreye Buhus sûresi denildi. Çünkü münâfıklardan bahsedip onları deşifre etti.¹³¹

– Mücâhidlerin Efendisinin indinde mücâhidin kıymetine bak!. Bir seferinde savaşların birinden sonra Sahâbelerine: "Kimseyi kaybettiniz mi?" diye sordu. Dedilerki: "Hayır". Buyurdu ki "Ama ben Cüleybibi bulamıyorum." Onu arayıp, ölmüş olan yedi müşriğin yanında buldular. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu "Yedisini öldürdü sonra onu öldürdüler! O bendendir ve ben ondanım. Ve onu şerefli kullarının üzerine aldı." Bak, demedi ki "o bendendir ve ben ondanım. Çünkü; o yedi kitap yazdı veya haftada akşamla yatsı arasında yedi dersi var veya dağların tepelerinde ve vâdilerin kenarlarında yedi piknik yaptı."

129 Müslim

130 Kurtubî 8/150

131 Kurtubî

– “Üstü başı eski püskü bir adam, Ebu Musa el-Eş’ari (radiyallâhu anh)’ın: “Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) buyurdu ki: Muhakkak ki cennet kılıçların gölgesi altındadır.” dediğini duyduğu zaman dedi ki; “Ey Ebu Musa, Sen gerçekten Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in böyle dediğini duydun mu?” “Evet” dedi. Adam hemen arkadaşlarının yanına döndü, selâm verdi, kılıcının kınını kırarak orada bıraktı ve kılıcıyla yürüyüp harbe katıldı ve öldürülünceye kadar savaştı.”¹³²

– Fetihler zamanında savaşı bırakmak günâhkârların bile içinden gelmiyordu. Savaşa katılmak için içleri yanıyordu. “Kadisiyye gününde Ebu Mihcen içki içmekten dolayı sarhoş olduğu halde, Sa’d bin Ebi Vakkas (radiyallâhu anh)’a getirildi, onun bağlanmasını emretti daha sonra Sa’d yaralı olduğu için savaşa katılmadı. İnsanların ne yaptıklarına bakmak için evinin damına çıktı ve Ebu Mihcen şu şiiri söyledi “Ne yazık ki atlar kılıçla vurulup yere düşerken, ben burada bağlı bırakıldım / Ayağa kalkmaya çalıştığım zaman zincirler beni engelliyor / Önümde sesleri engelleyen kapılar kapanıyor.” Sonra, Sa’d’ın hanımlarının birisinden kendisini çözmesini istedi ve öldürülmediği takdirde geri döneceğine söz verdi. Sonra Sa’d’ın atlarından el-Belka adlı bir atın sırtına atlayıp mızrağını aldı ve savaş meydanına çıktı. Düşmanların herhangi bir koluna saldırdığı zaman Allâh onları hezimete uğrattı. İnsanlar, “Bu bir melektir!” demeye başladılar, Sa’d bakıp dedi ki “Koşuş el-Belka’nın koşuşu, vuruş Ebu Mihce’nin vuruşu ama o zincire vurulmuştu!!” Düşman hezimete uğradıktan sonra Ebu Mihcen dönüp tekrar ayağını zincirledi.”¹³³

Sahâbeler ve onlara ihsânla tâbi olanlardan Allâh razı olsun! Cihâda karşı ne kadar da hırslıydılar! Ve cihâd çağrısına icabetle ne kadar da hırslıydılar! Bunların yanında bizim utan-

¹³² Müslim, Tirmizi

¹³³ İbn-i Hacer el-İsabe ve İbn-i Kudame el-Muğniye bak

cımız ne kadar da büyüktür! Onlarca âyet ve hadîslerin reddi için yüzlerce mazeret topluyoruz sonra da kınayarak cihâd ne içindir!? Diye soruyoruz. Ancak bir bedevi sahâbiden bir âyet veya bir hadîs duyduğu zaman dünya metaindan herhangi bir şeye bakmadan çıkardı.

– Tâbiinlerin âlimlerinden olan Mekhal (radiyallâhu anh) kibleye doğru yönelip gazveye çıkmanın vâcip olduğuna dair on defa yemin etti. Sonra dedi ki: “Ey Müslümanlar!, isterseniz daha çok yemin edebilirim.”¹³⁴

– Medine’nin yedi fâkihinden biri hatta onların efendisi olan Said İbn-i Müseyyeh bir gözü kör olduğu halde gazveye çıktı. Ona denildi ki: ““Senin özrün var” dedi ki: “Allâh hafif ve ağır olanı cihâda çağırdı. Savaşmasam bile sayınızı çok gösterir ve eşyaları korurum.”¹³⁵ Ama bizim zamanımızda memleketler Allâh’ın rahmet ettiği az bir kısım dışında Allâh yolunda her azarlayandan korkan, mezunlarla dolup taşması- na rağmen biz şerîat ve Ezher fakültelerinde okuyanların sayısının çoğaltılmasına teşvik ediyoruz.

– Bilâkis sen eskilerin hayatını anlatan kitaplara bakarsan başta; “Bütün gazvelere katılmış veya falan gazveden geri kalmadı veya” gibi ibâreler bulursun. Yani gazvelere katılmak onlar için iftihar sebebiydi... Ama bugün birisi övgüyle anıldığı zaman “Hayatını iyilik ve ihsânla geçirdi, falan cami-yi inşa etti, ilim yaydı veya Âhiret günü, Meleklerin vasıfları veya Cennet ve Cehennem gibi konularda kitaplar yazdı” gibi ifâdeler bulursun.–

– Böylece Sahâbelere ihsânla tâbi olanlarda cihâd sireti devam etti. Esed İbnu’l Furat, Kufeybe İbn-i Muslim el-Bahili, Sind fâtihi Muhammed bin el-Kasım gibi. Ve Ukbe bin Nafi (r.h.) denize; “Vallâhi eğer senin arkanda bir yer olduğunu

134 Abdurrezzak 5/174

135 Kurtubî 8/151

bilseydim Allâh yolunda savaşmak için oraya giderdim” dedi. Ve göğre bakıp dedi ki “Ey Rabbim, eğer bu deniz olmasaydı Senin yolunda cihâd için bu ülkelerde yürümeye devam ederdim.”¹³⁶

– Sonra bu destanlar onlara ihsânla tâbi olanlarla sürdü. Selâhaddin, Kutuz ve Kostantaniyye fethinden sonra İtalya’nın başkenti Roma’nın fethi için kendini hazırlayan Fâtih Sultan Mehmed –O ki ölümünün haberine sevinilerek onun için Avrupa’da kiliselerin çanları üzgün devamlı çalandır.– bunlar nerede biz neredeyiz?

– İtalyan komutan Girisiyani, Ömer Muhtar (r.h.)’ın 20 ay içerisinde 263 savaşa girdiğini ve girdiği savaşların toplamının bine ulaştığını söylüyor, o nerede, biz neredeyiz?

– Kiliber’i öldüren Süleyman el-Halebi’dir. Şeyh Muhammed Ferğal İsmailiyye şehrine girdiği zaman İngilizler korkularından şehirde sıkıyönetim ilan ederlerdi ve onu ölü veya diri getirene beşbin paund vaad etmişlerdi.

Süveyş kanalında birçok İngiliz öldürdüğü için İngilizlerin Kasabı lakabıyla tanınan Yusuf Talat’ı ve Şeyh Muhammed Ferğali’yi Cemal Abdunnasır, Amerikalı efendilerine yağcılık yapmak amacıyla idam etti. Onlar nerede, biz neredeyiz? – Salı günü saldırılarını gerçekletirenler nerede biz neredeyiz? – İslâm Ümmeti bunlar gibilerini doğurmaya devam edecek. Zâten hiçbir zaman kısır olmadı ki! Bunların hepsi ile Yermuk, Kâdisiyye, Hittin-Malazgirt, Ayn-Câlût ile Newyork ve Vaşington savaşları olmuştur. Senin ceddin şahin olsaydı, bugün senin soyaçekim ile şahin olacağın anlamına gelmez.

9- Savaş ne içindir? Allâh’ın bizi sevmesi ve bize gülmesi içindir.

– Ebu’d-Derda (radiyallâhu anh)’dan; “Üç kişi/sınıf vardır ki Allâh onları sever, onlara güler ve onları müjdelemek ister.

¹³⁶ İbn-i-Kesir el-Kamil kitabına bak

Bunlardan biri kendi grubu (düşmanla karşılaştığında) açılıp geri çekildiği zaman onların arkasında durup düşmanla tek başına savaşı. Ya öldürülür veya Allâh ona kâfi gelir ve onu muzaffer kılar. Bunun üzerine Allâhû Teâlâ şöyle der: “Şu kulumu bakın. Benim için canıyla nasıl sabrediyor.”¹³⁷

10- Savaş ne içindir? Çünkü o, yaşadığımız dert ve sıkıntılardan bizi kurtarır.

– “Allâh yolunda cihâd edin! Çünkü Allâh yolunda cihâd cennetin kapılarından bir kapıdır. Allâh onunla dert ve sıkıntılardan kurtarır.”¹³⁸

11- Savaş ne içindir? Kadınlar gibi olmamamız içindir.

Aişe (radiyallâhu anh) “Nebi (sallallâhu aleyhi ve sellem)’e “Kadınlar üzerine cihâd farz mıdır?” diye sordu. Buyurdu ki; “Onların üzerine savaşı olmayan bir cihâd farzdır, hac ve umre.”¹³⁹

Kadınlar, ekonomi-sosyal ve medya alanında hazırlık yapabilirler. Silahla hazırlık az bir kısmının elinden gelir. Tarih buna şahittir! Kadınlar gibi olursan kendinden utanmaz mısın!?

12- Savaş ne içindir? Temiz ve helâl kazanç elde etmek içindir.

– “İnsanlar içinde yaşantısı en hayırlı olan kimse Allâh yolunda atının dizgininden tutup sırtında uçan. Düşmanın hücum sesini veya düşmana hücum sesini duyduğunda; ölümü isteyerek, ölümün ümid edildiği yere koşan kimse veya”¹⁴⁰

– Mukaddimede “.... Allâh bazı kavimlerin kalblerini onlara kaydıracak ve onları, onlardan rızıklandıracaktır ve bu

137 Taberânî ceyyid bir isnadla

138 Ahmed, Hâkim sahîhtir

139 İbn-i Mâce sahîh isnadla

140 Müslim

vâcibi ve bugün farz-ı ayn'a dönüşen cihâd ibâdetini terkettikleri için eleştirildikleri zaman bu hadîsleri öne sürerler ama seleften hiç kimse cihâd farz-ı ayn olduğu zaman, bu hadîsler sebebiyle cihâdın bırakılabileceğini söylememiştir.

İbn-i Receb der ki: “İslâm'ın– doruğu, yani onun en yüksek ve üstün noktası cihâddır. Bunun delâleti İmâm Ahmed ve diğer âlimlerin dedikleri gibi farzlardan sonra cihâdın amellerin en efdali olduğudur.”⁹⁹

İmâm Ahmed'in yanında cihâddan söz edildiği zaman ağladı ve dedi ki: “İyilik amellerinden hiçbir şey ondan daha efdal değildir.” ve yine dedi ki: “Düşmanla karşılaşmaya hiçbirşey eşit değildir. Kişinin bizzat savaşması amellerin en efdalidir. Düşmanla savaşanlar İslâm'ı ve İslâm'ın namusunu savunuyorlar. Hangi amel ondan daha efdal olabilirki?”¹⁰⁰

İbn-i Teymiyye, fetvalarında der ki: “Bildığım kadarıyla nâfileler içerisinde cihâddan daha efdal bir amel olmadığında âlimler ittifak ettiler. O, nâfile hac, oruç ve namazdan daha efdaldır ve Allâh yolunda nöbet tutmak, Mekke, Medine ve Beytu'l-Makdis'in mescidlerinde komşu olmaktan daha efdaldır.”¹⁰¹ Peki cihâd farz-ı ayn olursa nasıl olur!?

Yine dedi ki: “Cihâd emri, Kur'ân ve Sünnette onun faziletleri ile ilgili gelen haberler sayılamayacak kadar çoktur. Bunun için cihâd, insanın yaptığı nâfile ibâdetlerin en üstünü olmuştur. Âlimlerin ittifakıyla kitap ve sünnetin beyan ettiği gibi nâfile hac, umre, namaz ve oruçtan daha efdaldır. ve bu geniş bir konudur. Onun sevabı hakkında gelen gibi hiçbir amelin sevabı ve fazileti hakkında rivâyet gelmemiştir. Cihâdın faydası itibarıyla mesele çok açıktır. Çünkü cihâdın yararı hem yapana hem başkasına din ve dünyada geneldir ve bütün zahir ve batın ibâdet çeşitlerini kapsar. O, Allâhû

⁹⁹ Camiul-ulum ve'l-Hikem 1/274

¹⁰⁰ Muğni, İbn-i Kudame 8/348-249

¹⁰¹ 2/418

kıyâmete kadar ve Allâh'ın vâdi gelene kadar böyle devam edecektir....." hadîsi geçmişti.

– Fâkihler ve Muhaddisler böyle söylediler. İbn-i Abdilber (r.h.) der ki: "... Ganimetten insanın payına düşen onun mülkü olur ve o, Allâh'a hamd olsun ki kazancın en temizlerindendir ve o, bu ümmete helâl kılınan ve önceki ümmetlere haram kılınan şeylerdendir."¹⁴¹

Halebi (r.h.) (Hanefi) der ki: Kazanç bahsi: "Onun efdali cihâddır, sonra ticarettir. ..."

Bunun gibi el-Bahru'r-Raik kitabında der ki: "Ashâblarımız dediler ki; cihâddan sonra kazancın en efdali ticarettir. Sonra ziraat, sonra sanattır." Mebsat ve Haşiye'de başka bir görüş vardır. (5/283)

Buceyremî (r.h.) der ki: "Onun –metnin– ibâresi "Kazancın efdali ziraattir." Yani ganimet, sanat ve ticaretten sonra ziraat gelir."¹⁴²

Fethu'l-Bârî'de der ki: "Hadîste mızrağın faziletine, bu ümmet için ganimetlerin helâl kılınmasına ve Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in rızkının başka kazançlarla değil burada kılındığına işaret vardır. Bunun için bazı âlimler dediler ki: "O, kazançların en efdalidir"¹⁴³ Ama 4/304'de kazançların arasında tercih yaptığı zaman kesin bir şekilde dedi ki: "Elinle kazandığından daha üstün olanı cihâdla kâfirlerin mallarından kazanılan maldır ve o Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in ve Ashâbının kazancıdır ve onunla Allâh'ın kelimesi yüceltilip kâfirlerin kelimeleri alçaltıldığı ve âhirette yarar sağladığı için kazançların en şerefliisidir.""

Önceden İmâm Nesâî dedi ki: "Allâh'ın fey ve humus âyetinde (ganimet) Zâtının zikriyle başlaması belki o ikisinin

¹⁴¹ Et-Temhid 3/134

¹⁴² Haşiye 2/168 Şafii

¹⁴³ Fethu'l-Bârî 6/98

kazançların en şerefliisi olmasındandır. Ama sadakayı kendisine isnad etmedi. Çünkü o, insanların elinin kiridir.”¹⁴⁴ İmâm Nesâî “Ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri Allâh’a, Rasûlüne (sallallâhu aleyhi ve sellem)” (Enfâl 41) ve “Sadakalar ancak yoksullara, düşkünlere” (Tevbe 60) âyetlerinden bahsediyor.

Tefsirci Kurtubî ise belki değil, kesin bir dille Enfâl’deki âyeti tefsir ederek dedi ki: “Allâh Azze ve Celle fey ve humus âyetinde zâtının zikriyle başladı. Çünkü o ikisi kazançların en şerefliisidir ama sadakayı kendine nispet etmedi. Çünkü o insanların elinin kiridir.”

– Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) “Rızkım ÖSS’yi kazanma belgesinden ve üniversite diplomasının gölgesinin altında kılındı mı? dedi yoksa mızrağımın gölgesinin altında mı” dedi!?

Evet, asıl olan cihâdın Allâh’ın kelimesini yüceltmek için olmasıdır. Sonra ona tâbi olarak ganimet gelir; “Kim Allâh’ın kelimesinin en yüce olması için savaşırsa işte bu kimse Allâh yolunda olur.”¹⁴⁵

13- Savaş ne içindir? Hem dönüp hayatımızda hem de ölümden sonra Allâh’ın yardımını garantilememiz içindir.

– “Üç kişiye yardım etmesi Allâh’ın üzerinde bir haktır; Allâh yolundaki mücâhid”¹⁴⁶ Mademki sen burada içinde bulunduğun halin savaşa çıkmaktan daha hayırlı olduğunu düşünüyorsun, mücâhide yardımının Allâh üzerinde bir hak olduğu gibi sana yardım etmesinde Allâh üzerinde bir hak olduğunu görüyor musun?

– “Allâh’ın misafirleri üçtür; gazi, hacı ve umreci. Eğer dua ederlerse onlara icabet eder, istiğfar ederlerse onları bağışlar.”¹⁴⁷

144 Sünen-i Kubra 3/48

145 M. Aleyh

146 Tirmizi İbn-i Hibban senedi hasendir

147 Nesâî, İbn-i Mâce sahîhtir

Ve bu gazi içindir. –Arapçada gazi, saldırı savaşına çıkana denir– Peki memleketi özgürleştirmek için savaşan nasıl olur. Çünkü şimdi savaş her gücü yeten üzerinde farzdır.!?

– Cemel savaşında öldürülmeden önce Zübeyr (radıyallâhu anh) borcunun ödenmesi için oğlu Abdullâh’a vasiyet ederek dedi ki: “Ey oğulcuğum! Onun herhangi bir şeyinden aciz olursan Mevlâmdan yardım dile.” Abdullâh dedi ki: “Vallâhi ben kimi kastetti anlamadım. Ta ki dedim ki: “Babacığım Mevlân kimdir?” O dedi ki: “Allâh’tır.” “Vallâhi onun borcunda herhangi bir sıkıntıya düştüğüm zaman derdim ki “Ey Zübeyr’in Mevlâsı onun borcunu öde” ve O’da öderdi” Onun borcu ancak şöyle olurdu, bir adam ona gelir malını emânet olarak saklaması için verirdi. Zübeyr ona derdi ki: “Hayır, bu borç olsun, ben onun kaybolmasından korkuyorum.” Zübeyr’in borcu ikibin bin ve ikiyüz bin idi. Oğlu Abdullâh durum daraldığı zaman Zübeyr’in Mevlâsını çağırıyordu. Allâh, onun bir arazisini satmasını kolaylaştırdı. Bunun parasıyla borcunu ödedi ve geriye bir miktar arttı. Hatta Zübeyr’in hanımları (birden fazla idiler) her biri bin ve ikiyüz bin aldı! Ve gerçekten ilginç olan, Sahâbelerin biri ölümünden sonra Zübeyr’in borcunu sordu oğlu gerçek rakamı gizleyip yüz bin dedi. Sahâbi onu çok buldu ve dedi ki: “Onun ödeneceğini zannetmem.” (Bu acaip kıssanın ayrıntılarını öğrenmek için Buhâri’deki 3129 nolu hadîse bak.)

Bu kıssa bize çekinmeden öne atılmamız için bir teşvik olmaz mı? Senin çocukların ve ehlin Allâh’ın yanında bir emânettir, o zaman bu korku niye?

14- Savaş ne içindir? İlahi imtihanı geçmemiz içindir!..

“Andolsun ki içinizden cihâd edenlerle sabredenleri belirleyinceye kadar ve haberlerinizi açıklayıncaya kadar sizi imtihan edeceğiz” (Muhammed - Kital 31) Eğer Allâh dileseydi Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)’e yardım ederdi ama niye yapmadı? Âlemlerin Rabbi bize cevap vererek dedi ki: “... Durum şu ki

Allâh dileseydi onlardan intikam alırdı. Fakat sizi birbirinizle denemek ister. Allâh yolunda öldürülenlere gelince, Allâh onların yaptıklarını boşa çıkarmaz.” (Kıtal 4) Yani sadık ve alemlerin Rabbinin emrine itaat edenlerden Ayırincaya kadar.

15- Savaş ne içindir? Ölüm sekeratındaki canın çıkmasının verdiği acıdan ve kabrin fitnesinden kurtulmamız içindir. Meleklerin bizi gölgelemesi ve kıyâmet saatine kadar kabrimizde rahat yaşamı garantilememiz içindir. Surâ üflenmesinin şokundan ve en büyük dehşetten kurtulmamız içindir. O günde bir nuru garantilememiz ve şehîde ait yedi cazip özelliği elde etmemiz içindir.

– “Şehîd ancak birinizin çimdikten duyduğu kadar bir acı duyarak ölür.”¹⁴⁸

– Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) ribatta olandan bahsederken bize dedi ki: “... Kabir fitnesinden emin olur.”¹⁴⁹

– “Dediler ki “Ey Allâh’ın Rasûlü, şehîdler dışında neden diğer mü’minler kabirlerinde imtihana çekilirler.” Şöyle buyurdu: “Şehîdin ölüm anında başının üstünde kılıcın parıltısını hissetmesi imtihan olarak ona yeter.”¹⁵⁰ Yoksa sen fakültende imtihan zamanında hocalarının soracağı zor sorulardan korkmanın kabir fitnesinden emin olmak için yeterli olacağını mı düşünüyorsun!?”

– “Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) savaşta öldürüldüğü için babasına ağlayan bir kızı duydu. Dedi ki: “Niye ağlıyorsun ki? Melekler ta ki kaldırılincaya kadar onu kanatlarıyla gölgeliyordu.”¹⁵¹

– “Allâh yolunda öldürülenleri sakın ölümler sanmayın. Bilâkis onlar diridirler. Allâh’ın lütuf ve kereminden kendile-

148 Tirmizi hasen sahîh, Nesâi

149 Tirmizi hasen

150 Nesâi sahîhtir.

151 M. Aleyh

rine verdikleri ile sevinçli bir halde Rabbleri yanında rızıklara mazhar olmaktadırlar. Arkalarından gelecek ve henüz kendilerine katılmamış olan şehîd kardeşlerine de hiçbir keder ve korku bulunmadığı müjdesinin sevincini duymaktadır.” (Âl-i İmrân 169-170) Peygamberler ve şehîdler açık nass ile diridirler ve o içinde kuşku olmayan bir garantidir.

– “Nebi (sallallâhu aleyhi ve sellem) “Surâ üflenince Allâh’ın diledikleri müstesna olmak üzere göklerde ve yerde kim varsa hepsi düşüp ölmüş olacaktır.” (Zümer 68) âyetinde “Allâh’ın, düşüp ölmelerini istemediği kimlerdir?” diye Cibril’e sordu. Dedi ki: “Onlar Allâh’ın şehîdleridir.”¹⁵² Ey okuyan, çalışan, tüccar veya evliliğe hazırlanan! Düşüp ölmekten kurtulmaya garantinin var mı?”

– “Kim Allâh yolunda bir ok atarsa, o ok âhirette ona bir nur olur.”¹⁵³

– “Allâh katında şehîdin yedi hasleti vardır:

Kanının ilk damlasının yere düşmesiyle günâhları bağışlanır, Cennetteki yerini görür, İmânın süsüyle süslenir, Kabir azabından emin olur, Fezai ekber –kıyâmetten– emin olur, bir yakutu dünya ve içindekilerden daha kıymetli olan vakar tacı kendisine giydirilir, yetmiş iki huri ile evlendirilir, (kendisine) akrabalarından yetmiş kişiye şefaathakki verilir.”¹⁵⁴

16- Savaş ne içindir? Ölümümüzden sonra amelimizin ecrinin devam etmesi içindir. Çünkü ribattayken ölenin amel defteri kapanmaz.

– “Allâh yolunda ribat eden müstesna olmak üzere her ölenin amel defteri kapanır muhakkak ki onun ameli kıyâmet gününe kadar büyütülür.”¹⁵⁵

¹⁵² Hâkim isnadı sahîh dedi, Zehebî onayladı

¹⁵³ Bezzar hasendir.

¹⁵⁴ Ahmed sahîh bir isnadla

¹⁵⁵ Ebu Dâvud, Tirmizi, Hâkim sahîhdir

– “... Ölürse, ölmeden önce yaptığı amelin ecri kesilmeden devam eder ve rızkı ona verilir....”¹⁵⁶

– “Kim ribattayken ölürse şehîd olarak ölmüş olur, kabirdeki fitnelerden korunur, cennette gece gündüz ona rızkı verilir ve ameli devam eder.”¹⁵⁷

17- Savaş ne içindir? Hesap vermememiz içindir! Çünkü: “Cennet bekçileri onlara; “Hesap verdiniz mi?” diye sorar. Derler ki; “Neyin hesabını vereceğiz ki? Ancak kılıçlarımız Allâh yolunda omuzlarımızdaydı.” Onlara cennet kapısı açılır ve insanlar girmeden önce orada 40 yıl dinlenirler.”¹⁵⁸ İktisad profesörü, haber spikeri veya İslâmi filmlerin aktörü acaba böyle midir?

– Enes (radiyallâhu anh)’dan “Allâh’ın kulları hesaba durdukları zaman bir topluluk gelir, kılıçlarını boyunlarının üzerine koyarlar. Onlardan kan damlar, cennetin kapısında kalabalıklaşırlar “Bunlar kimdir” diye sorulunca “Şehîdlerdir, diridirler ve rızıklandırılıyorlar” diye cevap verilir.”¹⁵⁹

18- Savaş ne içindir? Akrabalarımıza şefaathetmemiz içindir. Dolayısıyla bize en çok ihtiyaç duydukları anda ebeveynimize faydalı olmuş oluruz.

“Allâh katında şehîdin yedi hasleti vardır... (kendisine akrabalarından) yetmiş kişiye şefaathetme hakkı verilir.” Bu hadîs daha önce 15 nolu açıklamada yedi cazip haslet hadîsinde geçmişti.

19- Savaş ne içindir? Ateşten kurtulmak ve herkesten önce en hızlı bir şekilde cennetlerin en güzeli ve en yükseğine ulaşmak içindir. Kuşkusuz ki cihâd, buna kavuşmak için çok hızlı bir yoldur.

156 Müslim

157 İbn-i Mâce sahîhtir

158 Hâkim, Ahmed, Ebu Avane sahîhtir

159 Munziri, isnad ceyyid dedi ve bazı âlimler isnadının zayıf olduğunu söylediler.

– Rabbimiz “Allâh, mü'minlerden canlarını ve mallarını cennet kendilerinin olmak üzere satın aldı. Onlar Allâh yolunda savaşır, öldürür ve öldürülürler ...” (Tevbe 111) buyuruyor. Cennet “okuyorlar, geceyi ayakta geçiriyorlar, evleniyorlara karşılık değil “Savaşıyorlar, öldürüyorlar, öldürülüyorlar” a karşılıktır.”

Kim dedi ki, savaşmak ancak evlenmenin terkedilmesiyle olur.

– “Herhangi bir kimsenin Allâh yolunda kalbine bir korku girerse, Allâh, cehennemi ona haram kılar.”¹⁶⁰ Yoksa sen imtihan günlerinde soruların zorluğundan korkmandan dolayı cehennemin sana haram kılınacağını mı düşünüyorsun.

– “Allâh, kendi uğrunda (cihâda) çıkan kimseye: “Benim yolumda cihâd, Bana imân ve Peygamberimi tasdik etmesinden başka birşey onu (cihâda) çıkarmamıştır. Bu sebeple onu cennete koymak veya çıktığı yurduna elde ettiği ganimet veya sevapla geri döndürmek Benim garantimdir.”¹⁶¹

– Bir rivâyette “.... Kim bunu yaparsa Allâh ona cenneti garantilemiş olur. Eğer öldürülürse, boğularak veya yanarak ölürse ya da yırtıcı bir hayvan onu yerse.”¹⁶²

– “..... Allâh'ın sizin bağışlayıp cennete koymasını istemez misiniz?” “Evet” dediler. “Öyleyse Allâh yolunda savaşın. Kim bir devenin sağımı kadar Allâh'ın dininin yücelmesi için savaşacak olursa cennet ona vâcip olur.”” Peki kim devenin sağımı kadar okursa ?!! O zaman şu anda içinde bulunduğun amelin savaştan da hayırlı olduğunu nasıl söylüyorsun?

– “Bir seferinde Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) Ashâbına şöyle buyurdu: “Kalkın savaşın” bir adam ok attı, Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) buyurdu ki, Bu hak etti” (yani cenneti hak etti).”¹⁶³

¹⁶⁰ Ricali sikalardir hadîs hasendir

¹⁶¹ Müslim

¹⁶² Hadîs sahîhtir

¹⁶³ Ahmed hasen isnadla

– Sahâbelerden biri savaştan firar edebileceğinden korktuğu için cihâd ve zekât dışında herşey üzere ona Bey'at ettiği zaman Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: “Ey Beşir ne cihâd var, ne de sadaka! Ne ile cennete gireceksin?”¹⁶⁴

– “Şüphesiz ki cennetin kapıları kılıçların gölgesi altındadır...”¹⁶⁵ “Mühendislik mektebi, muayenehane veya dünyevi bir mezuniyetin gölgesi altındadır” demedi!..

– Önceden geçtiği gibi şehîdin yedi hasleti vardır. “... Cennetteki yerini görür vakar tacı giydirilir Yetmiş iki huri ile evlendirilir.”¹⁶⁶ Ama burada okuyan Hurit-tin ile evlenebilmek için her türlü çileyi çekiyor.¹⁶⁷

– Mücâhidler mutlaka herkesten önce hiçbir hesap vermeden cennete girerler.

– “Ölüp de Allâh katında hayır elde eden hiçbir nefsi ne tekrar dünyaya dönmek ne de dünya ve dünyadakilerin kendisinin olması sevindirebilir. Ancak şehîd bunun dışındadır. Çünkü şehîd, şehîdliğin üstünlüğünü gördüğünden dolayı (bir daha) şehîd olmayı arzu eder.”¹⁶⁸ Hadîsin zahirine göre ne okuyan, tüccar, iktisadçı, çiftçi, zikir eden ne de abid hiç kimse dönmeyi arzu etmez. Biz, savaşla cihâdın dışında başka bir şeyin ondan daha hayırlı olduğunu söylemeye nasıl cesaret ediyoruz!!?

– “Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) Mute şehîdlerinden bahsetti, “Gözlerinden yaş dökülerek insanlara anlatmaya başladı.” Bir rivâyette; “Burada olmaları onları sevindirmez.” dedi.”¹⁶⁹

164 Hasendir

165 Müslim

166 İsnad sahîhtir

167 Arapçada cennet hurilerine huriliya denir dünya kadınları onlar gibi olmadıkları için ammicede alay yollu olarak onlara hurittin derler. Huri çamur hurileri

168 Müslim

169 Buhâri

– “Harise’nin annesi oğlunun cennette olmamasından korktuğunda Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) ona “Sen delirdin mi? Tek bir cennet mi? Muhakkak ki birçok cennetler vardır ve muhakkak ki oğlun firdevsi’l-A’lâ’dadır.”¹⁷⁰

– “Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) buyurdu ki: Kardeşleriniz Uhud’da öldürülünce Allâh onların ruhlarını yeşil kuşların kursağına yerleştirdi. O kuşlar cennet nehirlerine gidip cennet meyvelerinden yerler, sonra Aş’ın gölgesinde asılı olan altından kandillere tünelerler, en güzel yiyecek en tatlı içecek şeylerle karşılaşp en göz kamaştırıcı yerlerde istirahat ettiklerini gördükleri zaman şöyle dediler, “Bizim cennette diri olduğumuzu kardeşlerimize kim ulaştıracak? Onlar da cennette çeşitli nimetlere kavuşacaklarını bilsinler de cenneti hafife alıp savaştan çekinmesinler.” Bunun üzerine Allâhu Teâlâ “Ben ulaştırırım” dedi ve şu âyeti indirdi “Allâh yolunda öldürülenleri ölümler sanmayın bilâkis onlar Rableri katında diridirler ve rızıklanmaktadırlar.” (Âl-i İmrân 169)¹⁷¹

– “..... Cennette Allâh’ın mücâhidler için hazırladığı yüz derece vardır. Her iki derecenin arasında yerle gök arası kadar mesafe vardır...”¹⁷² Ve bir rivâyette, “O (derece) annenin kapısının eşiği kadar değildir. Her iki derece arasında yüz yıl vardır.”¹⁷³

Senin gibi iktisad, siyaset, basın-yayın okuyanlar için aynı derece olduğunu söylemeye cüret ediyor musun? O zaman nasıl diyorsun ki, içerisinde bulunduğum hayali hazırlık; savaşmak, öldürmek ve şehâdetten daha hayırlıdır!?

– “... Bana imân ederek müslüman olup Allâh yolunda cihâd eden için; cennetin kenarında bir ev, cennetin ortasında bir ev ve cennetin en üstün odalarında bir ev alacağına kefi-

170 Müslim

171 Ebu Dâvud sahîhtir.

172 Buhâri

173 Nesâi sahîhtir.

lim. Kim bunu yaparsa hayra ulaştıran bir yol ve şerden bir kaçış bırakmamış olur. Ölmeyi istediği yerde ölsün.”¹⁷⁴

– Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) buyurdu ki: “Bu gece bana gelen iki adam gördüm. Gelip beni bir ağaca çıkardılar beni öyle bir eve götürdüler ki ondan daha güzelini ve efdalini kesinlikle görmedim. Bana şöyle dediler: “Bu ev şehîdlerindir.”¹⁷⁵

– “Şehîdler cennetin yanında bir nehir başındadır. Yeşil bir kubbe içerisinde cennetten sabah ve akşam rızıkları onlara çıkarılır.”¹⁷⁶

– “Sabahtan öğleye kadar bir süre veya öğleden akşama kadar bir süre Allâh yolunda bulunmak dünya ve içerisindeki tüm şeylerden daha hayırlıdır Ve eğer cennet ehlinden bir kadın, yerdekilere baksa yer ve gök arasını aydınlatıp parlatır ve güzel kokuyla doldurur onun başındaki örtüsü dünya ve içindeki tüm şeylerden daha hayırlıdır.”¹⁷⁷

Bütün bunlardan sonra sen hala amelin ne olursa olsun cihâddan daha efdal olduğunda ısrar ediyor musun? Eğer dersin ki evet ondan daha efdaldır, delil getir. Eğer hayır dersin az faziletli olanı yapmak için daha faziletli olanı bırakan bir akıllı gördün mü? Bu şeytanın hileleri... Farz-ı, nâfile gibi gösterir ve bâtili süsler. Böylece önemli olmasına rağmen bu amellerin mertebesini savaşın mertebesi gibi gösterir, heyhât!!!

Önemli bir not: Sakın ha! İlmi az olan biri fazileti az olan bir şeyde, daha faziletli olanda bulunmayan bir üstünlük bulunabilir. Yani Allâh tarafından mücâhide bütün bu ikrâmlar olmasına rağmen burada kalmak daha efdal olabilir diyerek senin aklını çelmesin. Bak, o ifâdesinde “olabilir” kelimesini

174 Nesâî, İbn-i Hibban sahîhtir

175 Buhâri

176 Ahmed, Hâkim hasendir

177 M. Aleyh

kullandı ve bu ihtimalin az olduğunu ifâde eder. Sonra eğer sen cihâdın faziletlerini tümüyle dikkatle incelersen ve insaflı olursan bu adama göre fazileti az olan şeyin bütün faziletlere hâiz olduğunda kesin bir kanaate ulaşırsın. Ama Allâh hevanın cezasını versin, ne kadar da kör ve sağır edicidir!.

3) Derlerse ki: İmânî ve terbiyevî hazırlık ile şer'i ilimlerin öğrenilmesi ve öğretilmesi, insanlar arasında bilinçsizlik ve cehaletten yaygın olması nedeniyle savaştan önce onun yayılması kaçınılmaz bir şeydir. Bunun için gençleri davete, eleme ve süzmeye, terbiyeye, şer'i ilimleri bina etmeye, te'life ve düşmanların şüphelerine reddiye yazmaya teşvik et. Çünkü Amerika ve müttefiklerine karşı koyacak hiç gücümüz yoktur. Senin söylediğin ancak bir hayaldir. Teenni ve acele etmemek hikmettendir. Bu mücâhidler; ancak sayıları az, tedbirsiz, ne yaptıklarını bilmeyen bir topluluktur ve hamasetleri akıllarına baskın gelmiştir!.

Onlara de ki:

– Müslümanların girdiği bütün savaşlarda bir tanesi dışında sayıları ve silahları düşmandan daha azdı! O da hezimete uğradıkları Huneyn savaşıydı!!.

– Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) “Bu emir (din) muhakkak ki gece ve gündüzün ulaştığı her yere ulaşacaktır. Ya bir izzetlinin izzetiyle ya da zelil olanın zilletiyle girmediği hiçbir kerpiç ev veya çadır bırakmayacaktır. Bu, Allâh'ın İslâm'ı kendisiyle üstün kılacağı bir izzetle ve küfrü zelil kılacağı bir zilletle olacaktır.” diye müjdelemedi mi?

Amerika ve Rusya kimdir!? Onların ikisi mi yoksa Allâh'mı daha büyük? Hangisi daha yüksekte, onların uçakları mı yoksa Allâh mı? Amerika, Vietnam ve Somali'de zelil olmadı mı? Rusya, Afganlara karşı ve Çeçenistan'da delirmedi mi?

Silah olarak petrolü kullandığımız zaman onların burnu yere sürtülmedi mi? Ama maalesef biz, psikolojik hezimet kanserine yakalandığımız için düşmanların gücünü büyütmeğe mübalağa ediyoruz.

– Halimiz Ebu Bekir (radıyallâhu anh)’dan rivâyet edilen “Biz silahla, güçle veya çoklukla savaşıyoruz. Biz ancak Allâh’ın bize ikrâm ettiği bu din ile savaşıyoruz.” sözü gibidir.

– Ebu Bekir (radıyallâhu anh) zamanında mürtecilere karşı koyacak bir gücümüz yoktur demediler mi!? O, buna rağmen orduları çıkarttı. Çünkü onlarla savaşmak ertelenebilecek bir farz değil hemen yapılması gereken bir farzdı. Ordunun başında olan Amr İbn-i As (radıyallâhu anh)’a; “Üzerinize selâm olsun, bundan sonra, mektubunda Rumların topladığı kalabalıktan bahseden ifâden geçiyor, muhakkak ki Allâh, biz kendi Peygamberi ile birlikteyken silah veya asker çokluğu ile bizi muzaffer kılmadı. Yanımızda sadece iki at bulunurken Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in yanında gazveye çıkıyorduk ve biz o zaman develere nöbetleşe biniyorduk. Yanımızda sadece Rasûlün (sallallâhu aleyhi ve sellem) bindiği tek bir at varken Uhud gününde onunla beraberdik. Allâh bizi muzaffer kılıyor ve bize muhâlefet edenlere karşı bize yardım ediyordu. Bil ki, insanların Allâh’a en çok itaat edeni günâhlardan en çok nefret edendir. Allâh’a itaat et ve O’na itaat etmelerini askerlerine emret.” Allâh’ın sünnetleri kimseyi kayırmaz “Ne sizin kuruntularınız ne de ehli kitabın kuruntuları (gerçektir), kim bir kötülük yaparsa onun cezasını görür.” (Nisa 1-2-3)

– Evet, münâfıkların yalan ve bozguncu haberleri tekrarlanacaktır. Alay ederek diyecekler ki; “Amerika bize müsâade edecek mi?” Siz aldatılmış insanlarsınız “O zaman münâfıklarla kalblerinde hastalık bulunanlar, “Bunları, dinleri aldatılmış” diyorlardı.....” (Enfâl 49)

Evet, Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) onlara Kisra ve Kayser’in hazinelerini alacaklarını vaadettiği zaman bunu söy-

lediler. Ahzâb savaşında dediler ki, "Dinleri bunları aldatmış" ve alay ederek "Birimiz tuvalete bile gidemezken Muhammed bize Kisra ve Kayser'in hazinelerini yiyeceğimizi vaad ediyor."¹⁷⁸

Onlara de ki: "Allâhu Ekber! Hayber harab oldu. Biz, bir kavmin yurduna indiğimizde uyarılmış olanların sabahı ne kötü olur."¹⁷⁹ dediğimiz gün göreceksiniz.

– Sıddîk (radiyallâhu anh), mürtedleri İslâm'ın yoluna dönmelerinden sonra Kâdisiyye ve Yermük'e yöneltmedi mi? Çünkü savaş bu bâtılları eritir. Yoksa Ebu Bekir (radiyallâhu anh)'da mı acemi ve tecrübesiz birisiydi? Acaba bunlar gerçekten terbiye ve elemnden geçtiler mi!? Evet, ihanetlerinden korktuğu bir kısmını menetti, sonra Ömer hilâfeti döneminde onlara izin verdi.

– Sakın demeyin ki, bugünün tersine o günkü toplumun geneli hidâyet üzereydi. Çünkü fâkihler her iyi ve facir Emir ile birlikte cihâd edileceğinde görüş birliği halindedirler. Cihâd kıyâmet gününe kadar sürecektir ve Tâifetu'l-Mansûra hak üzerindedir, onu ara!!! Filistin'de gençlerimizin kahramanlıkları ve salı günü saldırılarından sonra savaşla cihâda çıkmak için içleri yanarak özlem arayan gençlerin hikâyelerini gördük ve duyduk.

– Sakın demeyin ki, biz Mekke'de 13 yıl kalıp terbiye edip yetiştirerek sonra cihâda başlayan Allâh Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in yoluna tâbi oluyoruz. Böyle söylemeyin. Çünkü biz ondan bıktık. Akıllı bir adam "Mekke'de savaş farz edilmediği gibi oruç, hac, zekât, başörtüsü ve Medine'de farz kılınan emirlerin sâiri Mekke'de farz kılınmadığı için bugün bırakılmasında bir beis yoktur" mu der. Yoksa "Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in tebliğe başladığı zamanki değil vefat ettiği zaman yaptığı ibâdetlerle muhatabız" mı der?

¹⁷⁸ İbn-i İshak, İbn-i Hişam, Heysemi mecmuaz zevaid kitabına bak
¹⁷⁹ M. Aleyh

Eğer bunu kabul edersek sizin terbiye ve süzme boroza-nını çalarak geçen zamanınız 13 yılı bulmadı mı? Yoksa siz yayınınızı “40 yıl yeryüzünde şaşkın şaşkın dolaşacaklar” frekansına mı değiştirdiniz? Zâten biz Endülüs düştüğünden beri terbiye ve tavsiye yapıyoruz ve hala hidâyet bulamadık, ne zaman savaşıcağız Allâh bilir!!?

Sakın bize demeyin ki, “Bugün bizim Câlût ve askerlerine karşı koyacak gücümüz yoktur.” çünkü aciz olduğumuz zaman farzınız ya bulunduğunuz ülkede ya da başka ülkede hazırlık yapmaktır. Yani düşmanla savaşmaktan gerçekten aciz olduğumuzda bizim farzımız; düşmanın çıkarılması ve onunla savaşılabilinmesi için hazırlık yapmaktır. Çünkü vâcibin ancak kendisiyle tamamlanabileceği şey de vâciptir. Su bulunmadığı zaman teyemmüm vâcip olur. Ona teşvik edin, çünkü savaştan aciz kalmak başka ibâdetleri yerine getirmek için savaşın terkini helâl kılmaz. “Eğer onlar (savaşa) çıkmak isteselerdi elbette onun için hazırlık yaparlardı.” (Tevbe 46) Hazırlığın terki münâfıkların sıfatlarından. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) buyurdu ki: “Müşriklere karşı mallarınızla ve canlarınızla cihâd edin.”¹⁸⁰

– Heyhât, tek başına silahsız imân, atom bombasına karşı asla duramaz. Tâbiki vesilelerle amel etmediğin zaman.

Evet, İmân “Onlara karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihâd için” âyetiyle amel edildiği zaman izzetli, dimdik ve taviz vermeden ayakta durur. Zâten Allâh’ın emrini yerine getirmek için önce maddi sebeplere sarılıp sonra tevekkül etmek Allâh’a imândandır, yoksa bu davada yalancı olursun.

– Heyhât, heyhât, (önemli olmasına rağmen) terbiye, tek başına işgal edilmiş yerden bir karışı bile asla kurtaramaz. İslâm Devletini kalbinizde kurun ve maddi sebeplere sarılın. İşte o zaman memleketinizde İslâm’ın hâkim olduğunu görürsünüz ve bu ikisi lazım olan şarttır. Birisi diğerinden müstağ-

180 Ebu Dâvud sahîh bir isnadla

ni olamaz ve “Bir toplum kendilerinde olanı değiştirmedikçe Allâh onlarda bulunanı değiştirmez.” (Ra’d 11) ilk değişiklik ise günâhların terki olmalıdır. Bugün müslümanların acaip bir şekilde hafife aldığı ilk günâh farz-ı ayn olan savaşla cihâd ve onun hazırlığıdır.

– Terbiye cihâddan öncedir diyenin sözü ancak “terbiye namazdan öncedir” diyenin sözü gibidir. Bunun cevabı da aynıdır. Namazın kendisi bir terbiyedir ve dinin emirlerinden her birinin bir izi vardır. Namazın izi orucun izinden farklıdır. Zikrin izi zekâtın izinden farklıdır vs. vs. Ancak cihâd, terbiye yollarının en muazzamlarındandır. Terbiye bir zaman sonra biter ve sonra savaş başlar diye birşey yoktur ve bunu söyleyen bir akıllı da yoktur. Tarih buna şâhidtir. O, savaştan önce, savaş esnasında ve sonrasında farz-ı ayn’ları yerine getirdiği sürece ölene kadar devam eder.

– Eğer bunu kabul edersek her seferinde yeni bir baha-ne ile daha çok mal sahibi olma isteğinde bulunurken sürekli bağırıp çağırarak ısrar ettiğiniz terbiye nerede kaldı. Bugün onların birisine “Ey kardeşim bütün bu mobilyalar, evinin dekorasyonu, bulaşık makinası ve avizelerin ne gereği var.” denilirse “Tebliğ edilecek insanların kalpleri ısınsın!” diye der!! Müreffelik cihâdın ilk düşmanı değil midir? Sahâbeler ve onlara ihsânla tâbi olanların genel tavrı zühd değil miydi? Rabbimiz “Bir ülkeyi helak etmek istediğimizde o ülkenin zenginlik sebebiyle şımarmış elebaşlarına emrederiz. ...” (İsra 16) buyurmadı mı?

Ramazanda ve gayrısında bu muhteşem yemekler ne için? Keşke fakirler ve miskinler için olsaydı ama bunlar nef-sini ıslâh etmek amacıyla güya itikafta terbiye görenler için hazırlanmış!! Bir de bunlardan başka papaz ve rahiplere iftar verenler var!!!

Bütün bunlar olurken ilim ehlinin kılık kıyafetini giyen veya kendisine giydirilenler bunları inkâr etmiyor, cahiller de

bu kişileri önder ediniyorlar. Bunlarda terbiye nerede kaldı? Yapmayacağınız şeyi niçin söylüyorsunuz?

“Sert hayat yaşamaya alışınız, çünkü nimetler devamlı sürmez.” tekrar edip durdukları bu söz nerede kaldı? Yoksa imânî terbiyenin miskinlikle, huşu göstererek boyun eğmekle veya toplumdan uzaklaşıp inzivâyâ çekilmekle mi olduğunu zannediyorlar. Heyhât, itidalle enteller bir vâdide, Allâh’ın dini başka bir vâdidedir. Hatta İslâmi asaletlerinde leke bulunmayan bazı fâkihler “... onlarla, küçülerek elleriyle cizye verinceye kadar savaşın.” (Tevbe 29) âyetinin tefrisinde zımminin cizye-yi boynunu eğerek vermek zorunda olduğunu söylemişlerdir. İbn-i Hacer el-Heytemi (r.h.) der ki: “Aralarında bir sıcaklık ve muhabbet oluşmaması için müslümanın elini öpmesi amacıyla kâfire uzatması caiz değildir!!!”

Darlık günlerinde dayanabilmek için bolluk günlerinde zorluklara alışmak kaçınılmaz bir şeydir. Cihâd, izzetin üzerine inşa edilmiştir ve düşmanın hezimete uğratılabilmesi için de izzet kaçınılmaz bir gerekliliktir ve izzet de zorluk üzerine inşa edilmiştir.

“Eğer yakın bir dünya malı veya orta bir yolculuk olsaydı mutlaka sana uyup peşinden gelirlerdi fakat meşakkatli yol onlara uzak geldi.” (Tevbe 42) Uzlet ve metodları hakkında daha sonra sözün ayrıntılarına geleceğiz inşaAllâh.

Bizim öğrencilerimizi ve çocuklarımızı terbiyemiz nerede, selefinki nerede! Biz onları gerçekten izzet-cesaret ve kılıçla savaşmak üzere mi terbiye ediyoruz, yoksa sadece tırnakları kesmek ve dişleri temizlemek üzere mi?

Düşmanları atmaya teşvik etmek yerine, çöpleri atmaktan men etmiyor muyuz?

Savaşa atılmaya teşvik etmek yerine, cam bardaklar kırılmasın diye onları hoplayıp zıplamaktan men etmiyor muyuz?

Terbiye uzmanı Emin el-Mısırî diyor ki: "Müslüman ailede yetişen bir çocuk cihâd hadîslerini duyarak yatıp kalkmalı."

Selefimiz ve Rabbanilerin yaptıkları gibi Allâh'ın kelimesinin yücelmesi için çocuklarımızı sorumluluk taşımak ve canı feda etmek üzerinde terbiye ediyor muyuz acaba? Ve Selefin hayatı önünüzdedir. Onlar Kur'ân'dan bir sûre öğrenir gibi Peygamberleri (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in gazve ve seriyyelerini öğreniyorlardı. Bu, Zeyne'l Abidin İbn-i Ali İbn-i Huseyin (radiyallâhu anh)'dan rivâyet edildi. Niye olmasın ki, Peygamberin (sallallâhu aleyhi ve sellem) ve Sahâbeler (radiyallâhu anh)'un cihâdi hayatının öğrenilmesi gayretleri güçlendiren ve himmetleri bileyen, mücâhidlere ve davetçilere yararlı bir azıktır. Özellikle Âlemlerin Rabbinin sancağının kaldırılması ve dinin aziz kılınması için dökülen kanlar harcanan muazzam çabaları gördükleri zaman.

İsmail İbn-i Muhammed İbn-i Sa'd İbn-i Ebû Vakkas (radiyallâhu anh) dedi ki: "Babam bize gazveleri öğretirdi ve onları bize sayardı ve der di ki; "Ey oğulcuğum bu babalarınızın destanlarıdır onu anmayı terk etmeyin."

* Tâbiinlerin celil âlimlerinden olan Zuhri (r.h.) der ki; "Meğazi ilminde dünya ve âhiretin ilmi vardır."

* Afra (radiyallâhu anh)'nın çocuklarını yetiştirdiği gibi bizden kim oğullarını yetiştiriyor? Yedi oğlunun da Bedir savaşına katıldığını biliyor musun? Onlardan, Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e eziyet ettiği için bu ümmetin Firavun'u olan Ebu Cehil'i öldürmeye kalkan Muaz ve Muavviz (radiyallâhu anh)'uma sana yeter. Buhâri, Ebu Cehil'i öldürme konusunda o ikisinin haberlerini bize anlatmıştır. "Abdurrahmân bin Avf (radiyallâhu anh) anlatır: "Bedir savaşında safta dururken sağma ve soluma baktım bir de ne göreyim, Ensârdan yaşları çok genç iki delikanlının arasındaymışım. Bunlardan daha güçlü kimselerin arasında olmayı arzuladım. Bu arada onlardan birisi bana dokundu ve "Ey amca, Ebu Cehil'i tanıyor musun?"

dedi. Ben "Evet, tanıyorum yeğenim ona ne ihtiyacın var?" dedim. "Bu herifin, Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e söv-
düğü bana haber verildi. Canım elinde olan Allâh'a yemin ol-
sun ki eğer onu görürsem eceli daha yakın olanımız ölene ka-
dar benimle onun bedeni ayrılmayacak." dedi. Bu hareketine
çok şaşırdım. Diğer de bana dokundu ve aynı şeyleri söyledi.
Çok geçmeden Ebu Cehil'i halkın arasında dolaşırken görü-
verdim "Bakın, benden sorduğunuz sizinki şudur." dedim. Kı-
lıçlarıyla bir şahin gibi üzerine atılıp vurarak öldürdüler....."¹⁸¹
Bu ikisi Afra (radiyallâhu anh)'nın oğullarıydı.

* Bizden kim Hansa (radiyallâhu anh)'nın oğullarını yetiştir-
diği gibi oğullarını yetiştirdi?

* Mücâhide Ummu Amara (radiyallâhu anh)'a gibi an-
nelerimizden kim var? Hem o, hem de kocası ve oğulları
mücâhidlerdendir. (Kahramanlık ve korkaklık konusunda
onun kahramanlıkları gelecek.)

* Bizden kim, oğullarını Allâhu Ekber sahalarına içleri
yanarak atılmaları ve ona şevk duymaları için yetiştirdi. İşte
Umeyr İbn-i Ebû Vakkas (radiyallâhu anh), Bedir gününde Pey-
gamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) onu görüp yaşı küçük olduğu
için geri göndermesin diye gizleniyordu. Onu gördüğü zaman
geri gönderdi. O da oturup ağlayınca sonra ona izin verildi.¹⁸²

* Bizden kim, oğullarına tavuk kesmeyi öğretti? İşte İbn-i
Zubeyr (radiyallâhu anh) Yermuk gününde 10 veya 12 yaşın-
dayken ölmek üzere olan Rumların başını kesiyordu! Rumlar
kaçtıktan sonra savaş meydanında onlardan can çekişenlerin
işini bitiriyordu.¹⁸³

* "Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in Sahâbesi, İslâm
yolundan sapmış veya ölümler gibi (aşırı zühd ve tevazu gös-

181 Buhâri

182 Hâkimin Müstedrek'ine bak

183 Buhâri

termeye kalkanlar) kimseler değillerdi. Kendi meclislerinde şiirler söyleyip cahiliyyelerini anıyorlardı ama onlardan birisinin dininin birşeyine karışıldığı zaman gözleri dönerdi.”¹⁸⁴ Sahâbelerin büyükleri ve küçükleri gibi bizden kim oğullarını yetiştiriyor?

Muhakkak ki o, usta terbiyecinin terbiyesidir. O, Allâh'ın kelimesinin yüceltilmesi, dine hizmet edilmesi ve Âlemlerin Rabbinin şerîatının savunulması için herşeyi feda etmek üzere kurulmuş Muhammedi terbiyedir. Ama biz ne yapıyoruz; sınıflarda birinci olmaya ve sınavlarında tam puan almaya teşvik ediyoruz. Keşke okumalarını takip ettiğimiz gibi namazlarını takip etmiş olsaydık.

– Sonra bugün müslümanların önceliklerini serdeden kitap yazan birisi gelip ilim, amel, davet v.b.'lerinden bahsederken acaip bir suretle savaşıla cihâdın hazırlığını öncelikler merdivenine koymadı. Ne kötü bir şey yaptı! Savaşıla cihâd dinin en yüksek tepesi yapan yani öncelikler merdiveninde ilk derece yapan Allâh'ın âyetlerinden ve Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in hadîslerinden nasıl göz çevirebildi!.. Önceki Rabbanilerin yolunu yol edinmeyen sonuçları ne kadar çirkindir.

Ey Hayır Ümmeti uyan!

Kureyşi - Haşimi Rasûlün hidâyetine tâbi ol.

Ey ümmetim, oğullarını izzetle yetiştir

Dolaşan sineklere büyüklensinler

Azgınlara ve yollarına büyüklensinler

Sinekleri zalimle kıyaslamak zulümdür

Âlemlerin Rabbinden başkasına boyun eğmeyen

Kerim ve sadık bir nesil yetiştir

184 İbn-i Ebi Şeybe hasen bir isnadla

Hâlık'ın şeriatından başkasına boyun eğmeyen

Rabbimiz ne güzel ne adâletli bir hükümrân

Münâfığın yanında boyun eğmeyen

Mücrimin kırbaçlarından korkmayan

Aşağılığa razı olup zilleti kabul etmeyen

Ve her zalim iktidara buğzeden

Hükümdara değil, Allâh'a ve İslâm'a

Sadık tabiliği kalblerine ek

Bunu yaparsan oğulların izzetliler

Savaşlarda aslanlar gibi süvârilere olduklarını görürsün

Dünyada dinlerini yüceltmek için çabalıyorlar

Aslanlar dünyada yükseklikten başkasını kabul etmezler.

– Ne senedi ne de manası sahîh olmayan bir hadîsde istidlalleri ne kadar çirkindir. “Küçük cihâddan büyük cihâda geri döndük” yani nefsin cihâdı, zikir v.b. bu hadîsi isnad ettiklerinin (Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)) savaştan asla geri kalmaması, bilâkis Medine’de olduğu sürece seriyyeler dışında her yıla düşen üç gazve ortalamasıyla bizzat gazveye çıkması bunun bâtil olmasına delil olarak yeter. Böylece Kirâm öğrencileri devamlı cihâd üzere yetiştirildi. Bu münker hadîsi Câbir (radiyallâhu anh)’dan rivâyetle söylüyorlar. Eğer bu Abdullâh oğlu olan ise (ki akla ilk gelen odur) o Sahâbelerin fâkihlerindendir ve ona Allâh rahmet etsin. Müslim’in sahîhinde rivâyet ettiği gibi; 19 savaşa katıldı ve 70 Sahâbeyle Akabe Bey’atı’na şâhid oldu. Hendek ve Hudeybiye’ye katıldı. Halid bin Velid (radiyallâhu anh) ile birlikte Şam’ın ablukasında bulundu. Yani o, savaşmasıyla gerçek mücâhidlerdendir ve zannımız odur ki ona yakışan, eğer ömrünün sonunda görme yetisini kaybetmeseydi savaşı terketmezdi. Allâh ona rahmet etsin ve ondan razı olsun.

Şâyet o Ensâri Umeyroğlu olan ise, Nesâi ondan sahîh bir isnadla bizim konumuz olan cihâd ile alakalı latif bir kıssa rivâyet etmiştir. “Ata bin Ebi Rebah (r.h.) dedi ki: “Cabir İbn-i Abdullâh ve Cabir İbn-i Umeyr el-Ensâriyeyn’i ok atarlarken gördüm, birisi arkadaşına dedi ki: Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in “Dört şey dışında içinde Allâh’ın zikri olmayan herşey eğlence ve oyundur: Adamın hanımıyla oynaşması, atını eğitmesi, iki hedef arasında gidip gelmesi ve yüzme öğrenmesidir.” dediğini duydum.” Ve bir rivâyette “Cabir İbn-i Abdullâh usandı, diğeri ona dedi ki; “Yoruldu mu?” o da “Evet” dedi.” Keşke siz hayatınız boyunca bir kere bile olsa gazveye çıksanız!

Eğer o zayıf hadîsden anladıkları hak olsaydı bile akıllı olan büyük yükten önce küçük yük ile başlar sonra daha büyük olana gider. Yani alçak olandan üstün olana geçer. O zaman size göre küçük olanla başlayan sonra büyük olana geçersiniz.

Ama biz deriz ki kılıcın cihâdı ve nefsin cihâdı birbirini gerektiren sebepler değildir. İkisi de İslâm’dandır ve nefis terbiyesiyle meşgul olmak bahanesiyle ilimlerden farz-ı ayn olan ilim terkedilemeyeceği gibi birisiyle meşgul olmak bahanesiyle öbürü terkedilemez.

Bilâkis nefisle cihâd, türlerin en üstün ve en efdallerinden biridir. Öldürülene kadar savaşmak suretiyle nefsi Mevlâsına feda etmektir. Dedi ki: “Muhakkak ki şeytan Âdemoğlunun yollarında oturdu. Müslüman olması yolunda oturdu, sonra malla ve nefisle yapılan cihâd yoluna oturdu ve dedi ki: “Savaşırın, ölürsün, hanımın evlenir, malın paylaşılır”, ona kulak vermeyip cihâda çıktı.”¹⁸⁵ Cihâda çıkmak ve nefsi öldürülmeye maruz bırakmak bu hayatı seven ve ölümden korkan nefse karşı yapılan cihâd çeşitlerinden en şiddetli

olandır. İstersen nefsin savaşılar atılması, ona karşı ve aynı zamanda onun lehine olan bir cihâddır da diyebilirsin. Ona dikkatle bak!..

Onu kılıçların parıldadığı fırına sokmak ne muazzam bir terbiyedir!! İşiten, gören gibi değildir!..

- Eğer biz insanların dinlerinin büyük ve küçük emirlerini öğrenmesini isteseydik yerimizde rahat bir şekilde duramazdık ve birimiz rahat bir uyku çekemezdi veya hükmü menduptan öte geçmeyen şeyi araştırarak gece veya sabah muhabbetlerinin tadını çıkaramazdı. Zâten öğrenmek ve öğretmek dinde fâkih olmak için her cihâdi grubun içinden çıkan bir tâifenin görevidir.

Eğer senin öğretmen farz-ı ayn olsaydı meselâ; istiska namazında elbise çevirmenin şeklini öğrenmek için uzun saatler harcaman caiz olmazdı. Çünkü muazzam görevlerin önünde böyle birşey ikinci sıradadır. Rabbimiz: “Bütün müslümanlar dinde fâkih olmak için savaştan geri kalmalıdır” mı dedi? Yoksa “... onlardan her topluluktan bir grup ...” (Tevbe 122) mu kalsın dedi? Yani asıl olan bütün insanların esas görevi olan cihâda çıkmaları ve bir grubun kalmasıdır. O zamanda ise cihâd farz-ı kifâyeydi. Ama bugün dengeler alt-üst oldu ve mürciflerin en önemli mazeretleri “Biz; ilim, dünyevî veya dini de olsa her türlü ilmi onu yaymak için tahsil ediyoruz.” oldu. Bu sözü “Ümmetimden hak üzere savaşan bir topluluk kıyâmete kadar sürekli bulunur.”¹⁸⁶ hadîsiyle mukayese et. Yani az olan mücâhidlerdir!. Sen onlardan ol ve unutma ki bütün Sahâbeler fâkih değillerdi. Onlardan müctehid olan fâkihlerin sayısının 40’a yakın olduğu söylenir. Ama Sahâbenin fâkihlerinin hepsi savaşçıdır. Onlardan helâl ve haramı en iyi bilen Muaz bin Cebel (radıyallâhu anh) sana yeter. Gelecek şüphenin cevabında onların bazıları hakkında konuşacağız.

– Selefin indinde zaruri olan ilim ancak sayılı kelimelerdi. Öğrenmek istersen değil 13 seneye birkaç seneye bile ihtiyaç yoktur ve bu sayılı dersler de alınabilir. Ama çağımızda üstün zekâlıları bile hayrete düşürecek kadar çok ciltler vardır. Rabbimiz bütün fertlere bu ciltlerin hepsini farz kılmamıştır. Günümüzde ilim tahsiline başlayanların ilmin fer'i konularına girdikleri gibi selefin girdiği duyulmamıştır. Bilâkis üzerinde amel olmayan ve bulmacalar gibi meselelerden nehy ettiklerini anlatan sahîh sözler gelmiştir. Ama âlimlerimiz Allâh onlardan razı olsun, yoldan sapmamamız ve aydınlanmamız için temeller atıp usuller kurmuşlardır. Zirvesi savaşıla cihâd olan İslâm yolunda yürümeyi bırakarak yolun ışıklarıyla ve lambalarıyla meşgul olmamız garip davranışlardandır.

İbn-i Haldun, mukaddimesinde der ki: “İlim talebesi hayatını tek bir ilim hakkında yazılanları okumaya sarfederse bütün ömrü yetmez.” başka bir yerde der ki: “Öğrenen bütün ömrünü bunun için harcarsa vesilelerden bir vesile olan meselâ Arapça ilminin tahsiline bile yetmez.”¹⁸⁷ Şatibi (r.h.) şöyle der: “9. Mukaddime: İlimde, onun aslından olanlar ve onun anektodlarından olan vardır ve ne aslından ne de anektodlarından olmayan vardır, bu üç kısımdır.”¹⁸⁸ O zaman siz hangi ilimden bahsediyorsunuz?

Nevevî (r.h.) fetvalarında açık bir şekilde dedi ki: “Cihâd farz-ı ayn olursa, farz-ı ayn olan veya farz-ı kifâye olan ilimden daha efdal olur.”

– Ne yazık ki kendisine parmakla işaret edilen ve hafta boyunca dersleri olanlardan birisine “Bugün cihâdın hükmü nedir?” diye sorulduğu zaman kekeler ve sanki sen delillerin çeliştiği ve âlimlerin sözlerinin çakiştiği dikenli bir mesele sormuş olursun.

187 İbn-i Haldun sy. 531

188 El-Muvafakat 1/77

– Sonra sence hangisi daha önemli: İlmin, teliflerin, yazdıkların, mektupların, hutbelerin veya konferansların mı yoksa vahiy mi? İşte bu vahyi alan (sallallâhu aleyhi ve sellem), Allâh'tan defalarca öldürülmeyi temenni ediyor!? “.... Muhammed'in nefsi elinde olan Allâh'a yemin olsun ki Allâh yolunda gazaya çıkıp öldürülmeyi sonra (diriltip) yine gazaya çıkıp öldürülme-yi sonra (diriltip) yine gazaya çıkıp öldürülme-yi isterdim....”¹⁸⁹ Farzet ki şu an ölmüşsün, müslümanlar vahyin sahibinin öldürülmesiyle görecekları zararı senin ölümünle görürler miydi? Ne kadar üzüntü vericidir ki, birimiz kendisini bu ümmetin emel âlimi olarak görür –umduğu âlimi– ama maalesef öyle değil. Bilâkis Allâh yolunda savaşı çıkan mücâhidleri cihâddan soğutan sözleri ve davranışları nedeniyle elemin amilidir.

– Şeytan “İnsanlar namaz kılmayı bilmezken onları nasıl cihâda teşvik edeceğiz.” demesiyle bizi kandırmasın. Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) örneğın değil mi? Bana cevap ver! Bir adam müslüman olmak için ona geldiğı zaman ona “Medine'ye git. Faydalı ilim, dinin emirlerini, namazın şartlarını ve rukünlarını öğren” denir mi? Hayır, bilâkis kelime-i şehâdet, sonra savaşmak. Adam kendisi bile O'na “Bir namaz bile kılmamam bile mi” diye sorduğunda, buyurdu ki: “Evet”. Öldürüldüğü zaman Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) onun hakkında şöyle buyurdu: “Bu az çalıştı, fakat çok ecir kazandı.”¹⁹⁰

Ebu Hureyre (radiyallâhu anh) der ki: “Bir kere dahi namaz kılmadan cennete giren adamı bana söyleyin. Sonra diyor ki: O Amir bin Sabit'tir”¹⁹¹ Bu adam ve onun gibiler iddia ettiğiniz manada terbiye ve tasfiye görüp dinlerini öğrendiler mi? Yoksa zamanın değişmesi sebebiyle ahkamlar değişir mi?

Bu fıkıh kitaplarında çok açıktır. Eğer kâfirler, ahalisi namaz kılmayı bilmeyen cahil insanların olduğu bir şehre sal-

189 M. Aleyh

190 Müslim

191 İbn-i İshak sahîh senedle

dırırılsa, hangisi daha önemli! Kâfirlerle cihâd mı yoksa cahillerin eğitimi mi? Kâfirler tarafından işgal edilmiş İslâmi bir arz kaldığı sürece cihâd her gücü yeten üzerine farz-ı ayn'dır, yoksa askere hazırlıktır.

– Bir şeye şaşıırıyorsan “Hangisi daha evla, cihâd mı yoksa ilim mi?” soruları şaşıılacak şeydir. Sanki ancak cahiller cihâd edebilirler ve ancak korkaklar ilim tahsil edebilirler ve hiç kimse bu ikisini kendinde birleştiremez. Selefî Sâlihine bak ve onların büyük âlimlerinin mücâhidler olduklarını isbat eden siretlerinden bir kısmını gördük.

Belki böyle bir sualin sebebi edebiyat mevzularından etkilennemizdendir. Meselâ, çocuğa hangisi daha tesirlidir babası mı - annesi mi? Veya ümmete hangisi daha tesirli, ilim adamları mı yoksa edep adamları mı?

– Kendisine, “Gel cennet sana şah damarından daha yakındır sonra müsterih olursun” denen bir adamın “Hayır, ben engebeli ve uzun şer’i ilmin yolunu istiyorum!” dediğini duydun mu? Bundan sonra kim bilebilir ki ilmi ondan kabul edilecek mi yoksa meselâ riyası sebebiyle cehenneme mi atılacak? Bu adam samimi mi? Cevap verin. Uzun yola girmek için kısa yolu bırakmamızın riya ve yalanlardan başka bir manası var mı?

– Allâh, Umeyr İbn-i Humam (radiyallâhu anh)’a rahmet etsin. Hurmalarını atıp dedi ki: “Muhakkak ki bu uzun bir hayattır.”¹⁹² Yoksa sen ondan daha hikmetli, Allâh’ın dinine daha hırslı veya ümmetin maslahatını daha çok mu bilersin! Yoksa ümmet için senin diri kalman onun kalmasından daha mı yararlıdır!!?

– Eğer senin halin kâfirlerin kafalarını kesen Allâh’ın kılıcının hali gibi olsaydı şanın daha mı az olurdu? Söylediğine iyi bak “Allâh yolunda cihâd, çok okumaktan beni engelledi.”¹⁹³

192 Müslim

193 Ebu Ya’la ricali sahîh ricalidir

– Size ne olduki hâlâ sadece kelâmi harblerde birbirinize vuruyorsunuz. İçimizden iyi olanlar iktidar ve askerlerinden korkarak cihâdın fazileti konusunda kitap ve makale yazan veya hutbe verenlerdir, yani kavgaya sadece ismen katılmışlardır.

– Ey kendilerine Mevlâlarından kârli bir pazarlık karşılığı cennet teklif edilenler! Sana ne kadar vesvese verip derlerse ki “otur, kitap satın al, ilim mektebinde olman ile sevin” Onlara de ki: Lakin Allâhu Teâlâ dedi ki: *“Muhakkak ki Allâh mü'minlerden canlarını ve mallarını onlara verilecek cennet karşılığında satın almıştır.....”* (Tevbe 111)

• Tedbirsizlik ve Hikmetin Metodu

– Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in yolunda yürümek tedbirsizlik değildir! Sahâbeler tedbirsiz veya aceleci miydiler!? Bunu söylemek dilsiz, sağır ve çirkin delillerden bir veya iki kelime ile sahîh ve açık delilleri yırtmaya kalkan kahinlerin alışkanlığıdır. Şer'i hükümlerle alay etmek kendilerine kolay gelen bir takım insanlara, Bari'lerine nefislerini satan mücâhidleri, kendilerine “Haydi çocuklar” dediği zaman, hepsi saflıkla acele edip çıkan çocuk futbol takımı gibi basit insanlardan oluşan bir grup olarak tasvir etmek tatlı gelir.

– SubhânAllâh, mücâhidlerle alay etmelerine ve çocuklara benzetmelerine rağmen bu acele “Düşmanın hücum sesini veya düşmana hücum sesini duyduğunda ölümün bulunduğu yere uçarcasına koştu”¹⁹⁴ sahîh hadîsine çok yakın gözüküyor veya belki onunla aynıdır.

Peki, siz bir kere bile asla gazvelerden bir gazveye uçarcasına gittiniz mi hiç? Ve sürâte îmâ eden “uçtu” lafzına iyi bak.

– Akşam ezanı okunduğu zaman namaza veya iftara acele ediyoruz. Böyle yaptığımızda aceleci veya tedbirsiz oluyor muyuz? Hayır, o ikisinin sünneti acele davranmaktır. Hal-

buki Endülüs düştüğünden beri Kur'ân, sünnet ve âlimlerin nassları ertelenebilecek değil hemen uygulanması gereken bir hayyelel-cihâd'la nasıl seslenişte bulunuyor. Lakin cevap veren Tarıklar nerede?

– Para nisabının üzerinden bir yıl geçtiği zaman gecikme günâhına düşmemek için zekâtı vermeye acele etmemiz gerekmiyor mu? Yoksa bu tedbirsizlik mi?

Oğlun, annen veya kızkardeşin yaralanıp neredeyse kan kaybından ölecek duruma geldiği zaman onlara ambulans getirmek için yaralı aslan gibi uçarsan tedbirsiz mi olursun? Peki, doğu ve batıdaki kızkardeşlerimiz, babalarımız ve oğullarımız vahşice katledilirken sen neredesin?

– İlmi az olan bazıları öldürülene kadar düşman saflarına dalanı tedbirsiz olarak görmediler mi? Ama Kur'ân'ı iyi anlayan Ebu Eyyub onların bu anlayışlarını düzelterek adamın yaptığının tehlike babından olmadığını tembih etti. Tehlike ancak Allâh yanında cihâdın terkidir.

– Zalim bir sultana kalkıp vaaz etmesinin bedeli kafasının kesilmesi olan adam bugünkü hikmet sahiplerinin gözüyle tedbirsiz, beceriksiz, dengesiz, hikmetten yoksun biridir... Sultan ne öğüt aldı ne de onu hayatta bıraktı!

Ama o, hikmet ve teenni sahiplerinin, uzak görüşlülerin efendisinin indinde cihâdın en efdalidir. "Cihâdın en efdali zalim sultana karşı söylenen hak sözdür"¹⁹⁵ Eğer, bu kahramanlar gibi olamıyorsanız bari ar perdenizi muhafaza edip susar mısınız!?

– Ey mevkiini kaybetmekten, istihbarattan, ehil ve malda olacak fitneden korkarak cihâdın terkinin hikmet olduğunu söyleyenler; Rabbimiz "... Onlar zâten fitneye düşmüşlerdir. Muhakkak ki cehennem kâfirleri mutlaka kuşatacaktır." (Tevbe 19) (Yani cihâdı terk ettikleri için) demedi mi?

195 Ahmed sahîhtir

Fitne kendisiyle kaldırılırken savaşa çıkmak nasıl fitne olur ki? *"Fitne kalmayınca ve din tamamen Allâh'ın oluncaya kadar onlarla savaşın."* (Enfâl 39) Bu âyetin sabitliği ve delâlete kat'i olmasına rağmen bunlar sanki âyetin *"Onlarla barışın, yumuşak davranın, ateşkes yapın..."* dediğini anlıyor ve uyuluyorlar. Onların, manaları aynı olan *"Kanların dökülmesi için savaştan uzak durmak hikmettendir."* sözlerini farklı ibârelerle bile olsa tekrarladıklarını görürsün.

– Bu hezimet ehlinin şüphelerinin gayesi müslümanların zaafiyeti nedeniyle ya kâfirlerin ve kuyrukları olan iktidarların kazanması veya tarafsız kalmaları içindir. Bu bâtil bir sözdür. İbrâhîm (a.s.) taraftarları az ve kavminin arasında ateşe atılacak kadar zayıf durumda olmasına rağmen onlara dedi ki: *"Biz sizden ve sizin Allâh'tan başka taptıklarınızdan uzağız, sizi tanımıyoruz, siz bir tek Allâh'a inanıncaya kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık belirmiştir."* (Mümtehine 4) Eğer bugün çoğu insanın davet ettiği gibi işbirliği yapmakla veya yumuşak davranmakla onları kazanmaya çalışsaydı kavminin ezasından emin olurdu.

Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) ve müslümanlar Mekke'deyken bir zaafiyet ve azınlık içinde müşriklerin iktidarları altında olmalarına rağmen Allâhû Teâlâ'nın *"Sana emrolunanı açıkça söyle ve ortak koşanlardan yüz çevir."* (Hicr 94) âyeti inmiştir. Bu âyetin, Sahâbelerin sayısının 40'ı aşmadığı bir zamanda indiği söylendi. Buna rağmen kendisinden ve Sahâbelerinden ezalarını defetmek için onlarla işbirliği yapmadı. Bilâkis Ashâbı envai çeşit azabla karşılaştılar. Kimisi Yasir ailesi gibi öldürüldü, kimisi Bilâl, Ammar ve Habbab (radiyallâhu anh) gibi azap ve işkenceye maruz kaldı, kimisi Habeşistan'a hicret edenler gibi memleketinden çıkarıldı, kimisi de Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) ve yanındakiler gibi Ebu Talip mahallesinde hapsedilip abluka altına alındı. Ve bilinen eziyetlerle karşılaştılar. Onlar merhametsiz kâfirlerin elleri arasındaki azınlık-mustazaf bir topluluktu. Eğer

bu hezimet ehlinin biri onların yanında olsaydı belki “Uzak görüşlülük ve ufkun genişliği, gerçekçilik, akıllılık ve doğru görüş müslümanlara yapılan azabın kaldırılması için Mekke kâfirlerinin kazanılması veya en az onların tarafsızlaştırılması gerekiyor. Çünkü müslümanlar ya ölmüş, ya azab altında, ya kaçak ya da tutsaktır ve iktidar Mekke’de kâfirlerdedir. Davetin maslahatı ve kökleri kazındığı takdirde İslâm’ın yok olacağı azınlık durumundaki müslümanların korunması için bunlara yumuşak davranmakta ve Mekkeli küffârlardan ancak aydın olanların anlayacağı bir dille konuşmakta bir beis yoktur. Bir arada yaşayabilmek amacıyla Mekkeli kâfirlerden özgür fikir sahipleriyle diyalog kurmak için ciddi bir davet yapmak kaçınılmaz bir şeydir. Kureyş, Mekke ve insanlığın maslahatı için müşterek hedefler göz önünde bulundurularak semereli bir diyalog kurmak amacıyla Mekkeli kâfirlerden ancak aydınların anlayacağı bir beyanname yazılması kaçınılmaz bir şeydir” derdi.

Ama heyhât, heyhat! Allâhu Teâlâ’nın “*Hakikatı yalan sayanlara boyun eğme! Onlar isterler ki, sen yumuşak davranasın da onlar da sana yumuşak davransınlar.*” (Kalem 8-9) sözü inmiştir. Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) in ve Sahâbenin sebatı ulusal birliği yıkmak ve iç savaşın başlangıcı idi. Bilâkis açık bir şekilde gelmiştir ki “Muhammed insanları birbirinden ayırdı.” ¹⁹⁶ Kur’ân’ın bir ismi de Furkân’dır -yani ayıran-. Eğer Rasullullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) içinde bu günkü münâfıkların ve boyun eğenlerin konuştukları alçaltıcı beyanların onda birini içeren bir beyanda bulunsaydı ki haşa onlar onu kendilerinin başkanı yaparlardı.

Bütün düşmanlıkların sönüp sevgiye dönüşmesi arzulanabilir.

Ancak din sebebiyle seni düşman edinenin düşmanlığı bundan müstesna.

- Hikmet; uygun şeyin, uygun zamanda, uygun miktarda, uygun bir şekilde, uygun yere konmasıdır.

Siz gerçekten cihâd için uygun zaman, kalite ve sayıya ulaşana kadar; zamanın önceliklerine, hadîslere ve âyetlere dayanarak mantıklı bir araştırma ve hikmetle mi hareket ediyorsunuz.

Ama biz, gürültü dışında hazırlığınızdan herhangi birşeyin savaşla cihâdın nehrine yöneldiğini görmüyoruz.

Şahin, kartalların yuvalarına yaptıkları yıkıcı saldırıların tekrarlanmaması ve yavrularının geleceğini ve maîşetini teminat altına almak amacıyla oyuklarında kalmanın hikmetten olduğu gören farelerden korkmaz. Ancak pençesini bileyen bir kuştan korkar.

Zâten Allâh'ın âyetleri ve Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in hadîsleri zamanı, sayıyı ve kaliteyi açık bir şekilde izah etmiştir. "Ağırlıklı ve hafif olarak savaşa çıkın. Elinizden geleni hazırlayın. Allâh yolunda savaş. Sen kendinden başkası sebebiyle sorumlu tutulmazsın. Mü'minleri savaşa teşvik et. Cizye verinceye kadar, din tamamen Allâh'ın oluncaya kadar onlara karşı sert davran. Sizde bir sertlik bulsunlar." âyetleri sana yeter.

Hazırlık yapmak bahanesiyle cihâdsız 13 yıl kalmak isteyenlerin şüphelerine ilacı sunduk. Onun öncesinde de "Emiru'l-Mü'minin" levhası çizmek bahanesiyle Arapça hat sanatını öğrendiğini iddia eden gibi yalan hazırlık ve barış içerisinde hazırlık yapmak şüphesine ilacı sunmuştuk. Cüz'i ıslâhlara ve ona kanmanın tehlikesine ilerde değineceğiz. Allâh'a hamdolsun ki hepsi insaflı olanı ikna edecek ve ancak Allâh dilemedikçe inkâr edeni yerinden kaldırmayacaktır.

Allâh'ın dininde cihâdı iptal etmeye kalkan veya Allâh'ın dininde saldırı cihâdı olmadığını iddia edenler en büyük diplomaları da taşısalar bunlar ya ajan ya da cahildirler. Eğer on-

lara karşı hüsnü zan yaparsak çok çok fıkıh tarihinin gördüğü ve göreceği en şaz –kabul edilmeyen– fetvalardan biridir deriz. Nasıl olmasın ki! O, İslâm'ın düşmanlarına daha üstünü olmayan bir hizmet sunmuştur. Nasıl olmasın ki! O, kitap-sünnet ve âlimlerin açık sözlerine ve Sahâbe zamanından günümüze kadar yaşamış olan İslâm'ın İmâmlarının siretine karşı gelmiştir. Şahısları düşürmek menheci bozmaktan daha ehvendir.

4) Derlerse ki; bilinçli âlimlerin ve ıslâh edicilerin hepsi değilse de çoğunun çıkması bize yeter. Onların hepsinin günâhkâr olması aklın alacağı birşey midir? Sen meydanda yalnızsın! İmâm Nevevî - Sabkî - Alâî - Irakî - İbn-i Hacer el-Askalanî ve Suyuti mücâhidlerden miydiler? Onlara de ki:

– Allâh bizi insanlar üzerine hâkim mi yaptı? Belki bugün (âlim dediğin insanlar) cihâda çıkmaya güç yetirecek imkânı bulamamış olabilirler. Sen bu âlimlerin çıkmak için yol buldukları halde çıkmadıklarını söyleyebilir misin? Sonra Hanefiler dışında âlimlerin cumhuruna göre Sahâbenin fetvası kendi rivâyetine muhâlif olursa rivâyet öne geçirilir. Peki, ya bir âlimin fetvası, ameline muhâlif olursa!!! Sonra sen bunlardan bir fetva sordun da, cihâdın farz olmadığını söylediklerini gördün mü? Yoksa sadéce onların fiillerine mi baktın? Belki onların birisi pasaport almaktan menedilmiş, mücâhidlere ulaşacağı bir yol bulamamış veya etrafındaki komploların ve entrikaların çokluğundan dolayı bir cihetin samimiyetinden şüphelenmiş olabilir. Ama sen onun samimiyetini bildiysen sana mazeret yoktur. Veya bu adam “Köre vebal yoktur, hastaya vebal yoktur.” âyetinin ehlinden olabilir ve unutmak ki günâh, mazeret bulunmadığı zaman olur. Öyleyse âlimler diye adlandırdığın insanlara hüsnü zan yap.

– Ve sanki cinnin ve insin şeytanlarının kandırmalarının çoğundan dolayı insanlar savaşla cihâddan vazgeçtiler. Ancak savaşın farziyeti sana sabit olursa kaçış yoktur! ‘Savaş ne içindir’ fıkrasına bir bak. Âlimlerin az, onlardan ilmiyle amel edenlerin daha az, onlardan cihâd edenlerin daha az, onlar-

dan da sabredenlerin daha az olduğunu görürsün. Yani onlar az bir topluluğun içinden çıkan, az bir topluluğun içinden çıkan, az bir topluluğun içinden çıkan az bir topluluktur.

– Ve farzetki âlimler diye adlandırdığın kimselerin herhangi birisi çıkmamış. Heyhât, onlar namazı veya orucu bırakırlarsa sen de bırakır mısın?

Fecr namazının cemaatinden geri kalmak nifakın alametlerinden değil mi? Bak bugün ülkelerimizde kaç kişi bu sığata hâizdir. Onlar fecr cemaatini bıraktıkları için sen de bırakır mısın?

Sakal, fıtratın hasletlerinden ve nesilden nesile sâlihlerin ve Peygamberlerin sünnetinden değil mi? Sen o bahane ile sakal kısaltıyor veya kesiyor musun?

Bu büyüklerden bazılarının oturmasından etkilenenler ve bu kendilerine parmakla işaret edilen büyük insanların ancak maslahatı tercih ettikleri için geri kaldıklarını zannedenler, eğer işin gerçeğini araştırırlarsa buna ters olduğunu görecektir. Böyle birinin geri kalmasının sebebinin maslahatı tercih ettiği için olması gerekmez. Allâh'ın kitabı, geri kalmaları nedeniyle hayırlı insanlardan Allâh tarafından azarlananlar olduğunu bize anlatmıştır. Eğer Peygamber zamanında bu hastalık (cihâddan geri kalma hastalığı) hayırlı, temiz, dürüst insanlara bulaşmışsa bugünkü bizim hayırlılarımızın ancak maslahat için geri kaldıklarını nasıl iddia edebiliriz?

Rabbimiz Subhânehu ve Teâlâ'nın Enfâl sûresinde insanların en hayırlısı olan Peygamberi (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e ve Bedir Ehline "Mü'minlerden bir grup kesinlikle istemediği halde, Rabbinin seni evinden hak ile çıkardığı (zamanki halleri) gibidir. Hak ortaya çıktıktan sonra sanki göz göre göre ölüme sürükleniyorlarmış gibi seninle tartışıyorlardı." (Enfâl 5-6) diye hitap ettiğini görmüyor musun? Bu vasıf insanların en hayırlıları olan Bedir Ehline (r.a) gelmiştir. Bu hastalığın bize bulaşması uzak bir ihtimal değildir.

Hadîsi Sahîhayn'de geçen Ka'b bin Malik (radiyallâhu anh) Tebük günü hakkında der ki: "Bu gazveden geri kaldığım zamanki kadar asla ne güçlü idim ne de elim bu kadar boldu. Öyleki bu gazve sırasında iki devem vardı. Vallâhi daha önce benim yanımda iki deve asla bulunmazdı... Hazırlık yapmak için sabahleyin çıkıyor ve birşey yapmadan geri dönüyor, kendi kendime hazırlığı daha Merde'de yapabilirim diyordum. Bu durum ben de böylece devam etti..."¹⁹⁷

İnsan beşerdir, yerin ağırlığı onu çeker ve aki sabıklardandır. Bilâkis o, Nebevi Medine'de İslâm Devleti'nin ilk temellerinin atıldığı büyük Akabe Bey'atı'nı akdedenlerden biridir. Buna rağmen mazereti olmadan geri kaldı. Uzun hadîste ve Allâh'ın kitabında onların üç kişi oldukları geçiyor "*Ve geri bırakılan üç kişinin de*" (Tevbe 118) ve siretteki rivâyetlere göre Tebuk'e çıkanlar 30.000 kişi idiler. Otuzbinde, üç kişi ne kadar sayılır. Bugün için anılmaya değmeyen az bir rakamdı. Orduda herhangi bir askere veya komutana sor, "Sen de 30.000 kişiden üç kişi geri kalırsa bir zararı olur mu?". Ama günâhın muazzamlığından dolayı Allâh Subhânehu ve Teâlâ bunlar hakkında yedi göğün üzerinden âhiret gününe kadar tilâvet edilecek Kur'ân indirmiştir.

Velhasıl bugün cihâd, ümmet üzerinde farz-ı ayn'dır, ancak acizlikten dolayı sakıt olabilir ve âyetler açıktır. İnsan Kur'ân okuduğu zaman, insanların çoğunun oturmasından dolayı şaşkınlığa düşüyor. Bunlar Kur'ân okumuyorlar mı? Yoksa okuyor da düşünmüyorlar mı!? Yoksa mazeretleri mi var!?

– "Hiçbiriniz ben insanlarla beraberim, insanlar iyilik yaparsa ben de yaparım, kötü davranırsa ben de kötü davranırım diyen şahsiyetsiz kimselerden olmasın."¹⁹⁸ vasiyetini unuttun mu? "Hakkı bil, (hakkın) adamlarını tanırsın" prensi-

¹⁹⁷ M. Aleyh

¹⁹⁸ Tirmizi'ye göre hasen gariptir, en azından İbn-i Mes'ud'un sözü olarak sabittir.

bini unuttun mu? Cemaat, tek başına da olsan, Hakka uygun olandır. Şer'i hüküm açıktır ve bizimle Sahâbeler ve onlara ihsânla tâbi olanlar arasında ne kadar da fark var. Onlardan birisinin "belki" ve onun gibi soğutan ifâdeleri hiç kullanmadan hemen kılıcının kınını kırıp onu savaşmakta diğerleriyle yarıştığını görürsün.

– Cihâda çıkanlar, sahâbenin ve tâbiinin fâkihleri değil miydi? Fâkihlerin büyüklerinden olduğu halde kar ve soğuk şiddetli olduğu Afganistan'da ribatta kalan İbn-i Ömer'e Allâh rahmet etsin.

Helâl ve haram konusunda sahâbenin en âlimi olan Muaz bin Cebel (radiyallâhu anh) değil miydi? Sahâbeler onu İbrâhîm (a.s.)'a benzetmiyorlar mıydı? Onun hakkında Ebu Nuaym el-Hilye kitabında "Fâkihlerin İmâm'ı ve âlimlerin hazinesi" demedi mi? Tüm bunlara rağmen Akabe Bey'atı'na ve bütün gazvelere katılmadı mı? Peki, nasıl ve nerede vefat etti? Sirette Vakidi'nin rivâyet ettiği; "Muaz (radiyallâhu anh) Şam'a çıktığı zaman Ömer (radiyallâhu anh) dedi ki: "Onun çıkması ve verdiği fetvalardan mahrum bırakmasıyla Medine'nin ve Medine ehlinin fıkıh konusunda dengeleri bozuldu ve ben insanların ona duydukları ihtiyaç nedeniyle onu burada tutması için Ebu Bekir'le konuşmuştum. Ama o kabul etmeyip dedi ki: "Adam bir yönü (şehâdeti) istemiş ben onu tutamam." bu kıssadan ders alabilsek. Yine İbn-i Kesir'in el-Bidaye kitabına bak; onunla Ebu Ubeyde İbnu'l-Cerrah (radiyallâhu anh)'ın Yermuk gününde yaptıkları muazzam teşviki görürsün o da sana yeter.

Cabir İbn-i Abdullâh (radiyallâhu anh) Medine fâkihlerinin efendilerinden değil midir? Nice gazveye katıldı.

İbn-i Mes'ud (radiyallâhu anh), Sahâbenin fâkihlerinin en büyüklerinden değil miydi? Onun ellerinde onlarca değil yüzlerce insan öğrencilik yapmadı mı? O, binlerce fâkih yetiştiren

bir medresenin üstadı sayılmaz mı? İbn-i Mes'ud (radiyallâhu anh) bizzat kendisi bu ümmetin Firavun'unun işini bitiren değil mi. Eliyle onun kafasını kesmedi mi?

Ebu Eyyub el-Ensâri (radiyallâhu anh), bütün savaşlara katılmadı mı? Peki, canını vermeden önce nereye defnedilmesi ni vasiyet etti ve nerede defnedildi? İbn-i Hibban onu "Belde-lerin Meşhur Âlimleri" kitabında zikretmedi mi?

Ebu Bekir (radiyallâhu anh), Sahâbenin fâkihlerinin büyük-lerinden değil mi? Peki Ridde savaşlarında Sahâbenin çoğu- nun görüşlerine karşı kendi görüşü neydi? Askeri çözüm değil miydi? O ve Faruk, zamanın en güçlü devletine karşı gönde- rilen ve 20 yaşını aşmayan bir gencin komutası altında olan orduda değiller miydi?

Faruk (radiyallâhu anh), defalarca hilâfesinde mücâhidlere yetişmeye azmetmedi mi?

Ubeyy İbn-i Ka'b (radiyallâhu anh), Sahâbenin kurrâlarının efendisi değil midir? Uhud savaşında büyük bir çaba göster- medi mi? Ve ondan sonraki savaşlara katılmadı mı?

Ebu Derda (radiyallâhu anh), Sahâbenin fâkihlerinin bü- yüklerinden değil mi? Ümmetin hikmetli adamı ve Şam'ın kurrâlarının efendisi değil mi? Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem) Uhud savaşında dağdaki düşmanları püskürtmek için ona emretmedi mi? O da tek başına onları püskürtmüştü. Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem) onun hakkında "O ne güzel silahşör- dür." diyecek kadar sağlam bir savaşçı değil miydi?

Ubade İbnu's-Samit (radiyallâhu anh), sahâbenin fâkihlerinin büyüklerinden değil mi? Akabe gecesindeki liderlerin birisi ve Bedir Ehlinin önde gelenlerinden değil miydi? Bütün gazvele- re katılmadı mı? Şam ve Mısır'ın fetihlerine katılmadı mı?

Bu ümmetin emini ve ilklerden olan Ebu Ubeyde (radiyallâhu anh) değil mi? Sakife Gününde tam ehliyet sahibi oldukları için Sıddîk (radiyallâhu anh)'ın hilâfete teklif ettiği iki

kişiden biri değil miydi? O demişti ki: “Bu iki adamın birine sizin için razı oldum (Ömer ve Ebu Ubeyde (radiyallâhu anh)’dan biri)”. Sıddîk (radiyallâhu anh) müslümanların hilâfeti için ilmi az ve zayıf görüşlü bir adamı mı yoksa ilmi çok ve görüşü isabetli olan bir adamı mı tavsiye eder? Ömer (radiyallâhu anh), hilâfeti kendisine devretmek için onu çağırmadı mı? Ama o bunu kabul etmemişti. Ümmetin Emmini nerede ve nasıl öldü? O, daha önce müşrik olan babasını Bedir’de öldürmedi mi? Uhud’da büyük bir cesaret göstermedi mi? Sonra Şam’ın ablukasında bulunmadı mı?

Zeyd bin Sabit (radiyallâhu anh) vahiy kâtibi değil miydi? Tebuk gününde Neccaroğullarının sancağı onda değil miydi? Bedir ve Uhud günlerinde savaşa katılmak için kendini arz etmedi mi? Ama Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem) yaşı küçük olduğu için onu reddetmişti. O, Sahâbenin eşsiz âlimlerinden biri değil miydi? İbn-i Abbas (radiyallâhu anh) onun atının üzengisini tutup “Âlimlere ve büyüklere böyle davranırız.” demedi mi? İbn-i Sa’d sahîh bir isnadla onu fetva ehli olan Ömer, Ali, İbn-i Mes’ud, Ubeyy bin Ka’b, Ebu Musa (radiyallâhu anh) arasında rivâyet etmedi mi? Hatta ilimde yüksek payeye erişenlerdendir.

Zehebî’nin Siyeru A’lamin Nubela kitabında Ebu Said el-Hudrî (radiyallâhu anh)’ı “Mücâhid İmâm, Medine’nin Müftüsü” sözüyle anlatmadı mı? Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem) onu Uhud’da küçük gördü ve sonraki savaşlara katılmadı mı? Genç Sahâbelerin en fâkihlerinden değil miydi? Hatib onun hakkında “Sahâbenin efdallerinden idi ve çok hadîs ezberledi” demedi mi?

Mus’ab bin Umeyr (radiyallâhu anh), Medine ehline oturup fıkıh ve Kur’ân’ı öğreten ilk adam değil miydi? O nerede öldürüldü?

El-Misver İbn-i Mahreme (radiyallâhu anh) Sahâbenin küçüklerinden ve Kureyşin âlimlerinden ve şerefliyelerinden değil

midir? Mekke'de Emevilere karşı yapılan şiddetli savaşta İbn-i Zubeyr (radiyallâhu anh)'ın tarafını tutmadı mı? Peki, o nasıl öldü? Ablukadayken mancınık taşı ona isabet edip de öldürülmedi mi?

Médine'de Muhâcirlerin ilk doğan bebeği olan Abdullâh İbn-i Zubeyr (radiyallâhu anh) Sahâbenin küçüklerinden olmasına rağmen ilim ve ibâdetle büyük değil miydi? Camiye çok bağlı olduğu için "Mescid güvercini" diye isimlendirilmedi mi? Buna rağmen zamanında Kureyş'in silahşörü değil miydi? Kahramanlıkları darb-ı mesel olmadı mı? Yermuk, Fas'ın fethi ve Kostantiniye gazvesine katılıp Cemel gününde babasının yanında bulunmamış mıydı?¹⁹⁹

Onun babası olan Zubeyr bin Avvam (radiyallâhu anh) Aşereyi Mübeşşereden birisi değil midir? Altı kişi olan şura ehlinen biri değil miydi? Onların zamanında şura, günümüzde yaptığımız gibi akılsızlara verilmez, ancak onu hakeden, ileri gelen, büyük âlimlere verilirdi. Buna rağmen Allâh yolunda kılıcını ilk çeken o değil miydi?

Ebu Hureyre (radiyallâhu anh), Zehebî'nin onu anlattığı gibi "Fâkih, Müctehid İmâm, sağlam hafızların efendisi" değil midir? Sahâbelerden tedlis yaptığı doğrudur (Bu caizdir çünkü onların hepsi âdildir). Ama eğer o Allâh Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in evinde, gazvesinde, haccında yanında olmasaydı dört yıla yakın bir sürede bu kadar hadîsi elde edemezdi. Zâten Ebu Dâvud'da el-Velid bin Rebah yolundan rivâyetlerin çokluğundan şaşırana böyle cevap verdiği geçmiştir.

O zaman hafızların efendisi mücâhidlerin efendisine sürekli eşlik ettiği için cihâdı terkeden biri değildi. O ki "Canım elinde olan Allâh'a yemin olsun ki. Eğer Allâh yolunda cihâd, hac ve anneme iyilik yapmam olsaydı köle iken ölmeyi iserdim."²⁰⁰ demedi mi? Çünkü Mevlâsına iyilik yapan köle-

¹⁹⁹ Zehebî'nin siyeru A'lamî Nubela isimli kitaba bak

²⁰⁰ M. Aleyh

nin iki ecri vardır. Demek istediğimiz şudur ki Ebu Hureyre (radiyallâhu anh) cihâd ediyordu ve inzivâyâ çekilmiyordu.

Sahâbelerin fâkihlerinin çoğu Ensâr'dan değil miydi? Peki, Ensâr'ın çoğunun kabirleri nerededir? Hindistan, Sind, Şam ve Mısır'dadır.

Tâbiinlerden Medine fâkihlerinin efendisi olan Said İbn-i Müseyyeb (radiyallâhu anh) nerede biz neredeyiz?

Sicilya fâtihi, mücâhid, âlim, kadı, Emir, Ebu Hanife ve İmâm Malik'in öğrencilerinin ellerinde öğrencilik yapan Esed İbnu'l Furat nerede biz neredeyiz? Zehebî onun hakkında "İlimde geniş bilgi sahibi olmasının yanında atılgan, kahraman, cesur bir silahşördü." demedi mi? Kendisinden "Adım Esed -Aslan- ve o canavarların en güçlüsüdür ve babamın adı Furat, o suların en tatlısıdır ve dedemin adı Siran -mizrak- o silahların en iyisidir." diye bahsettiğini söylediler.

Rabbani âlim İbnu'l-Mubarek Rahimehullâh nerede biz neredeyiz? Cihâd adı ile telif ettiği kitabını okuman sana yeter.

İmâm Buharî Rahimehullâh'ın hayatının anlatılmasında geçilmez bir koşucu olduğunu söylemediler mi? Hayatı boyunca bir veya iki sefer dışında atışının hedefinden şaşmadığını söylemiyorlar mı? Mevzilerde nöbet tuttuğunu söylemediler mi?

Onlar gerçekten cihâdın farz-ı kifâye olduğu günlerde gerçek mücâhid âlimlerdi. Mustafa Sıbai'ye, Abdulkadir Udeh'e ve iki güzellik olan ilim ve cihâdı kendisinde toplamaktan çekinmeyen onlar gibi âlimlere Allâh rahmet etsin. Çünkü ilim sadece ezberlemekle değil uygulamakla olur. Yoksa İblis büyük bir âlim olurdu.

- Ebu Hamid el-Gazali (r.h.)'ın haçlı savaşlarına katılmaması hayatında övülen bir menkıbe mi yoksa bir soru işareti miydi?

– Eğer cihâda teşvik eden Rabbanî âlimler olmasaydı Tatarlar, Haçlılar veya Ubeydiler –Fatımiler– İslâm beldelerinden çıkarlar mıydı?

– Tarih kitaplarına bak, sapık Ubeydilere karşı çıkmak konusunda âlimlerin yaptığı muazzam teşvikleri görmeyi için Suyutinin Tarihu'l-Hulefa kitabına bak.

– Sen Nevevî, İbn-i Hacer veya Suyuti (r.h.)'in tercümelelerini okuyup onların çağına baktın da mı onları cihâddan geri kalmakla nitelendiriyorsun? Yoksa bu söylediğin boş bir laf mıdır?

– Ey Bedbaht! Sen birşeyi ezberledin ama birçok şeyi unuttun. Nevevî (r.h.)'in, zamanının sultanına karşı konuştuğu gibi keşke bugünkü hocalarımız da kimsenin azarından korkmadan hak kelimeyi söyleseler... Keşke camilerin imâmlığına, mevki-makama ve böyle kırıntılara tenezzül etmeyip âlimlerin sultanı olan İzz İbn-i Abdisselâm (r.h.)'in Memlûklülere karşı gerçeği açıkladığı gibi bugünkü hocalarımız da iktidarların gerçek yüzünü açıklasalar.

Keşke onlar Said el-Adebi hocanın izzetinin onda birine sahip olsalar. Mısır'ın hâkimi İbrâhîm Paşa'nın oğlu, hoca ayaklarını uzatmış bir halde otururken yanına girdi. Hoca oturuşunun şeklini değiştirmeyince Sultanın oğlu kızdı ve çıkıp gitti. Sonra onu kendine yanaştırmak için birisiyle ona para gönderdi. Hoca elçiye dedi ki: “Efendine deki; ayağını uzatan, elini uzatmaz.” Allâhu Ekber, ne kadar güçlü bir kelime. Yoksa biz sadece onların hikâyelerini serdetmekle mi yetiniyoruz.

Ondan sonra bu Rabbanileri mücâhidlerin yolundan sapmakla itham ediyorsunuz. Onlar hakkında söylenen bu söz ne büyük oldu! Hele şehirde bu muazzam insanlardan sadece bir kişinin bulunması bize yeter. İbn-i Hacer (r.h.)'in başka bir söze hacet bırakmayan beyanı ileride gelecek inşâAllâh.

Bu soylu âlimleri eleştirmeye nasıl cüret ediyorsunuz? Onların kitaplarına bakmak sana yeter ki cihâdut'talep ve cihâdud'def'in hükmü ve ne zaman farz-ı ayn'a dönüştüğü konusundaki sözleri orada görürsün. Bu da sana yeter.

Haydi, onların indinde cihâdın hükmüne bak. O cihâd ki, bugün çoğu insanlar korkmaları nedeniyle "Sahâbenin döneminden günümüze kadar ehli ilimin hiçbir ihtilafı olmadan cihâd farz-ı ayn'dır. İşgalcinin elinde bir karış yer kaldığı sürece (halimiz gibi) cihâdın farz-ı ayn olduğunda fâkihlerin tümü ittifak etti." demekten çekiniyorlar. O cihâd ki, eğer bugün hükmünü sarıklı hocaların çoğuna sorarsan mevkilerini kaybetmekten korkarak, istihbaratın köpeklerinden biri onların aleyhine rapor tutmasın diye kelime-i hakkı söylemekten imtina ederek lafı dolandırarak manevralar yaptıklarını görürsün.

En azından bu soylu âlimler cihâddan soğutanlardan değildir.

– Sadık tarihe dönünce Beytu'l-Makdis'te İngilizlere karşı ilk kalkanlar, Şam'da Fransızlara karşı kalkmaya teşvik edenler, Kinane arzı olan Mısır'da İngilizlere karşı kalkanlar, Libya, Cezayir ve Fas'taki devrimlerin babalarının kimler olduklarını bilirsın. SubhânAllâh, İslâm'ın oğulları babalarının kahramanlıklarına karşı ne kadar da cahiller! Asil ve sadık olan İslâm'ın emirlerini özümseyen âlimler yeryüzünün dört bir tarafındaki mücahitlere manevi destek verenlerdir. Onlar ki, bu uğurda gecelerini gündüzlerine katarak çalıştılar ve ölene ya da gözleri işgalcinin kovulmasına, şâhid olana kadar durmadılar. Bugün bize ne oldu ki onların izini bıraktık. Yoksa Endülüs toprakları hiçbir zaman İslâm Diyârı olmadı mı?

– Yalan söylediniz! Hayır hiçbir âlim onu söylemeyecek, hadîsin nassıyla kıyâmet saatine kadar kalacak olan cihâd farzietini hiçbir âlim iptal edemeyecek.

“Ümmetimden hak üzere savaşılan bir topluluk kıyâmete kadar sürekli bulunur.”²⁰¹ Bu topluluktan ol, eğer onlardan olamadıysan bari cihâddan soğutma veya iki şerri toplayarak onların itibarını zedeleme.

– İns şeytanlarının sana hakkı bâtila karıştırmalarına izin verme. Ebu Hanife, Şafii, Malik ve diğer büyük fâkihlerin zamanında cihâd farz-ı ayn değildi. Onlar farz-ı kifâye olan ilmi yerine getirdiler, başkaları ise farz-ı kifâye olan cihâdı yerine getirdiler. Ama savaş kızıştığı zaman Allâh yolunda hiç kimse-den korkmadıklarını görürsün. İmâm Ahmed (radiyallâhu anh)’ın sireti ve hak uğruna gördüğü işkenceler senin önündedir ve sâir İmâmların zamanlarının iktidarlarıyla yaşadıkları önündedir. Tahanevî (r.h.)’ın Hindistanlılara ve Hint milliyetçiliğine karşı durmaya teşvik eden sözlerine bakabilirsin. İşte Kurtubî (r.h.) tefsirinde Endülüs’te olan el-Kadı Ebu Bekir İbn-i Arabi (r.h.)’dan naklederek diyor ki: “Düşman (Allâh onların belini kırsın) 527 yılında bizim şehrimize hücum etti, yurdumuzu istila etti, hayırlılarımızı esir aldı, kalabalığın çokluğundan dolayı herkesi dehşete düşüren büyük sayıdaki askerleriyle ülkemizin ta ortasına kadar geldi. Valiye şöyle dedim: “İşte Allâh’ın düşmanı artık tuzağa ve ağa düşmüş bulunuyor. Bütün insanlar hiçbir yerde hiçbir kimse kalmamak üzere düşmana karşı çıksın ve etrafı iyice kuşatılsın. Allâh bu konuda size kolaylık verecek olursa kaçınılmaz olarak düşman helak olacaktır.” Ancak günâhlar galip geldi, masiyetlerle kalbler titredi. Her bir kişi komşusunun tuzağa düşürülmekte olduğunu görse dahi kendi inine çekilen bir tilki oluverdi. Innâ lillâhi ve inna ileyhi raciûn.”²⁰² Bugün ilme nispet edilenlerin çoğu keşke sadece müslümanların beldelerinin etrafından saldırganlar kovulana kadar cihâdın farz-ı ayn olduğunu açıklamaya cesaret edebilselerdi.

²⁰¹ Müslim

²⁰² Kurtubî Tefsiri 8/245

Kurtubî diyor ki: "Hâlbuki sizler savaşı terketmeyi ve rahatı seviyor olabilirsiniz. Ama o sizin için daha kötüdür. Çünkü sizler mağlub edilir, zelil edilir ve elinizdeki imkânlarınız yok olur, gider.

Derim ki: Bu doğrudur ve şüphe edilecek en ufak bir tarafı yoktur. Nitekim Endülüs ülkesinde böyle olmuştur. Orada kiler cihâdı terkettiler. Savaşmaktan korktular ve savaşmaktan çokça kaçıp durdular. Düşman da o güzelim ülkeyi istila etti. Birtakım kimseleri esir aldı, kimisini öldürdü, kadın ve çocukları da esir alıp köle yaptı. Innâ lillâhi ve innâ ileyhi raciûn. Bu bizim ellerimizin işledikleri ve kazandıkları dolayısıyladır."²⁰³

Farz-ı ayn olduğu zaman cihâddan ve ona teşvik etmekten geri kalan bir âlimi söyleyin bugün iddia edenlerin bazılarının yaptıkları gibi cihâddan soğutmaya çalışan sadece bir kişi söyleyin.

– Bir toplum her halukârda konuşma sanatını bilen sapık âlimlerden boş kalmaz. Sapık âlimler cennetin kapısının yanında oturup insanları kendi sözleriyle ona davet ediyorlar, ama fiilleriyle cehenneme davet ediyorlar. Her ne kadar sözleriyle insanlara gelin deseler de; fiilleri onları dinlemeyin, eğer onların davet ettikleri hak olsaydı ona ilk icabet edenler kendileri olurlardı, der. Görünüşte onlar kılavuzdurlar, ama gerçekte yol kesen haydutlardır.

Kargalar sürekli bağıırır ancak bir Baykuş

"Dinleyin karga hikmetlidir" der

Hâlâ uykusuna dalana de ki:

Böyle otururken haberciye ne zaman yetişirsin

Gördüğün gibi kavmin şiiri şaîr (Arpa) oldu

Bunun için bugündeki cahil bilen oldu

Ey Âlimler cemaati ayağa kalkın

Şu ana dek uzayan uykunuza son verin

Ey Âlimler cemaati, ayağa kalkın

Allâh için yüceltin imân kelimesini

Ey Âlimler cemaati, kendini Allâh'a adanmış

Korkak olmayan samimi azimliler olun

Ey Âlimler cemaati, suskunluğunuz

Her zaman cahillerin hücceti olur

Ey Âlimler cemaati, bırakıp gitmeyin

Zulüm için değil hak için yardımlaşın

Rahmân'ın şerîatını muzaffer kılmak için

El ele ahidleşin ve sözleşin

Allâh kendisine yardım edene muhakkak surette yardım eder

Şeytana yardım edeni ise hezimete uğratır

– Onlar, Rabbaniyi hakkı söylemekten men ederlerse de bâtili söylemeye mecbur edemezler.

– Bazıları tek başına saffa dalanı kınayıp: “Kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayın.” âyetini ona karşı delil kullandıkları zaman Ebu Eyyub (radıyallâhu anh) kalkıp onların anlayışını düzeltti. Ve âyetteki tehlikenin cihâdın kendisi değil, “cihâdı bırakmak” olduğuna onları irşad ettiğini ve onlara karşı Allâhu Teâlâ'nın “Allâh yolunda savaş, sen kendinden başkası sebebiyle sorumlu tutulmazsın.” sözünü delil aldığını nasıl unuturuz.

Mücâhidi yalnız başına olmakla kınayana, Allâhu Teâlâ'nın yaratıklarının en seçkinine söylediği: “Allâh yolunda savaş, sen kendinden başkası sebebiyle sorumlu tutulmazsın.”

kelâmını söylememiz bize yeter. İşte garipler böyledir. Kurtubî (r.h.) bu âyetin tefsirinde şöyle dedi: “Peygamber (s.a.v)’e münâfıklardan yüz çevirmeyi ve kimse ona yardım etmese de Allâh yolunda savaşta çabayı içeren bir emirdir.”

– Ebu Bekir (radiyallâhu anh) mürtedleri sindirmek için askeri çözümü uygun görürken, Ömer (radiyallâhu anh) başta olmak üzere Sahâbenin cumhuru mürtedler konusunda biraz bekleyelim dediklerini nasıl unuturuz! Yani davetin kazanımlarının kaybolmaması için ilk olarak davet yolu ile barışçıl çözüm istiyorlardı. Tek başına olmasına rağmen Ebu Bekir (radiyallâhu anh)’ın görüşünün isabetli olduğunu tarih ispat etmiştir. Mürtedler ve Usâme’nin ordusu konusunda Ebu Bekir (radiyallâhu anh)’ın yaptığı çirkin bir taassub mu yoksa benzersiz bir sebat mıydı!? “Vallâhi eğer Rasûlullâh’a verdikleri bir oğlağı (bir rivâyette) veya bir ipi bile bana vermezlerse bunun için onlarla savaşırdım”²⁰⁴ “Kendisinden başka ilâh olmayan Allâh’a yemin olsun ki, eğer köpekler Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in hanımlarının ayaklarını çekiştirseydi bile Allâh Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in gönderdiği bir orduyu yönünden geri çevirmez ve onun bağladığı bir sancağı çözmezdim.” Eğer onun başına gelenler bugün sizin başınıza gelseydi onun gibi sebat gösterir miydiniz. Yoksa “Her zamanın adamları var.” mı derdiniz? Cahiliyye hükmünü istiyor ve nassları tahrif mi ediyorsunuz?

İşte size ekseriyet “Ey Demokrasinin ekseriyetini yüceltenler” işte sahâbenin ekseriyeti, onların arasında fâkih ve âlimler olduğu halde Usâme’nin ordusunun dağıtılması görüşündeydiler. Ama Ebu Bekir (radiyallâhu anh) sebat gösterdi ve tek başına da olsa görüşünde isabetli olan oydu. Sonra herkes onun isabetli görüşüne döndü. Öyleyse tek başına savaşan bir mücâhidi ayıplamanın manası nedir?

Allâh'a hamdolsun ki o tek başına değildir. Bilâkis onu destekleyen akide kardeşliği, imânın tatlılığı, hadi ve muhtedi olan Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in sireti, sadık Kirâm Sahâbelerinin sireti ve Rabbani âlimlerin kıssaları vardır.

Şu müjdeleyen hadîs bize yeter; "Nefsim elinde olan Allâh'a yemin olsun ki! Kanımın son damlasına kadar onlarla savaşırım ve Allâh'a yemin ederim ki; O'nun Kur'ân'da vadettiği yardımı yerine getireceği kesindir."²⁰⁵

Ne kadar uzun olursa olsun ve karşımızda ne kadar ajan bulursak bulalım yolumuzda yürümeye devam edeceğiz. Çünkü dava daha büyüktür. Âlemlerin Rabbi içindir, Cennetu'l-Firdevs içindir, üzerinde yetiştiğimiz sözü sürekli tekrarlayacağız.

Evimi yıksalar da boyun eğmeyeceğim

Malımı gasp etseler de boyun eğmeyeceğim

Sevdiklerimi, babamı, kardeşimi, dostlarımı

Katletseler de boyun eğmeyeceğim

Annemi veya bacımı alıp parçalasalar da

Asla boyun eğmeyeceğim

Geliyoruz, geliyoruz, geliyoruz

Müslümanız, müslümanız, müslümanız.

5) Derlerse ki; ama biz burada yaptıklarımızdan bayağı faydalandık. Bak, şu adam dinine geri döndü, şu kadın kapandı ve hayır artmaktadır. Siz ise savaşta acılardan başka hiçbir şey kazanmadınız. Gerçek şudur ki savaşçı mücâhidler hayatta başarısız olanlardan oluşan bir gruptur. Hayat onlara daraldı, okullarında veya ticaretlerinde sürekli başarısızlığa uğrayıp ancak cihâdda rahat buldular. Allâh yolundaki yaşam, Allâh yolundaki ölümden daha zordur. Sizin savaşınızın sonuçları nerede!?

Onlara de ki:

– Suya düşenin parmağı kuru kalsa ne faydası vardır?

– Bunlar “yaygın gece kulüplerini, kesintisiz yayın yapan bozucu medyayı, beldeleri ve halkları kuşatan rüşvet ve fesada karşı bir gencin çapkınlığı bırakmasını, bir başkasının sakalını uzatmasını, bir genç kızın örtünmesini, İslâmi bir pc oyununun gayri İslâmi bir pc oyununun yerine geçmesini, çocuklar için bir İslâmi oyun cd’sinin ahlaksız bir oyunun yerine geçmesini, camilere duvar panoları asılmasını veya Kur’ân Kursu açılmasının yeterli olduğunu” görenler ne kadarda yüzeyseldir.

Cüz’i islâhatlarla sarhoş olup daha büyük ve daha tehlikeli şeylerden gafil olanlar ne kadar yüzeyseldir!?

– Hatta yanında suya düşmüş ve etrafındakilerden “imdat imdat” diye yardım isteyen bir adamı bırakıp iki haftadır aç olan bir adamı doyurmakla sevinenin yüzeyselliği ne kadar vahimdir!! Ne büyük bir başarı!!!

– Büyük meseleleri düşünecek boş vakti neredeyse bulamazken; bir camiye inşa etmeye, radyoda bir konuşma yapmaya veya önemsiz bir gazetenin ölü bir köşesinde bir makale yayınlamasına izin verilmesine sevinenin bu yüzeyselliği ne kadar vahimdir!!

Yılanın kuyruğunu kesip onu bırakma

Eğer efeysen kuyruğundan sonra başını da kes.

Başını kesmekten aciz olanın farzı; kuyruğu kesmekle meşgul olmak değil başını kesmek için hazırlık yapmaktır. Peki, kuyruğu kesmenin hazırlığıyla meşgul olana ne denir? Peki, kesmek için hazırlığı bırakıp belki birgün hiçbir kayıt ve şart altında olmadan insanları yılanın tehlikelerinden uyarması, ondan kurtulma yollarını anlatması İslâmi görüş ve fikirlerini yayması için bir uydu kanalında konuşmasına izin verilsin diye gazetecilik fakültesine girme hazırlığı yapana ne denir?

Peki, “bana söyle” kuyruğu kesmek için hazırlık yapmayı bile düşünmeyen derdi huri’l-İyn ile değil (tâbiri caiz ise) sadece hurit’tiyn ile evlenmeye hazırlık yapmak olana ne denir? *“İyi işler yaptıklarını sandıkları halde dünya hayatında çabaları boşa gidenlerdir.”* (Kehf 104)

– Piyasada bir amacı olan kitaplar artıyor mu yoksa azalıyor mu? Davetçi diye adlandırılan kimseler artıyor mu yoksa azalıyor mu? Konferanslar, hutbeler, diyaloglar ve onların kasetleri artıyor mu, azalıyor mu? Buna mukabil bozukluk ve bozgunculuk artıyor mu yoksa azalıyor mu? Ve daha büyük bir dikkatle bakarsak hangisinin nispeti daha büyüktür insanların dine yaklaşmaları mı yoksa uzaklaşmaları mı?

O zaman hayatın gerçeğinin kendisine “Ey Menhec, sen hedefi gerçekleştirmek için yeterli değilsin” diye ve Allâh’ın kitabının da “Ağırlıklı ve hafif savaşa çıkın” diye seslendiği bir menhecin üzerinde kalmanın ne manası var?

– Ey kardeşlerim - Sizin ilacınız ilâh'ın razı olacağı bir ilaç değildir. İlacınızın bir yararı varsa o da ancak uyuşturmasıdır, ama şifa ondan çok uzaktır.

– Çocukluktan beri camide yetişmelerine rağmen davranışlarındaki kontrollerini kaybettiklerimiz ne kadar da çoktur. Fesat odaklarının güçlü olması, hayır ve iyilik güçlerinin kusu-ru veya taksiri (badirin zirvesi ile amel etmeme konusundaki taksiri) nedeniyle onları kaybettik.

Evet, onları kaybettik ve misaller çoktur. Sana uzman olandan başka hiçkimse haber veremez, öyleyse bunu öğrenmek için bir uzmana sor.

Durmak haram üzerinde olduğu zaman

Onu uzatmanın manası yoktur.

– En çok musamahaları olan hükümetlerin, ‘kırmızı bir çizgi çizip onun arkasında saf olanların istedikleri şekilde hareket etmelerine izin verdiği’ gizli birşey değildir. Ta ki onlar, o çizgiye yaklaştıklarında daha ona varmadan rejimin darbesini yerler.

SubhânAllâh! Tarihten ibret almak istemeyen kavimler tarihin tekerrürünün tekrarını istiyorlar. Böylece darbe üstüne darbe yesinler, ta ki öldürücü darbe gelene kadar.

Önümüzde kendini ortaya atan şu soru kalıyor; “Hikmetli olan kırmızı hatta varmak için çaba gösterip uğraşmamız mı, yoksa onun kökünü kazımamız mı?”!?

Siz gerçekten mimarlığın onu iptal edeceğini veya hikâyeler ve romanların onu patlatacağına mı inanıyorsunuz? Size ne oluyor, ne biçin hüküm veriyorsunuz?!!

– Ne yaparsan yap, onlarca yıl önce bir takım insanlar gelip “Yolumuz cihâddır” sancağını kaldırdılar. Onların az bir kısmı dışında çoğu bu şiarı uygulamadılar. İstersen onların ilkleri bunun çoğunu uyguladılar diyebilirsin, ama bak şim-

di neredeler!? Mahpus, kaçak veya yasaklıdırlar. Allâh onları kurtarsın ve doğru yolu bize ve onlara göstereyin!

– Sen şimdi ne kadar terbiye edersen, öğretirsen, telif yaparsan, emri bil ma'ruf ve nehyi anil münker ve hayır işi yaparsan yap en iyi halinde senin misalin şu eşsiz ve söylediği tesir eden, amel eden davetçi doktorun misali gibidir. Ki o, mazlum olarak hapse atılmış, orada cahil bir adam görüp onu eğitmiş (zâten o durumda elinden gelende ancak budur) on yıl sonra ona; buyur çık dendiği zaman “Hayır, ben hâlâ hazırlık yapıyorum bu cahili davetçi ve doktor olana kadar eğittim ve yarın daha fazla mahpus bize gelecektir. Onları da hazırlığın uygun derecesine ulaşana kadar eğiteceğiz, böylece bütün tutsakları esaretten kurtarabileceğiz.” demişti!!.

Evet, bizim mantığımız, doktor olmasına rağmen bu yüzeysel adamın mantığı gibidir. Eğer gerçekten samimi olsaydı onları Kur’ân tecvidi veya beyan lügatı olan Arapçayı (Arapça ve tecvid önemli olsa da) değil, savaşı veya savaş nehrine ulaştıracak şeyleri öğretirdi. Şâyet hazırlığı tamamlamış olsaydı farz-ı kifâye olan bütün şer’i ilimlere eyvallâh derdik. Zâten onları da, savaşla cihâdda bir araya toplamak imkânsız birşey değildir.

– Evet, onların arasından iyi olan ve amel edenlerin hali budur ve sürekli olarak “Bulunduğumuz alandan başkası yok!” sözünü tekrarlayıp dururlar. Bunlara geciktirmeden de ki: “Doğru söylüyorsunuz. Siz ne kafiye ne de savaşta olmayanlardan daha hayırlısınız –yani hiçbirşey yapmayanlardan daha hayırlısınız–. Ama Rasûlümüz (sallallâhu aleyhi ve sellem) Tâifetu’l-Mansûra’yı bize anlatıp sıfatlarının “Savaşıyorlar” olduğunu söyledi, siz onları aradınız mı? Çalıştığınız alanlar ne olursa olsun ona bakın “korkutursunuz”, “savaşıyorlar” veya “evlilik, şenlik ya da parti için” değil gerçekten savaş için hazırlık yapıyorlar alanlarına giriyor mu?”

– Bunların amelinin neticesi en iyi durumda bir bardak suda kopan fırtınayı aşmaz. Ona fırtına desek bile bu kadar-
cık bir fırtına ne yapabilir ki? İşin anahtarı yaptıklarınızı kaale
almayanların elinde olduğu sürece sizin cüz’i ıslâhlarınız neye
yarar ki. Çünkü gerçekte onların laik dinsiz rotasını etkileye-
mez.

– Şirkin elinden kurtulup fethedilmeden önce Mekke’den
hicret etmeyen müslümanlar günâhkâr olmuşlardı. Tam da
bugünkü “Elleri bağlama” medresesinin yaptığı gibi bunlar da
kitapları ve kasetleri dağıtmak, konferans düzenlemek yoluyla
yavaşça ve teenniyle davet edebilirlerdi. Rasûlümüz (sallallâhu
aleyhi ve sellem) hicret ettikten sonra Mekke’de kalanlar nefisle-
rine eziyetten başka ne yaptılar.

– Evet, eğer elde ettiğin sonuçlar olayların seviyesine göre
olsaydı “Ben burada İslâm için çalışıp fayda sağlıyorum” di-
yebilirdin. Eğer Rabbin –ki nefsinin O’na teslim ettin– ondan
başkasını üzerine vâcip kılmasaydı bunu demeye hakkın
olurdu. Ama sonuçlara bakmadan ülkemde barışçıl davetim-
de çalışmak zorundayım deme hakkın yok. Çünkü elinde bı-
çağıyla tam teçhizatlı donatılmış bir düşmanla savaşıp “Ben
çalışacağım ve sonucun kötü olup olmamasıyla ilgilenmeye-
ceğim” diyen adam kuşkusuz ki İslâm’ı anlamamıştır. Çünkü
Mevlâsının emrettiği sebeplere sarılmamıştır. Ama Allâh yo-
lunda savaşan, O’nun emrettiğini yerine getirip gücü yettiği
kadar sebeplere sarılan “Onlara karşı gücünüz yettiği kadar
kuvvet hazırlayın”, sonra savaşıp öldürülen veya beklediği so-
nucu alamayan mücâhid dünyada hasadını toplayamasa da
(İhlâslı olmasıyla) ecrine nail olur. Aynen yerinde sabit kalan
ama amellerinin neticesini göremeyip öldürülen Uhud Okçu-
larında olduğu gibi. “Atom çağında kılıçla savaş ve neticenin
ne olacağına bakma” diyen ne kadarda miskindir!! “Başka-
sından aciz olmazsak.”

– Hicret ve savaş cihâdıyla emredildiğimize göre ben burada ülkeme faydalı oluyorum demenin faydası yoktur. “Siz hacılara su veren ve mescidi haramı onaran kimseyi Allâh’a imân edip de Allâh yolunda cihâd edenlerle bir mi tutuyorsunuz.” Sonra senin burada yaptığın iş, ister öğrenmek ister öğretmek olsun, bunu İslâm beldesinde de yapabilirsin. Bilâkis bu İslâmi beldenin (bulunursa) senin gibi doktor-eczacı-kimyacı’lara ihtiyacı senin beldenin ihtiyacından daha büyüktür. Mekke, kuraklık geçirdiği zaman Medine’ye gitmelisin. Rabbimiz bize, Rasûlümüz (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in gönderildiği zamanki değil vefat ettiği zamanki ibâdetlerini emretmiştir ve O (sallallâhu aleyhi ve sellem) Usâme’nin ordusunun gönderilmesini teşvik ederek vefat etti. Mekke’den umut kestiği zaman önce Tâif’e sonra Medine’ye yöneldi.

– Eğer Allâh’ın bize emrettiklerini yerine getirip de neticesini görmüyorsak o zaman derler ki, Allâh’ın emri olan savaşa çıkmayı yerine getirdiğimiz sürece umut kesmeyin. Haçlı savaşlarının sürdüğü 90 yıl boyunca Mescid-i Aksa kapalı kaldı, namazlar kılınamadı. Karamitalar Haceru’l-Esved’i söküp aldılar ve o 41 yıl yerinden uzak kaldı. Hatta Karamitaların başı dedi ki: “Ebabil kuşları nerededir?” Aynı şekilde çağımızda uzmanlar Çeçenistan’daki savaşın 3 günden fazla sürmeyeceğini vurguladılar. Daha önce de silahsız Bosna Ehli direnip sadece Sırlara değil bütün dünyanın komplolarına karşı durmuşlardı. O ikisinden de önce Hamza (radiyallâhu anh) bir İslâm Devleti göremeden öldü. Varaka bir Nevfel Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in yüceldiğini göremeden öldü. Necaşi’nin yanındayken ölenler İslâm’ın yayıldığını göremeden öldüler. Ama sarsılmadılar. Çünkü onlar Allâh’ın kendilerine emrettiklerini yerine getiriyorlardı. Ancak ‘atom çağında bıçakla savaşın, sonra neticelerini bekleme’ dersem bu sahtekarlık ve saçmalık olur!.

Bilâkis Uhud ve Huneyn’de olduğu gibi kavmin bir kısmının masiyetinden dolayı zafer gecikebilir.

– Şimali “Savaş ne içindir?” sorusuna verilen cevabın 5. bahsine dön, tek başına barışçıl hazırlıkların yetersizliğini görürsün ve imâni terbiye şüphesinin cevabına dön, fazlasını görürsün.

– Namaz kılanların birisi münker işlemeye devam ettiğinde, Allâh “Muhakkak ki namaz hayâsızlıktan ve kötülükten alıkoymak” buyurduğu için onun namazı bırakmasını mı isteriz. Bu adam (istinbatta, izledikleri yola göre) mademki namazından faydalanmıyor başka bir amel yapmak için onu bıraksın!!!

Bu çelişkiye düşenlere kanlı bir soru soruyoruz.

• Size göre başarılı olmanın metodları nelerdir veya birisinin başarılı ya da başarısız olduğuna nasıl hüküm verebiliriz?

– Başarı şöhrette mi olur? Öyleyse en başarılı İblistir, Michel Jakson ve Nizar Kabbano’de en başarılılardandır!.

– Başarı, mal-mülk veya mevkilerle mi olur? Öyleyse Firavn, Haman, Karun ve Saddam en başarılılardandır!.

– Başarı, soy ile mi olur? Öyleyse Ebu Leheb’de başarılılardandır!! “Allâh Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in yanından bir adam geçti ve O (sallallâhu aleyhi ve sellem) yanında oturan birisine “Bu adam hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu. Dedi ki: “Bu, insanların en şerefliyelerinden olan bir adamdır. Vallâhi bu birisine talip olursa evlendirilmeye, bir şefaatte bulunursa kabul edilmeye şayandır.” Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) sustu. Sonra yanından başka biri daha geçti. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) bana “Bu adam hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu, dedi ki: “Bu müslümanların fakirlerinden bir adamdır. Birisine talip olursa evlendirilmez, şefaatte bulunursa kabul edilmez ve konuşursa sözü dinlenmez.” Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) dedi ki; “Bu –fakir– adam yeryüzü dolusunca –diğer– adamdan daha hayırlıdır.”²⁰⁶

Buhâri'nin başka bir rivâyetinde sorulanların bir cemaat oldukları geçiyor (Ne düşünüyorsunuz?)

– Başarı ektiğin amelin sonuçlarını hasat etmekle mi olur? Öyleyse Mekke'nin fethini göremeyen Hamza (radiyallâhu anh), Faris ve Rum'un çöküşünü göremeyen Ebu Bekir (radiyallâhu anh), Kostantiniyye'nin fethini göremeyen Ebu Eyyub el-Ensâri (radiyallâhu anh) ve Aksa'nın bize geri dönmesini göremeyen Sultan Mahmud Zengi (r.h.) başarısızlardandır!!! Ölçüler alt-üst olunca, Allâhu'l-Müstean.

“..... Hasta olan Habbab (radiyallâhu anh)'ı ziyaret ettik. Dedi ki: “Allâh rızasını isteyerek Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) ile hicret ettik ve ecrimiz Allâh'a düştü, bizden bir kısım ecrinden birşey olmadan gitti. Onlardan Musab bin Umeyr Uhud gününde öldürüldü ve çizgili kumaş bıraktı, onunla başını örttüğümüzde ayakları açılır, ayakları örttüğümüzde başı açılırdı.”²⁰⁷ Demek istediği dünyevi ecrinden birşey olmadığıdır.

Eğer bir kayayı kırmak için bir balyoz ile ardı ardına 100 adam gelirse ve o kaya son adamın eliyle kırılırsa o başarılı diğers hepsi ise başarısız mı olur? Yüzeysel olan böyle görür ama derin kavrayışlı olan neticenin bunların tümünün çabalarının birikmesiyle olup, neticenin son kişinin eliyle olmasını Allâh'ın dilediğini görür. Allâh istediğini seçer.

– Başarı, hayatını tehdit edenlerden uzaklaşmanla mı olur? Lakin hikmetli Rasûl Muhammed İbn-i Abdullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) senin görüşüne muhâlif bir görüştedir. Çünkü O'na göre “Cihâdın en efdali zalim sultana karşı hak kelimeyi söylemektir.”²⁰⁸ Yani o kişi Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in indinde sadece başarılılardan değil onların efdali veya en efdallerindendir. Sen bu adamı başarısızların ve tedbirsizlerin zümresine katmaya nasıl cüret ediyorsun?

²⁰⁷ Buhâri

²⁰⁸ Ahmed sahîhtir

– Başarı, öğrendiğin dünyevi ilimlerle amel etmen ile mi olur? Yani ölmeden önce muayenehanen, eczanen veya mühendislik büronla çalışmalanla mı olur? Öyleyse Almanya'da yükseköğrenim gören ama eğitimini bir kenara bırakıp cihâdı planlayan Muhammed Ata başarısızlardandır. İstersen yüksek öğreniminden son ana kadar pratik olarak faydalandı ama öğrenimini tamamlamadı da diyebilirsin.

Ondan önce de Bir'i Maure şehîdleri vardı ve onlar nübüvvet zamanında en seçkin kurrâlardı. Onlara kahpece kurulan bir pusuda tek tek öldürüldüler. Bunlar başarısızlardan mıdır?!!!!

Ridde savaşlarında, kurrâlardan kalanlar şiddetli bir kıyama uğradılar. Yani oturanlardan değil mücâhidlerdendiler. Onların zamanında bir adamın kurrâlardan olması bizde birincilikle mezun olmak gibidir!!!

– Başarı, siyonizmi, medeniyetler ve dinlerin birleşmesini desteklememizle mi olur? Öyleyse Muhammed (sallallâhu aleyhi ve sellem) size göre çok başarısızdır!! Nasıl olmasın ki, hadîste bize şöyle rivâyet etti; “Muhammed insanların arasını ayırdı.”²⁰⁹ başka bir hadîste “... karanlık fitne bu ümmetten isabet etmedik kimse bırakmaz! Bitmiş dendiğinde bakarsın büyümüş. Adam mü'min olarak sabahlar kâfir olarak akşamlar. Ta ki insanlar iki kampa bölünecekler. İçinde nifak olmayan imân kampı ve içinde imân olmayan nifak kampı. Bu olduğu zaman o günde veya ertesinde Deccali bekleyin.”²¹⁰

– Başarı, hayat, kederler-şiddetler-dertler ve acılardan boş olduğu zaman mı olur? Öyleyse Peygamberler sana göre –haşa– başarısızlardandır! Çünkü “İnsanlardan en şiddetli bela görenler Peygamberler ve sonra iyilik derecesine göre diğer insanlar gelir. Kişi dini haline göre bela görür.”²¹¹

209 Buhâri

210 Ebu Dâvud, Hâkim sahîhtir.

211 Buhâri

Nuh Aleyhisselâm, kavminin alayı ile mübtela olmadı mı? Yakub (a.s.) oğlunun kaybolmasıyla mübtela olmadı mı? Yusuf (a.s.) kralın hanımı ve zindanı ile mübtela olmadı mı? Dini hâkim kılan, düşmanlarını kahreden bir topluluk sürekli bulunur onlara karşı çıkanlar isabet eden bir acı dışında onlara zarar veremeyecekler. Allâh'ın emri gelene kadar bu böyle devam edecektir."²¹²

Öyleyse (dediğiniz doğruysa) Ebu Talib mahallesinde üç yıl boyunca teşhir edilip medeni haklarından yoksun bırakılanların hepsi başarısızlardandır!.

– Başarı, çoğunluğun yanında olmakla mı olur? Öyleyse Peygamberlerin hepsi sana göre başarısızdırlar. Çünkü onlar kavimleri arasında azınlıktılar! Bu, sahîh hadîsten daha tatlı bir müjde ne olabilirki? “Gariplere ne mutlu! Onlar çok sayıda kötü insanın arasında yaşayan iyi insanlardır. Onlara itaat etmeyenler edenlerden daha çoktur.”

– Başarı, itaat olan işleri çokça yapmanla ve onlarca yıldan sonra savaşı düşünmenle mi olur? Öyleyse bu müslüman olan sonra savaşa girip öldürülen başarısızlardandır. Lakin Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem) onu överek “Az çalıştı, fakat çok sevap kazandı.” dedi.

– Başarı, ferdin, cemaatin veya devletin ümmeti ya da halkı için yaptıkları hizmetlerle mi olur? Lakin Rasûlullâh (s.a.v. bunun tersini bize söyleyerek dedi ki; “Bir dirhem, yüzbin dirhemi geçti” Yüzbin dirhem de daha çok fakir ve miskinleri doyurabilir. Buna rağmen bir dirhem geçen idi ve onu tasadduk eden de daha efdaldi. Çünkü iki dirhemi vardı ve malının yarısını sadaka vermişti. Ötekinin ise çok malı vardı. Onun için yüzbin dirhem birşey değildi. Ey kardeşlerim, maddi kazanımlar sizi kandırmasın.

²¹² Heyseme'ye göre ricali sikadır, hadîs hasen diye ve şahitleri vardır.

– Başarılı kişi, çok öğrencisi olan, çok dersi olan, yüksek puan kazanan veya imtiyazlı bir derece ile imtiyazlı bir dünyevi diploma alan mıdır?

– Başarılı olan, Allâh ve Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in başarılı gördüğü kimsedir. Yani âhiret nimetlerine girebilmek için dünya imtihanında başarılı olandır. Bunda iki akıllı mü'min bile ihtilaf etmez. En büyük cerrahi doktoru, tıpta, mühendisliklerde, ilâhiyatlarda veya aklına gelen herşeyde en iyi branşların diplomalarını bir araya toplasa ve bunların hepsi Allâh'tan başkası için yapılmışsa bu adam başarısızdır. Eğer bütün dünya, şeytani diliyle bu adam başarılı derse ve çok sayıda en iyi bölümlerin imtiyazlı diplomalarını elde etse de, bu başarısızdır.

– Eğer bir adam gecesini gündüzüne katarak çalışıp farzları bırakarak Allâh'a nâfilelerle ibâdet ederse, bu başarısızdır.

– Bütün sebeplere sarılarak yıl boyunca geciktirmeden derslerini çalışan ama sürpriz bir hastalığın kendisini sınavlara girmekten engellediği kişi akıllılara göre başarılıdır. Ölçüleri altüst eden veya kafası karışanlarla birlikte kafası karışan yüzeysellere göre başarısızdır.

– İlkokul diplomasını bile elde edemeyen, dayalı döşeli bir evi olmayan, çamaşır makinası, buzdolabı sahibi olmayan bilâkis caminin bir köşesinden başka bir ev bulamayan ehli, malı ve kimsesi olmayan, yiyecek yemeği bile bulunmayan hatta Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e bir sadaka geldiğinde onu kendilerine gönderdiği ama nefislerini, hayatlarını ve geleceklerini İslâm'ın hizmetine amade kılan yani müazzam Sahâbeler olan ehli suffa başarısız mıydılar? Bize cevap verin!

Muhakkak ki onlar dünyevi geleceklerini garanti altına almak için oturup sıkı hesaplar yapmadılar. Çünkü onlar konu-

şarak değil pratik olarak “Sabahladığında akşamı bekleme”²¹³ hadîsini uyguluyorlardı. İnsanların ayıplamasından korkmadılar bilâkis ancak Mevlânın rızasına özen gösterdiler. Bu nasıl olur dersin İslâm’a yaptıkları hizmetin miktarına göre olur. Ebu Nuaym el-Hilye kitabında onların isimlerini vermiştir. Yüzden daha fazla idiler. Ebu Hureyre (radiyallâhu anh) onlardan dı ve o büyük Sahâbelerin fâkihlerindendir. Hatta hafızların efendisidir ve açlıkla ilgili tuhaf kıssaları vardır.

Onlar kendilerini dinin hizmetine adadıkları ya da toplumda iş fırsatı başlamayıp mecburiyetten dolayı mı yaptıklarına bakmadan onlar her iki durumda da başarılılardır. Keşke birimizin ilmi Ebu Hureyre (radiyallâhu anh)’ın ilminin onda biri kadar olsa.

– Bilâkis bugün en dikkatli olan söz “Başarının derecesi Allâh’ın kelimesini yüceltme miktarına göredir.” dememizdir. Çünkü geri kalanlar, savaştan soğutanlar ve murciflerin çoğu hikmetli, teenni sahibi, İslâm’a hizmet eden ve onunla amel eden şeklinde kendilerini gösterirler. Onlara göre İslâmi süs sanatı, İslâmi hattın öğrenilmesi ve öğretilmesi ve günlerce veya aylarca oturup güya “İslâmi” yarışmalar için malzeme toplanması (Halbuki bunların gerçeği, bilinmesi fayda vermeyen, cehaleti de zarar vermeyen ilim olmasıdır.) dine bir hizmettir!!!

Bu nedenle bugün dikkatli olan ölçü Allâh’ın kelimesini yüceltme miktarıdır. Sen ne kadar oturup böyle şeyler yaparsan yap Amerika sana karşı çıkmaz, hiç umursamaz, bilâkis böyle barışçıl şeyleri destekler. Çünkü bunların hepsi işgal edilmiş topraklarımızdan bir karışı bile geri getiremez.

– Savaşçı mücâhidlere karşı bu kin besleyenlere de ki: Sadece Mevlâmızın rızasını kazanmamız bize yeter. Yeterki Rabbimize itaat edip emrettiklerini yerine getirmiş olalım! “Ey Rabbimiz emrinden fayda görmedik” denir mi?!!!

²¹³ Buhâri İbn-i Ömer’in sözü olarak

– Allâhu Teâlâ'nın “Kim Allâh ve Rasûlü uğrunda hicret ederek evinden çıkar da sonra kendisine ölüm yetişirse artık onun mukafatı Allâh'a düşer.” (Nisa 100) âyeti bize yeter, bundan daha açık birşey var mı? Az önce Habbab (radiyallâhu anh)'ın ne söylediğini gördük.

– “Kim Allâh yolunda (yürdünden) ayrılıp da ölür, öldürülür, atı veya devesi (düşürüp veya vurarak) boynunu kırar, bir sürüngen onu ısırır veya Allâh'ın dilediği herhangi bir sebeple döşeginde ölürse şehîddir ve mükafatı cennettir”²¹⁴ Âhireti garantiledikten sonra dünyada Rabbimizin emirlerine itaat etmemizin neticelerini bulsak da bulmasak da bizim için eşittir.

– Mücâhidler nerede olurlarsa olsunlar, psikolojik hezimetinden sonra ümmete izzeti tekrar hissettirmeleri yeter. Nasıl olmasın ki, Afganlarda fakirlik oranı %90 olmasına rağmen Rus ayısı onları yenemedi. Bir parlamento (hangi parlamento olursa olsun) müslümanların beldelerinden Rusları çıkartabilir miydi? Bugünün ibâdetinin Amerika'ya karşı kazanacağı zaferle tarih, parmaklarını cihâddan geri kalanların gözüne sokacaktır. Yarın bekleyen için yakındır. “... ama siz acele ediyorsunuz”²¹⁵ Allâh'ım vadettiğin zafere bizi nail et.

– Bir müddet sonra olsa da hilâfet mutlaka geri dönecektir. Sahîh bir hadîste geçtiği gibi Roma fethedilecektir. Bunun zamanı ise, bizim görevimiz değildir. Biz ancak amel ile mükellefiz ve netice Allâh'a aittir. Sahâbelerin çoğu neticeleri göremeden öldürüldü, dolayısıyla deyin ki: “Ben Yusuf'un kokusunu alıyorum.”

– Aynı şeyi geçmişte münâfıklar da söylediler. Raci' gazvesinden sonra dediler ki; “Fitneye uğayıp da böyle helak olanların vay haline. Ne ehillerinin yanında ikamet edebildikleri ne de sahiblerinin mektubunu iletebildiler.” Ve diyeceklerki; “Ne sağısâlim kalabildiler, ne savaştıkları küfrü izale edebildi-

214 Ebu Dâvud hâkim hasendir

215 Buhâri

ler, ne de İslâm Devletini kurabildiler! Uhud savaşından sonra babalarınızın dinine geri dönün” dedikleri gibi bunu diyecekler. Mücâhidler hapse, şerre, işkenceye veya öldürülmeye uğradıkları zaman diyecekler ki; “Bırakın bunu, çünkü bu musibetlerin sebebi o dur, geleceğini yok etti ve arzularınız gerçekleşmedi.” “İnsanlardan öyleleri vardır ki, dünya hayatı hakkında söyledikleri hoşuna gider. Hatta böyleleri söylediklerinin kalbden geldiğine Allâh’ı şâhid tutar. Hâlbuki o hasımların en yamanıdır.” (Bakara 204) Onlara de ki: “(Andolsunki) Allâh bizi ondan kurtardıktan sonra tekrar sizin dininize dönersek Allâh’a karşı iftira etmiş oluruz. ...” (A’raf 89)

– “Ey imân edenler! Sizler, kâfir olanlar gibi yeryüzünde sefere çıkan veya savaşan kardeşleri hakkında: “Eğer bizim yanımızda kalsalardı ölmezler, öldürülmezlerdi” diyenler gibi olmayın. Allâh bu kanaati onların kalblerine (kaybettikleri yakınmaları için onulmaz) bir hasret (yarası) olarak koydu. Hayatı veren de alan da Allâh’tır. Allâh, yaptıklarınızı hakkıyla görür.” (Âl-i İmrân 156)

– Ali (radiyallâhu anh), Muaviye (radiyallâhu anh) ile savaşmasında ne fayda gördü denir mi? Uhud ve Belatu’ş-Şuheda’dan ne faydalandılar denir mi?²¹⁶

– Sonu toplu mezar olan büyükleri ve küçükleri dehşetli bir ateşin içine atılan Ashâbı Uhdud hikâyesindeki mü’minler ne faydalandılar denir mi? Onlar ki Rabbimizin Buruc sûresinde övdüğü insanlardır.

– Zalim bir sultana karşı kalkıp hakkı söylediği için sultan tarafından öldürülen kimse ne elde etti? O, size göre dengeli

²¹⁶ Belatu’ş-Şuheda, müslümanların Endülüs’ün fethinden sonra fran-
sanın da yarısını feth ederek Paotie şehrinde frenklerle yaptıkları
muazzam bir savaştı. Müslümanların o savaştaki Emir’i Tabiinlerden
Abdurrahmân el-Ğafiri frenklerin komutanı ise Şarl Martil idi. Bu sa-
vaşta müslümanlar binlerce şehîd vererek yenildiler eğer bu savaş ka-
zanılmış olsaydı Avrupa tamamen düşmüş olacaktı

olmaktan uzak, hikmeti yitirmiş, beceriksiz ve tedbirsiz biridir! Ne sultan ders aldı ne de onun hayatını bağışladı!..

Ancak o hikmetlilerin efendisi (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e göre cihâdın en efdalidir. "Cihâdın en efdali zalim sultana karşı söylenen hak sözdür."²¹⁷ Eğer bu kahramanlar gibi olamıyorsanız bari yüzünüzün suyunu koruyup susar mısınız!?

– Papağanlar gibi çene çalarak "Afgan cihâdı biter bitmez mücâhidler silahlarını birbirlerine dönderdiler" diyenler ne kadar saf!. Ne kadar ahmaktır!. İstersen habis ajanlar da diyebilirsin!

Eğer sen malının zekâtını birine versen ve o kişi mürted olup bu malla İslâm'a karşı savaşa, zekâtı vermeyi hepten bırakır mıydın, yoksa sadece sapıkları mı eleştirirdin?

Bu olanlar Allâh'ın kevni sünnetlerinden başka birşey değildir. Onların elleri tek bir el olduğu zaman Allâh onların eliyle Rus ordusunu hezimete uğrattı. "Birbirleriyle çekiştikleri zaman başarısız oldular ve dertlerinin gücü gitti. Birleştiklerimizde zafer kazandık, ayrıldığımızdaysa yenildik. Heyhât, cihâd müslümanların ihtilafına sebep olmaz! İnsaflı olan 13 yılın cihâdını değil şu anki ihtilaflarını zemmeder. Sonra vahiy katiplerinden biri olan Abdullâh İbn-i Ebi Serh mürted olmamış mıydı? Geçmişte onu vahy kâtibi yaptı diye Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem) azarlanır mı?

– Allâh'ın kelimesini yüceltmek için ruhunu veren, en büyük başarılılardandır. Başarılıların efendisi olan emin Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in defalarca öldürülmeyi sonra diriltilemeyi istemesi bize yeter. Ey Cihâd Kardeşlerimiz umursamayın, siz hayırlı olun, cihadınız da hayırlı olsun, Allâh sizinledir. O, amellerinizi asla eksiltmez. Eğer dinin için arandıysan sen başarılısın, eğer hapsedildiysen sen başarılısın. 'Elleri bağlamak okulu' seni tedbirsizlikle damgalarsa sen başarılısın, Eğer,

... Eğer, ... Eğer, ... onların burunları yere sürtünse de sen başarılısın. Allâh'tan kabulü dile.

– Bütün bunlardan sonra Cihâd sahalarına çıkanlara dikkatle bakarsan onların arasında yüzeysellerin gözünde en başarılı olanları görürsün. Onların arasında doktor, mühendis, kimyacı, ziraatçı, tüccar ve uzmanlar vardır. Onların arasında askeri ilimlerde halen faydalanmaya devam ettiğimiz eserleri yazanlar vardır. İftiracıların iftiralarının büyüklüğünü görmek için internet sitelerindeki mücâhidlerin tercümelerine bakman sana yeter.

– Son olarak cihâddan soğutanlara diyorum ki: Allâh'a hamdolsun ki cihâdın başarısızlar için en azından aktif bir çıkış olduğunu itiraf ettiniz. Yani dünya ehlinin ilaçlarıyla fayda bulamayan kişinin başarısızlığını örtüp mutluluğu ona geri getirir. “Üstünlük düşmanlarının bile kabul ettiği şeydir.” “Allâh yolundaki cihâd, cennetin kapılarından bir kapıdır. Allâh onunla dertten ve gamdan kurtarır.”²¹⁸ Allâh Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) doğru söylemiştir.

– Bugün Allâh'ın bir kişiyi cihâd nehrine ulaştırmayan bir eğitimde veya para biriktirmek için yapılan bir ticarete başarısızlıkla rızıklandırması belki onun kismetindendir. Böylece belki bu dünyaya olan hırsı kesilip cihâd sahalarına yönelir. Ta ki cihâdın lezzetini, Allâh'a yakın olmanın tatlılığını ve Allâh'ın kelimesini yüceltmek için karşılıksız vermenin neşesini tattığında cihâd ile onun durumu, balıkla suyun durumu gibi olur. Onsuz yaşayamaz. Nasıl olmasın ki, onun tadını buldu, o zaman der ki: “Bana vermezken aslında verene hamdolsun.” Çünkü “birşeyden men ediyorken aslında veriyor olabilir ve sana birşeyi veriyorken aslında men etmiş olabilir.”

– Ama asla Allâh yolundaki yaşam Allâh yolundaki ölümden daha zor olmadı. Bu söylenti kelâmı felsefe babından

²¹⁸ Ahmed. Hâkim, Sahîhtir.

saçma bir sözdür. Bunu diyor ancak kendisini kandırıyor ve ilminin azlığını, görüşünün sığlığını gösteriyor. Ölmek için yaşayanla, başkalarının yaşaması için ölenler arasında nice fark vardır!! Onlar ne kadar çalışıp romanlar, hikâyeler yazıp, fakültelerde ne kadar yüksek puan kazanırlarsa kazansınlar sonları ölümdür ve mustazaf müslümanların çocuklarının himayesine hiçbir gerçek katkı sağlamamışlardır. Ama gerçek mücâhid başkasının yaşaması için ruhunu hibe etmektedir.

Mü'minlerden canlarını cennet karşılığı satın alan Allâh kendi yolunda yaşamaları için mi yoksa ölüm havuzlarına dalmaları için mi onların canlarını satın aldı? *"Muhakkak ki Allâh mü'minlerden canlarını ve mallarını karşılığı cennet olmak üzere satın aldı. ..."* (Tevbe 111) Yani cennetin karşılığı nedir? *"Allâh yolunda savaşırlar, öldürürler ve öldürülürler..."* Bu, *"Allâh yolunda yaşıyorlar"*ın karşılığı değildir.

Allâhu Teâlâ kefil olmuştur ki *"... Allâh yolunda öldürülenlere gelince, Allâh onların yaptıklarını boşa çıkarmaz. Allâh onları hidâyete iletecek, durumlarını düzeltecek ve onları kendilerine tanıttığı cennete sokacaktır."* (Muhammed 4-5-6) Yaşayanlar için bu açıklıkta kefil oldu mu!?

Mücâhidler, murabıtlar ve şehîdler için Allâh'ın hazırladığı çok büyük ecirleri gördük. Eğer bu sizin iddia ettiğiniz daha kolay ise haydi samimiyetinizi ve insafınızı bize gösterin! Zor bir amel için hiçbir amelin eciri kendisine ulaşamayan eciri bol ve kolay ameli bırakan bir akıllı gördünüz mü!?

Emin Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem), Allâh yolunda defalarca öldürülmeyi diledi ve öğrencilerini Allâh yolunda ölüm için yarışmak üzere yetiştirdi. O, onlara yüksek olanı mı yoksa alçak olanı mı öğütler di? Eğer size göre Allâh yolunda yaşamak ölümden daha zor ise haydi sizde Ebu'l-Kasım (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in öğrencilerinin kolay olan için yarıştıkları gibi onun için yarışın.

Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem) ve onun sahâbileri (radiyallâhu anh)'un sireti savaş cihâdıyla doludur. Keşke siz hayatınızın yarım yılını bile olsa savaş cihâdıyla doldursaydınız. Keşke siz de hayatınızı Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in ve Sahâbelerinin (radiyallâhu anh) bir gazveden bir gazveye gidecek hayatlarını yaşadıkları gibi yaşasaydınız. Onların yaşamı (sizin tabirinize göre) Allâh yolunda değil miydi? Yoksa Allâh yolunda yaşayan sadece siz misiniz? Akılları paylaştıran Allâh'ı tenzih ederiz!! Ehlini, malını ve hanımını bırakarak nöbet tutan, kış günlerinde evinin sıcağında, yaz günlerinde klimanın serininde oturan gibi midir? Gözleri dala dala uyuyan, arkasındakiler rahat uyusun diye uykusuz kalan gibi midir? Kendisini felç eden bir kurşun veya oturtan ağır bir hastalığın mücâhide isabet etmesi, ayağı veya elinin kesilmesi ya da gözünün oyulması ihtimali yok mu? Hangisi daha kolay? Bu mu yoksa kızartılmış ve haşlanmış yağlı et yemeklerinin olduğu davetlerdeki yaşantınız mı?

Hiç kimsenin böyle bir isimlendirme yaptığını duymadık “Allâh yolunda yaşam!!!” Çünkü mukaddimede ayrıntılı olarak gördüğünüz gibi “Allâh yolunda” tabiri savaş cihâdı kastedilen şer'i bir istilahattır.

Sizin iddia ettiğiniz yaşam, ölümden zor olsa bile kolaydan muaf olduğunuz anlamına gelmez. Çünkü Allâh sizin iddia ettiğiniz bu kolayı bize farz kılmıştır ve günümüzde bunun farz-ı ayn'a dönüştüğünde fâkihler ittifak etmişlerdir.

6) Derlerse ki, bugün mal ile cihâd nefis ile cihâddan daha önemlidir, mallarımız ile cihâd etmemiz yeterlidir. Onlara de ki:

– Bilâkis nefisle cihâd daha önemlidir. Delili ise kârlı alış-veriş âyetidir. “Muhakkak ki Allâh mü'minlerden canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır. ...” (Tevbe 111) Satın almaya nefsi zikrederek başladı. Bu tek ve eşsiz bir âyettir. Ama diğer âyetlerin (on âyettir) sâirinde nefisten önce malın zikriyle başladı. Çünkü o zamanlama olarak nefisle cihâddan önce gelir yani para olmadan savaş meydanına ulaşamazsın (uçak - araba - deve ...). Kuşkusuz cihâdın en hayırlısı canı ve malıyla çıkıp hiçbirisiyle geri dönemeyenin cihâdıdır (hadîste geçtiği gibi). Buradaki sözümüz “ve” edatının lügatçılara göre sıralama ifâde etmesi halinde böyledir, hâlbuki “ve” sıralama ifâde etmez. Ama cihâddan soğutanlar istedikleri zaman istedikleri şeyleri delil alıyorlar ve ona göre bir kanaat geliştiriyorlar.

– Oysa gerçekler diyor ki, bizim insanlara ihtiyacımız var. Eğer cihâd farz-ı kifâye olsaydı malla cihâd ile yetinebilirdin. Ancak farz-ı ayn halinde “Ağırlıklı ve hafif olarak savaşa çıkın ...” ve “Eğer savaşa çıkmazsanız (Allâh) sizi pek acıklı bir azap ile cezalandıracak...”

Cihâd farz-ı ayn olduğunda Hanbeliler dışında Üç İmâm'a göre namazın önüne geçer. Nefisle cihâdın bedeli olarak bir miktar para ödemek onun yerini tutmaz. Aynen birisinin kendi yerine oruç tutması veya namaz kılması için başkasına para vermesi durumu gibi. Çünkü cihâd farz-ı ayn

olduğunda onunla namaz, oruç ve sâir farzlar arasında hiçbir fark kalmaz.

– Osman (radiyallâhu anh)'ın zorluk savaşında malını bağışlaması kendisinin bizzat çıkmasının yerini tuttu mu? Yine Abdurrahmân İbn-i Avf (radiyallâhu anh)'ın malını bağışlaması müslümanların gazvelerine kendisinin bizzat çıkmasının yerini tuttu mu? İslâm fetihlerinde Sahâbelerden hiç kimse savaştan geri kalmak için sizin aldığınız delilleri aldı mı!?

– Savaş türü dışında cihâdın bütün türleriyle vızıldamalarına rağmen (kılıçla, malla, dille ve kalemle cihâd) acaba mallarının hepsini veya yarısını cihâda sadaka veriyorlar mı? Yoksa maaşlarının %1'ni Allâh'a minnet yapıp 10/9'nu saklayıp ehillerine infak edip gece partilerinde payını unutmuyor, sonra “Ey insanlar biz mücâhidiz, mücâhidiz, mücâhidiz” mi diyorlar!!?

7) Derlerse ki, cihâda çık ama hem faziletli olduğu için hem de içinde ribatın daha faziletli olması ve fitnelerden korunacağına dair Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem) müjdediği için Şam beldelerinden başkasına çıkma. Filistin için çalışmak başkalarından daha efdal ve evladır. Onlara de ki:

– Ancak Sahâbeler Allâh yolunda gazveye çıkmak için değil Şam'ı, Mekke ve Medine'yi bile bıraktılar. İbn-i Ömer (radiyallâhu anh) kar altında aylarca süren Roma-hürmüz kuşatmasına katıldı. Selefî sâlihînin hayatı (ki en güzel hayattır) "... Düşmanın hücum sesini veya düşmana hücum sesini duyduğunda uçarcasına kaçar..."²¹⁹ ve Tâifetu'l Mansûra'nın sıfatı "... Savaşırılar..." peki siz savaşıyor musunuz yoksa siz yaptıklarınızla ribat halinde misiniz? Bu takdirde Türkiye ve Yunanistan bile Beytu'l-Makdis'in civarından sayılır. Sizden birine zengin bir ülkeden iş teklifi gelseydi Şam'ı üç talakla boşayacağını neredeyse kesin bir dille söyleyebilirim. Tâbiki o zaman sizin delilinizde Allâh yolunda hazırlık yapmak için para toplayacağımız olurdu. Şu kurnazlığa bak.

– Doğru söylüyorsun! Filistin başkasından daha evla ve daha efdaldır. Muhakkak ki Yahudilerle savaşmak meselâ Ruslarla savaşmaktan daha edadır. Lakin Allâh onlarla savaşmamızı isterken siz Filistin tarihini anlatan kitaplar yazmak istiyorsunuz! Allâh bizden savaşa çıkmamızı isterken siz yere çakılıp kalmak istiyorsunuz! Güruhları kandırmak amacıyla biz Filistin için çalışıyoruz diyorsunuz. Peki, hükümetler bundan

menetmek için büyük çabalar harcarken Filistin'de savaşmak mümkün mü?

– Ey Filistin'e tapanlar bana söyleyin eğer düşman bir beldeye saldırırsa onu çıkartmak ve savaşmak için kalkmak icma ile vâcip değil mi? Farz olan savaşmaktır, eğer ondan aciz kalırsak bu farzı yerine getirmek için (savaşmak için) hazırlık yapmak vâcip olur.

– Şeyh Dr. Abdullâh Azzam Rahimehullâh'a "Sen Filistin'in çocuğu olduğun halde nasıl Filistin'i bırakıp da Afganistan'a savaşmaya gittin?" diye sorulduğunda, şöyle cevap verdi: Camin yıkılırsa, inşa edilene kadar namazı bırakır mısın yoksa gidip başka camide mi namaz kılarırsın? Bosna - Çeçenistan - Keşmir ta ki mescid tamir edilir ya da kendin bizzat tamir edersin o zaman ona geri dönersin.

İnsanlar Afganistan'da cihâd edip Kudüs'ü bırakmamızı ayıplıyorlar. Hâlbuki hepimiz Filistin'in çocuklarıyız ama bizimle onlar arasındaki fark, bizim önümüzde kapılar kapatıldığında nefislerimizde cihâd meşalesini yeniden yakacak bir yer aradık ta ki Allâh orayı fethettiğinde geri döneriz ve bu cihâdlar uzak kalmamızdan daha hayırlıdır. Afganistan'ın Filistin'e zarar vereceğini düşünenler vehimler içindedirler.

Filistin'e iştihak duyanlar, onu bırakıp Afganistan'da çalışmamızı ayıplayanlar onun için ne yaptılar? Yahudiler Filistin'i istedikleri zaman 50 yıl öncesinden daha 20'li yaşlarındayken kendilerini eğitmeye başladılar. 2. Dünya Savaşı'nda harb tecrübesi kazanmak için bir tugay oluşturarak savaşa katıldılar ve sonra Filistin'e geldiler. Biz Filistin'i seviyoruz, beldeler arasında ayırım yapmadan cihâda bakıyoruz. Onlar Filistin için ne hazırlık yaptılar?

Evlenip çocuklara bağlanmaya sonra dinimiz için hiçbir şey yapamayacak kötürüm bir duruma gelmeye sayılı günler kaldı.

– Eğer Yahudilere karşı savaşmak için gerçek bir cephe açılsaydı onlara “Vallâhi doğru söylemişsiniz burası başka yerden daha evladır” derdik, ama kılıç, asa ile mukayese edilir mi? RPG, taşla mukayese edilir mi? Taş, fiilden değil ama sözden daha hayırlıdır.

– Evet, eğer yeryüzünün hiçbir yerinde İslâmi bir cephe olmasaydı işgal edilmiş arzların sayılarına göre cepheler açmak isteseydik şüphesiz en evlası Beytu'l-Makdis olurdu. Lakin başka yerde buna gücümüz yeterse Beytu'l-Makdis'te İslâmi bir cephe açma hazırlığı bahanesiyle savaşı bırakabilir miyiz? Ve nasıl bir hazırlık!? Kitaplar yazmakla ve Filistin tarihini anlatan eserlerle!. Filistin böyle mi kurtarılır? Yoksa Rasûlümüz (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in yaptığı gibi hazırlık için Medine'ye gitmek ve sonra fetih için Mekke'ye geri dönmekle mi?

– Rabbimiz, Filistin kurtarılanı kadar hiçbir yerde savaşmayın dedi mi? Ürdünlü veya Filistinli bacın, Bosnalı, Tacikistanlı ve Afganlı olan bacından daha mı önemli? Siz müslüman kadınların feryatlarına rağmen (en az hal dilinizle) biz Filistin için çalışıyoruz tekrarlıyorsunuz. Allâh indinde Mısır ile Filipin arasında ne fark var ki? Yeryüzü Allâh'ındır ve O'na ibâdet için olmalıdır.

Ey Filistin'e tapanlar! Neredeyse kesin bir şekilde söyleyebilirim ki, eğer Filistin'de bayrağı temiz İslâmi bir cephe açılsaydı bile siz yine ülkelerinizde kalırdınız. O zaman “Biz cepheye medya ve mali alanda destek sağlıyoruz” her birinizin hücceti olurdu. Ben diyorum ki, söyleyin bize şimdiki gibi (sizin tabirinize göre) kelâmi ve miting cihâdlarına imkân bulamadığınız zamanlarda bizzat siz ne yapıyordunuz? Resmi kanallarla intifadayı destekleme imkânı bulmadan önce neredeydiniz? Kuşkusuz hanımlarınızın dizlerinin dibindeydiniz ya da dizlerinin dibinde oturmaya hazırlanıyordunuz! Kusura bakmayın ama hak söylenmeyi en çok hakedendir.

Savaşta kendimi denemedim
 Ama firarda ceylan gibiyim
 Meydanda kavmimin cesurlarını yüreklendiriyorum
 Ve savaşta arkalarını koruyorum
 Suyu kesebilen azmim var
 Hem de peş peşe iki yumurta kırabilirim
 Bu benim gibi cesurların özelliğidir
 Düşmanları savaştan önce kaçır

– Eğer gerçekten samimi olmuş olsaydınız dünyadan az bir şeye razı olup kalanını iddia ettiğiniz cihâdın türlerine in-fak ederdiniz. Belkide kendinizi uzun vadeli olarak çalışan hikmetli kişiler görüyorsunuz. Bu yaptığınız cihâdın yorgun-luğunu atmak içinde gece partilerine, yazlıklara, panayırlara gitmenizde bir beis yoktur. Ama Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem) ve Sahâbeleri (radiyallâhu anh) biraz acelecilerdi ya da “Bizim zamanımız onların zamanı gibi değildir” değil mi?!!

– Bazıları kendilerini, haçlı savaşlarına karşı hazırlık yapan Selâhaddin zannediyorlar. Ama Selâhaddin’in bütün hazırlı-ğının savaş meydanlarına yönelik olduğunu idrak edemiyor. Atıcılık öğrenmek, tank, uçak vs. Ancak sizin hazırlığınız ceplere ve göbeklere yöneliktir! Onun hayatıyla kendi hayatı-nız arasında bir mukayese yapın. Sizin Filistin’iniz kelâm, gece davetleriyle ve resimlerledir. Onun Filistin’i ise içinin yanma-sıyla ve gece gündüz demeden çalışmaktaydı!..

Kudüs, sözle değil ancak amel ile geri döner ve ta ki Allâh bizim samimiyetimizi bildiği zaman, bizim için onu fetheden hazırlık farzı gibi birtakım farzları kendinizin bizzat yerine getir-memiz kaçınılmaz birşeydir. “Muhakkak ki kuvvet, atmaktır.”

– “Zamanımız Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in zama-nı gibi değildir” (5. bahse bak) Memleketinde yaptığını iddia

ettiğin hazırlığın meşru mu yoksa sen aldanmış biri misin? Görürsün ve “Cüz’î islâhlar” hadîsine bak.

– Eğer bir İslâm Arzı işgal edilirse işgalciyle savaşmaya çıkmak vâcip olur. Bundan aciz olursan savaşın hazırlığını yapmak vâciptir. O da mümkün olmazsa orayı kâfir veya mürtedlerden temizleyerek geri dönmen için hazırlık yapabileceğin bir yere hicret etmen vâcip olur.

Hicretin hükmü ve şartları konusunda Âlimlerin sözlerini sana sunuyorum

1- Fethu'l-Bârî: “Müslümanların fethettiği bir beldeден hicret vâcip değildir. Ama o belde fethedilmeden önce müslümanlar şu üç kişinin durumundan birindedir. Birinci kişi: Orada dinini açık bir şekilde yaşamayan, dinin vâciplerini yerine getiremeyen ve hicrete gücü yeten kişiye oradan hicret vâciptir. İkinci kişi: Orada dinini açık bir şekilde yaşayabilen, dinin vâciplerini yerine getirebilen ve hicrete de gücü yeten kişiye müslümanların sayısını çoğaltması, onlara yardım etmesi, kâfirlere karşı cihâd etmesi, onların ihanetinden korunması ve onların arasında münkerlere şâhid olmaktan rahata kavuşması için oradan hicret etmesi müstehaptır. Üçüncü kişi: Esaret, hastalık veya başkası gibi bir mazeretten dolayı aciz olan kişi orada ikamet etmesi caizdir. Kendisini çıkmak için zorlarsa ecir kazanır.”²²⁰ Ve başka yerde İbn-i Ömer (radiyallâhu anh), İsmaili'nin rivâyet ettiği bir hadîste muradı açıklamıştır. “Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in yanına gitmek için fetihten sonra hicret kesildi ve kâfirlerle savaşıldığı sürece hicret kesilmez. Yani dünyada küfür kaldığı sürece müslüman olup da dininde fitneye düşmekten korkan kişiye oradan hicret etmesi vâciptir.” Hadîsten anlaşılan eğer dünyada bir küfür diyarı kalması takdir edilirse hicreti icab ettiren şey kalmadı diye hicretin kesilmeyeceğidir. Allâh en iyi bilendir.²²¹ İnşâAllâh

220 6/308 Mafiret Yayınevi baskısı

221 7/229 Mafiret Yayınevi baskısı

Tahûnevî'nin sözünden dinde fitneye uğramanın şartları gelecektir.

2- Fethu'l-Bârî; Hattabi ve başkaları dedi ki: "İslâm'ın başlangıcında Medine'de müslümanların sayısı az olduğu ve bir araya toplanmaya ihtiyaç duydukları için hicret müslümanların üzerine farzdı. Müslümanlar, Mekke'yi fethettiğinde insanlar bölük bölük Allâh'ın dinine girdiler ve Medine'ye hicret farzı sakıt oldu. Ancak cihâdla uğraşan veya düşmanın üzerine saldırdığı kimse hakkında cihâd ve rivâyetin farzı kaldı." Ayrıca müslüman olanların üzerine hicretin vâcip olmasının hikmeti kâfir olan yakınlarının eziyetinden kurtulmasıdır. Onlar müslüman olana, dininden vazgeçene kadar azap yapıyorlardı. Onlar hakkında *"Kendilerine yazık eden kimselere melekler canlarını alırken "Siz ne haldeydiniz?" dediler. Bunlar "Biz yeryüzünde çaresizdik Allâh'ın arzı geniş değil miydi, hicret etseydiniz ya" (Nisa 77) âyeti inmiştir. Bu hicretin hükmü Daru'l-küfürde müslüman olup oradan çıkmaya güç yetiren hakkında devam etmektedir. Nesâî rivâyet etti ki: "... Allâh, müslüman kimseden, müşriklerden ayrılana kadar bir amel kabul etmez" Bu, dinini güvenli bir şekilde yaşayamayan kimseye hamledilmiştir. "ama cihâd ve niyettir" sözü ile ilgili Tîbî ve diğerleri dedi ki: "... Medine'ye olan, farz-ı ayn olarak istenen ve vatandan ayıran hicret kesilmiştir." Ancak cihâd sebebiyle ayrılmak ayrıca dini korumak için fitnelerden firar etmek, ilim talebi için çıkmak ve Daru'l-küfürden firar etmek gibi sâlih bir niyet sebebiyle ayrılmak devam etmektedir."*²²² Ve başka bir yerde "... Aîşe (radiyallâhu anh)'yı ziyaret ettim Ona hicretten sorduk. Dedi ki: "Bugün hicret yoktur. Mü'minlerden birisi dininde fitneye uğramaktan korktuğu için Allâh ve Rasûlüne (sallallâhu aleyhi ve sellem) kaçıyordu. Ancak bugün Allâh İslâm'ı üstün kıldı (herkes) istediği yerde Rabbi-ne ibâdet edebiliyor, ancak cihâd ve niyet kaldı." Bunun için Maverdi Rahimehullâh dedi ki: "(Kişi) Küfür beldelerinden

birinde dinini açık bir şekilde yaşayabiliyorsa onun için orası Daru'l-İslâm olur. Yani başkasının İslâm'a girme ümidinden dolayı orada ikamet etmek çıkmaktan daha efdaldır.”²²³

Allâh'a ibâdet sadece Cuma, cemaat, zekât ve hac değildir. Allâh'ın şeriatını hâkim kılmak, faizi terketmek ve bütün hadleri ikame etmek, bugün ülkelerimizde yerine getiremediğimiz ibâdetlerdir. Fıtratın hasletlerinden olan sakalı bile bugün çoğu insan bırakamıyor. Bilâkis ya kesmeye zorlanıyor ya da işten atılıyorlar!

– “Kâfirlerle savaşıldığı sürece hicret kesilmez”²²⁴ hadîsiyle ilgili İbn-i Nehhas Rahimehullâh şöyle der; “Hadîs, hicretin değil cihâdın vâcipliğine delildir ve manası imân edip, kâfirlere karşı cihâd eden herkes beldesinden çıkmasa da fazilette Muhâcirlere yetişir.”²²⁵ Nesâî ve İbn-i Hibban rivâyetinde “düşmanla savaşıldığı sürece” ve Taberânî rivâyetinde “Cihâd kaldığı sürece hicret kesilmez” (Heyseminin dediğine göre ricali sikadır) diye geçiyor ve Ahmed'de benzer rivâyet vardır. Bir rivâyetinde de “... cihâd olduğu sürece” diyor (Heyseminin dediğine göre ricali sahîhin ricalidir)

– Bir sahâbi kendisine sorduğunda Sadık ve Masduk olan (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in açık cevabı şöyleydi: “... “Hicretin en efdali hangisidir? Dedi ki: “Cihâddır”. “Cihâd nedir?” Dedi ki: “Onlarla karşılaştığında kâfirlerle savaşmandır”. “Cihâdın en efdali hangisidir?” Dedi ki: “Atı öldürülen ve kanı akıtılan kimseninkidir.””²²⁶

3- Fethu'l-Bârî; sayılarının çoğaltılmasını mekruh görenlerin babı hadîs no:7085; “.... Müslümanlardan bazı insanlar müşriklerin yanında Allâh Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e karşı onların sayısını çoğaltıyorlardı... Allâhu Teâlâ bununla

223 7/631

224 Ricali sikalardır

225 Tehzibu Meşariul Eşvak sy 83

226 Ahmed sahîhtir

ilgili “Kendilerine yazık eden kimselere melekler canlarını alır-ken “Ne işte idiniz?” dediler. Bunlar “Biz yeryüzünde çare-sizdik” diye cevap verdiler. “Melekler de “Allâh’ın yeri geniş değil miydi hicret etseydiniz ya” dediler. İşte onların barınağı cehennemdir orası ne kötü bir gidiş (yeri)dir.” (Nisa 97) âyetini indirmiştir.

İbn-i Hacer Rahimehullâh dedi ki: “Onda (âyette) masi-yet ehlinin yanında bir müslümanı helaktan kurtarma umudu veya meselâ onları kınamak gibi sahîh bir kasıt için değilde kendi isteğiyle ikamet edenin suçlanması, onlardan ayrılma-ya gücü yetenin mazeretinin olmaması tıpkı müslüman olup müşrik olan ehli tarafından hicretten menedilen sonra müşrik-lerle birlikte müslümanlara karşı savaşmak kastıyla değil sa-dece müslümanların gözünde müşriklerin sayısı çok gözüksün diye çıkanlarda olduğu gibi, bunun için onlar azarlanmıştır.”²²⁷

Ve başka bir yerde hadîs no:6596: ““Kendilerine yazık eden kimselere...” âyetinin nuzulünden bahsederken; “Said İbn-i Cubeyr Rahimehullâh bu âyetten masiyyetin yapıldığı yerden hicretin vâcipliği hükmünü çıkarmıştır.” Çünkü ora-da kalmakta onların sayısını çoğaltmak vardır.”²²⁸ Ve Fitneler Bahsin’de: Bu hadîsten fitnelerin açık bir şekilde ortaya çık-tığı beldelerden hicretin müstehaplığı hükmü alınır. Çünkü o (kalmak) fitnelerin ortaya çıkmasının sebebidir. ... İbn-i Vehb Rahimehullâh dedi ki: “Malûk Rahimehullâh dedi ki: Aleni bir şekilde münkerin yapıldığı arzdan hicret edilir. Seleften bir cemaat bunu yaptı.”²²⁹ Ve başka yerde Fitneler Bahsin-de: “Kâfirlerin, müslümanların beldelerinden birine saldırıp oranın ehline kılıcı musallat ettiklerine şâhid olundu. Bu durum eskilerden, Haricilerden, sonra Karamitalardan ve sonra da Tatarlardan vaki oldu. Allâhu’l-Müstean Ancak marufla emreden ve münkerden nehyedenler, onlar gerçek

227 14/535 fikir yay. evi

228 9/141 fikir yay. evi

229 14/500 fikir yay. evi

mü'minlerdir. Allâh onlara azap göndermez, bilâkis onlarla azabı defeder ve "... zâten biz ancak hakkı zalim olan memleketleri helak etmişizdir." (Kasas 59) âyeti bunu desteklemektedir. Münker işlemede ondan nehy etmeyenlere azabın genel olacağının delili Allâhu Teâlâ'nın "... onlar bundan başka bir söze dalıncaya kadar kâfirlerle beraber oturmayın yoksa siz de onlar gibi olursunuz." (Nisa 140) âyetidir. Bu âyetten yapılan istifâde kâfir ve zalimlerden kaçmanın meşru olduğudur. Çünkü onlarla kalmak nefsi tehlikeye atmaktır. Tâbiki bu, onlara yardım etmeyip fiillerinden razı olmadığında olur, ama yardım eder veya razı olursa o da onlardan olur. Semud'un diyarından acele çıkmaları emri de bunu teyid eder. Hadîste nehyetmeyip susanlara karşı bir uyarı ve büyük bir korkutma vardır. Bu susanlara yapılan tehdittir. Peki, ya yumuşak davrananlar ya da razı olanlar veya yardım edenlere nasıl olur? Allâh'dan selâmet dileriz."²³⁰

Derim ki: Bu sadece masiyetin ortaya çıkmasında böyledir. Peki, Allâh'ın ahkâmları iptal edildiğinde, hatta küçüğünden büyüğüne bütün masiyetlere zorlandığında nasıl olur? Ebu'd-Derda (radıyallâhu anh) Şam'dayken Muaviye (radıyallâhu anh) sadece bir hadîse muhâlefet ettiğinde onu terketti ve onunla aynı belde ikamet etmeyeceğine dair yemin etti. (İbn-i Hazm'ın ihkam kitabında geçtiği gibi).

Benden kul olarak, Allâh'ın bütün kanunlarını olduğu gibi uygulamam isteniyor. Eğer bunu yapamazsam, bu yeri kuşatan kötülüklerden onu kurtarmaya çalışmayalım. "Ey imân eden kullarım! Şüphesiz, Benim yarattığım yeryüzü geniştir. O halde (nerede güven içinde olacaksınız orada) yalnız Bana kulluk edin." (Ankebut 56) Bu belde (kulluk) edemiyorsan, oradan çık ve eğer çocukların için korkuyorsan "Nice canlı varki rızkını (yanında) taşıyor onlara da size de rızık veren Allâh'tır..." (Ankebut 60)

Allâh'a ibâdet edemediğimiz bir belde kıldığımız takdirde halimiz "*Kendilerine yazık eden kimselere Melekler canlarını alırken "Ne işte idiniz?" dediler...*" (Nisa 59) âyetindeki kimselerin hali gibi olur. Buhâri, bu âyetin Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) ile birlikte hicret etmeyip Ebu Cehil'le birlikte Bedir'e çıkan Mekke'li müslümanlar hakkında indiğini söyledi. Medine ehli "*Kardeşlerimizi mi öldüreceğiz?!!*" dediklerinde Allâh bu âyeti indirdi.

– Bir takım insanlar 'Dinimizi ikâme edemediğimiz belgelerden hicretin terkine izin veren delilimiz var' diyerek aslında delil olmasa bile sırf kendilerini tatmin etmek için bazı şeylere tutunmak onlara tatlı gelir. Bunlardan biri, Mekke'den çıktığında Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in "*Vallâhi senin Allâh'ın en hayırlı arzı ve O'na en sevimli arz olduğunu biliyorum. Eğer senin ehlin beni çıkarmasaydılar çıkmazdım*"²³¹ sözüdür. Ama bunlar şu hadîsleri ya bilmediler ya da bilmezden geldiler. Hicret kıssasında Buhâri'nin rivâyet ettiği "*Eziyet sertleştğinde Ebu Bekir (radiyallâhu anh), Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'den çıkmak için izin istedi. Ona dedi ki: "Kal" Ebu Bekir (radiyallâhu anh) dedi ki: "Ya Rasûlullâh, Sen izin mi bekliyorsun?" Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) dedi ki: "Ben bunu ümit ediyorum..."*" Ahmed'in rivâyet ettiği lafızda "*Sahâbelerin faziletleri bahsinde "Hicret için bana izin verildi" ve Hâkim'in rivâyetinde "Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) Allâh'tan hicret iznini bekleyerek Mekke'de ikamet etti."* geçiyor. "*Ben öyle bir beldeye (hicretle) emrolundum ki, bu belde diğer beldelere galip gelir...*"²³² Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem), Mekke kuraklık geçirip güzel kokulu çiçekler vermekten aciz olduğunda hicreti istedi ve izni bekledi. Ta ki bunun sonunda izin değil emir geldi. Lakin ilmi az olanlar sanki Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem) kalmak istedi ama kavmi onu zorla çıkarttılar gibi bir vehme kapılarak delilleri sergiliyorlar. Ancak deliller

²³¹ İbn-i Abdilber Temhid'de bu hadîse sahîh hükmünü verdi.

²³² M. Aleyh

arasında uyum sağlayan doğru söz şudur ki: Hadîsteki “Beni çıkarttılar” sözü sebeplik babındandır. Yani davetten yüz çevirdikleri ve eziyet ederek insanları bundan caydırmaya çalıştıklarında çıkma kararı almama sebep oldular ve bu akli mecaz babından Arab lügatında yaygın olan bir şeydir. Meselâ “... Müslümanlar işkencelere maruz kaldığında Hz. Ebu Bekir (radıyallâhu anh)’da Habeşistan’a doğru hicret etmek üzere yola çıktı. Berku’l-Gamad’a geldiğinde (Yemen tarafında bir yer) ... İbnu’d-Deyyine, Ebu Bekir (radıyallâhu anh) ile karşılaştı ve “Ey Ebu Bekir nereye gitmek istiyorsun?” dedi, o da “Kavmim beni çıkardı yeryüzünde dolaşıp Rabbime ibâdet etmek istiyorum” dedi.”²³³ Kendi isteğiyle çıkmış olmasına rağmen çıkmayı onlara isnad etti. Çünkü onlar onu rahatsız etmeleriyle ve dininden caydırma girişimleriyle bu kararı almasına sebep oldular. Her ne olursa olsun biz Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in tebliğe başladığı ilk zamanlarda amel ettiği ve sonra mensuh olanlarla değil, vefat ettiği zamanda yaptığı amelle ibâdet etmeliyiz. Allâhu Teâlâ’nın önce Habeşistan’a sonra Medine’ye (hicret izni verdi) ifâdesi konusunda âlimlerin sözleri açıktır ve siret kitaplarına bakarsan burada ittifak halinde olduklarını görürsün. Ayrıca Şafii Rahimehullâh’ın el-Umm kitabında “Hicretin Feni” başlığı altında yazdıklarına bakarsan görürsün ki; “Müslümanlar Mekke’de iken bir zaman mustazaftılar. Onlara oradan hicret izni verilmedi. Sonra Allâh (Azze ve Celle) onlara hicret izni verdi ve onlara çıkış yolu açtı. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) Allâh Tebareke ve Teâlâ’nın hicreti onlar için bir çıkış yolu kıldığını bildirdi ve dedi ki: “Allâh yolunda hicret eden kimse yeryüzünde gidecek birçok güzel yer ve bolluk (imkân) bulur...” (Nisa 100) Habeşistan’a gitmeyi emretti. Sonra Allâh Tebareke ve Teâlâ Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)’e Medine’ye hicret izni verdi...”

Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem)’e Medine’ye hicret etmesi niye emredildi? Habeşistan’a hicret niye? Çünkü onlar Allâh’a

ibâdet edemediler. Öyleyse onların delil gösterdiği hadîsin nassıyla –yani “... Allâh’ın en hayırlı arzı ve O’nu en sevimli ...”– yeryüzünde en hayırlı bölge terkedilmelidir. Peki, terke-
den kimdir? Beşerin Efendisi (sallallâhu aleyhi ve sellem)’dir.

4- Şerbinî Rahimehullâh der ki: “... Daru’l-Harb’de ika-
met eden bir müslüman, kavmi içinde söz sahibi olması veya
aşiretinin onu koruması sebebiyle açık bir şekilde dinini ya-
şayabiliyor ve dininde fitneye uğramaktan korkmuyorsa da,
onların sayısını çoğaltmaması için Daru’l-İslâm’a hicret etmesi
müstehaptır. ... Sadece dinini açık bir şekilde yaşayabildiği
için hakkında hicret vâcip olmamıştır.

Uyarı: Orada kalmasıyla İslâm’ın yayılmasına bir fayda-
sı dokunması ümidi yoksa (hicret) müstehap olur. Eğer bunu
ümid ediyorsa orada ikamet etmesi daha efdaldır. Eğer Daru’l-
harb’te imtina’ya gücü yetiyorsa –yani orada kâfirlerin nüfuz
edemediği bir bölgeyi kendi kontrolü altına alabiliyorsa– ora-
da kalmak onun hakkında vâcip olur. Çünkü kaldığı o yer
Daru’l-İslâm olmuş olur, şâyet buradan hicret edip bırakırsa
Daru’l-harb olacaktır. Bu ise haramdır. Evet, kendi hicretiyle
müslümanlara yardım edeceğini umuyorsa, hakkında efdal
olan hicret etmesidir. Bunu Maverdi Rahimehullâh söylemiş-
tir. ... Eğer dinini yaşayamıyor ve fitneden korkuyorsa erkek
olsun veya (mahremi bulamasa da) kadın olsun “*Kendilerine
yazık eden kimselere ...*” (Nisa 97) âyetinden dolayı hakkında
hicret vâcip olur. Orada kalmasında müslümanların bir mas-
lahatı olan kimse bu vâciplikten müstesnadır. İbn-i Abdilber
Rahimehullâh ve başkaları anlattı ki: “Abbas müslüman oldu.
... Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) ona “Senin Mekke’de
oturman daha hayırlıdır.” diye yazdı. Sonra Mekke’nin fethin-
de İslâm’ını açıkladı. Yine Daru’l-küfürden hicretin vâcipliği
hükmünün kapsamına, İslâm’ın beldelerinden bir belde
müslüman olup onu –dinini– açıklayamayan kişide girer. Yani
oradan hicret etmek zorundadır. Bunu Ezrui Rahimehullâh

nakletti. Beğavi Rahimehullâh bunun benzerini zikrederek dedi ki: “Masiyetlerin işlendiği beldede olup da onu değiştiremeyen kimsenin üzerine ibâdetin mümkün olduğu bir yere hicret etmesi vâcip olur. Eğer bütün beldeler burda –açık bir şekilde yaşayamamakta– eşitse ihtilaf olmadan vâciplik yoktur.”²³⁴

5- Şevkânî Rahimehullâh der ki: “Maverdi Rahimehullâh “Küfrün beldelerinden bir beldede dinini açıklayabiliyorsa bu belde onunla Daru’l-İslâm olmuş olur ve başkalarının İslâm’a girme umudundan dolayı orada kalmak çıkmaktan daha ef-daldır.” der. Bu görüşün Daru’l-küfürde ikame etmenin haram olduğuna hükmeden babdaki hadîslere aykırı olduğu gizli değildir.” Sonra İmâm Şevkânî yine dedi ki: “Hak olan görüş Daru’l-fıskdan (hicretin) vâcip olmamasıdır. Çünkü orası Daru’l-İslâm’dır. Orada sırf açık bir şekilde masiyetler işlendiği için Daru’l-İslâm’ı, Daru’l-küfür kapsamına sokması ne rivâyet ilmine ne de dirâyet ilmine uygun değildir. Fâkihlerin dar’lar ve hicretin terkine izin veren özürler konusunda bahisleri vardır. Bunları ayrıntılı açıklamamanın yeri burası değildir.”²³⁵

6- Ancak Tahanevî Rahimehullâh bu konuyu izah edip sonrasında dedi ki: Derim ki, eğer fasıklar bunu bir masiyete (bir şeyi yapmaya veya yapmamaya) zorluyorsa bu Daru’l-fıskın, Daru’l küfür hükmünde olduğunda şüphe yoktur. Çünkü orada dininde fitneye uğramıştır. Ve eğer onu masiyetlere zorlamıyor ama tâbiatlar birbirine benzeyeceğinden dolayı onlarla oturmaktan, yemek ve içmekten dini için korkuyorsa, oradan sâlihlere ve iyilik darına hicret kesinlikle müstehaptır. Muvaffak Rahimehullâh el-Muğni kitabında diyor ki: “İnsanlar hicret konusunda üç çeşittir: Birisi, üzerine hicret vâcip olandır ki o, ona güç getiren ve kâfirlerin darında kalmakla dinini açık bir şekilde yaşayamayan ve dininin vâciplerini

234 Muğni’l-Muhtac

235 Neynu’l-Evtar 5/188

yerine getiremeyen kimsedir. İkincisi, üzerine hicretin vâcip değil müstehap olduğu kişidir ki, bu ona güç yetiren ama Daru'l-küfürde kalmakla dinini açık bir şekilde yaşayabilendir. Kâfirlerin sayısını çoğaltmak ve onlara yardım edebilmek için onun hakkında hicret müstehap olur. Üçüncüsü; hicret olmadan dininin vâciplerini yerine getirme imkânı bulduğundan dolayı o kişiye hicret vâcip değildir.”²³⁶

Arap topraklarının felaketlerini saymak isteyenler ancak zorlukla ve meşakkatle sayabilirler. Onlardan bazıları şunlardır: İnsanları dinsiz beşeri konularla yönetilmeye zorlanması, Allâh'ın şerîatını hâkim kılmak isteyen eziyete uğratması, dinin meşru kıldığı namazı cemaatle ikame etmekten menetmesi hatta bunu bazı askeri birliklerde tamamen yasaklayabiliyorlar. İslâm'ın hükümleri olan vâciplere ve sünnetlere karşı savaş açması, devletin elindeki bütün sektörlerde sakalın yasaklanması ve bırakanın işten kovulmakla tehdit edilmesi, çarşafı çöp poşetlerine benzetmeleri ve onu giyen radikallikle adlandırmaları. Hatta bizim Arap ülkelerinin bazılarında devlet dairelerinin birinde vazife almak isteyen onu yasaklarlar. Çıplak veya yarı çıplak fasıklar için özel plajlar tahsis edilmesi hatta turizmdeki saygınlıkları zedelenmesin diye tesettürlüler oraya girmekten menedilirler. Dinî dersleri boyun eğip, onlara dinini satan, gizli bir şekilde yapan veya onların köpeklerinden birinin şemsiyesi altında yapan biri dışındakilere yasaklaması ve Kur'ân dersi alsa bile evinde ders düzenleyenlerin aranması, hatta yeşil ışık yaktıkları insanların Allâh'ın razı olduğu şeylerle toplumu aydınlattığını gördüklerinde onun dilini kesmek için acele ederler. Taş devrinden kalma gerici fikirler olduğu bahanesiyle dini fıkhi kasetlerin yayılmasını menetmeleri, boyun eğmeyenleri ajanlarının onlar hakkında istihbarat raporları yazmalarıyla tehdit etmeleri. Arap Devletlerinin çoğunda internette müstehcen sitelerin % 90'nının yasak olmamasına

rağmen, İslâmi sitelerin çoğunu yasaklarlar. İnsanların dinlerini ifsad etmek için müzik yüksek enstitüsü - tiyatro yüksek enstitüsü - halk oyunları - ecnebi dansları vs. vs. gibi şeylerle legal çalışmalar yapıldığını görürsün. Dolayısıyla dininde cimir olan o kadar daraltılıyor ki ya boğulma derecesine ulaşıyor ya da onların uşaklarının fetvalarıyla dinini veya dininin bir parçasını alenen onlara satmak zorunda kalıyor!..

Yine halkı ister istemez faize zorlamaları maaşlar-vergiler vs.lerle. Öyle ki, kişi onun tozunun bulaşmasından dahi kurtulamaz. Çünkü devlet bizzat kendisi faizle muamele yapıyor. Dolayısıyla devletle çalışanların maaşlarına onun bulaşması kaçınılmaz birşeydir. Yine devlet görevlilerinin çoğunun aleni bir şekilde rüşvet isteyerek insanların boyunlarına musallat olması bu felaketlerdendir. Fesat içinde fesat, fesat içinde fesat.

Bütün bunlardan sonra insanları yapmak veya terketmek suretiyle korkunç devasa masiyetlere zorlamış olmazlar mı? Ey kavmimiz, size hicreti tavsiye ediyorum. Eğer Allâh'ın hükmünü ikame eden bir belde bulursanız taş yemek pahasına da olsa oraya hicret edin.

7- Suyuti Rahimehullâh, Fatimî Ubeydilerden bahsederken dedi ki: "... Onlar "en hayırlı olan Sahâbelere" sövmeyi emreden âdi, habis, pis Rafızîlerdir. Bu gibilerin bey'ati akdedilemez ve imâmeti sahîh olamaz." Sonra Kadı İyaz'dan şöyle nakletti: "Maliki âlimlerinden olan Ebu Muhammed el-Kayravanî el-Kizanîye, Ubeydoğullarının davetlerine icabete zorlanan, yoksa öldürecekleri kimse hakkında soruldu. Şöyle dedi: "Öldürülmeyi seğer ve bu işte kimseye mazeret verilmez. Onların durumu bilinmeden önce ilk girdiklerinde -mazeret- vardı, ama bundan sonra firar vâcip oldu. Orada kalmaya devam ettikten sonra korku sebebiyle kimseye mazeret verilmez. Çünkü ahalisinden 'şerîatin iptali istenen' bir yerde kalmak

caiz değildir. Orada kalan fâkihler, onlara muhâlif olarak sadece müslümanların önü boş kalıp –Ubeydilerin onları– fitneye düşürememeleri için kaldılar.”²³⁷

8- Nevevî Rahimehullâh der ki: “.... Kadı (Iyaz) Rahimehullâh dedi ki: Âlimler icma etmiştir ki, kâfire imâmet akdedilemez. Eğer İmâm küfür işlerse veya şerîati değiştirirse ya da bid’at işlerse velâyet hükmünden çıkar ve itaatı sakıt olur. Ona karşı kıyam etmek, onu indirip mümkün olursa âdil bir İmâm’ı onun yerine koymak müslümanlar üzerine vâcip olur. Eğer bu sadece bir tâifenin elinden gelirse kâfiri indirmek için kıyam etmeleri onların üzerine vâcip olur. Şâyet bidatçı biriye, ancak onu indirmeye güç yetirebileceklerine kanaat ederlerse vâcip olur yoksa aciz kalacaklarını kesin olarak biliyorlarsa, kıyam vâcip olmaz ve müslümanlar dinleri için kaçarak beldelerinden başka yere hicret etmelidirler...”²³⁸

9- “Muhakkak ki hicret iki çeşittir: Birisi günâhlardan hicret etmek, diğeri de Allâh’a ve Rasûlü’ne hicret etmektir. Bu tevbe kabul edildiği sürece kesilmez ve tevbe güneş batıdan doğuncaya kadar kabul edilecektir.”²³⁹ Hatta gurbet hadîsinin bazı lafızlarında açık bir şekilde geldi ki: “Gariplere ne mutlu” denildi ki “Garipler kimdir?” “Kabilelerden vatanını özleyen gurbetlik adamlardır.”²⁴⁰ Nevevî Rahimehullâh bunu Müslim şerhinde şâhid göstererek dedi ki: “Hadîste gariplerin tefsiri gelmiştir, onlar kabilelerden vatanını özleyen gurbetlik adamlardır.” Herevi Rahimehullâh der ki: “Vatanlarından Allâhu Teâlâ’ya hicret eden Muhâcirleri kastetti.” Ve Muravî Rahimehullâh dedi ki: “Yani ehillerini ve aşiretlerini bırakmış kimselerdir.” ve başka bir lafzında “... Garipler dinleriyle firar edenlerdir.” (Fitneler bahsinden gelen sünnetler).

²³⁷ Halifeler tarihi kitabının mukaddimesi. Syf: 8

²³⁸ Müslim Şerhi hadîs no: 3427

²³⁹ İbn-i Kesir, isnadı hasen dedi

²⁴⁰ İbn-i Mâce, Darimi ve diğerleri

– Allâh'ın şerîatını hâkim kılmayan arzı terketmeye acele et, yoksa senin hakkında "... ancak zavallı olan Sa'd bin Havle'dir." (Kıssasını öğrenmek için Buhâri'ye bak.)

Evimi ucuza sattığım için beni azarlıyorlar

Ama hayatımı zehir eden bir komşum olduğunu bilmiyorlar

Onlara dedim ki, azarlamayı bırakın, evler

Ancak komşularıyla pahalı veya ucuz olurlar.

**8) Derlerse ki, belki onlar ajandır ya da mülk için sa-
vaşıyorlar ya da, bu fitnelerde bizim için en hayırlı
olan uzlettir!. Onlara de ki:**

Davalarına beyyineler gösterilmediği sürece

Sahipleri iddiacılarıdır.

– Siz söylediğiniz bu sözle cerh ve tadil ilminin hepsini yıktınız. Bu mücâhidlerin ajan olduklarına dair senedin başından sonuna kadar âdil ve hafızların nakliyle, şazlık ve zarar verecek bir illetten sağlam olan bir haber size ulaştı mı?²⁴¹

Bu haber yalancı birisinin tashifinden –yanlış yazması veya okumasından–, tahrifinden, çevirmesinden, eklemesinden, eksiltmesinden ve idracından –araya sokuşturmasından– sâlim midir? Bu güçlü hüccetin ibrazından aciz olanın halidir. Peygamberlerin düşmanlarını örnek alarak bu topal ithamlara sığınıyorlar.

Makamlar ve iktidar için çabalamakla onları itham ettiklerini görmüyor musun? “Onlar dediler ki: Babalarımızı üzerinde bulduğumuz (dinden) bizi döndüresin ve yeryüzünde ululuk sizin ikinizin olsun diye mi bize geldin?” (Yunus 78) Onları yeryüzünü ifsad etmekle ve yeni bir din getirmekle itham ettiklerini görmüyor musun? “Firavun: Bırakın beni, dedi. Musa’yı öldüreyim; (Kurtarabilirse) Rabbine yakarsın! Çünkü ben onun, dininizi değiştireceğinden, yahut yeryüzünde fesad çıkaracağından korkuyorum.” (Ğafir 26)

²⁴¹ Halbuki Allâhu Teâla “ Ey imân edenler! Eğer bir fasık size bir haber getirirse, onun doğruluğunu araştırın. Yoksa bilmeden bir topluluğa kötülük edersiniz de sonra yaptığınıza pişman olursunuz.”

Onlara tâbi olurlarsa fakirlik olacak ve ekonominin kaynakları (turizmin kesilmesi, oteller ve fuhuş mekânları) kuruyacak diye itham ettiklerini görmüyor musun? “Biz seninle beraber hidâyete uyarsak yurdumuzdan atılırız, dediler. ...” (Kasas 57) “Kavminden ileri gelen kâfirler dediler ki; Eğer Şuayb’a uyarsanız o takdirde siz mutlaka hüsrana uğrarsınız.” (A’raf 90)

Çoğunluk yoluyla değil kuvvet yoluyla görüşlerini kabul ettirmekle itham ettiklerini görmüyor musun? “Firavun, şehirlere (asker) toplayıcılar gönderdi. Esasen bunlar sayıları az bölük pörçük bir cemaattir.” (Şuara 53-54)

Bütün bunları görmüyor musun? Yani yeni bir şey yoktur. İbareler farklı ama çirkinlik aynıdır.

– Birisi zalim iktidarı tekfir ederse, iktidarın âlimlerinden savaştan soğutanların çoğunun delâleti açık olmasına rağmen iktidarı savunduklarını –tekfir ithamını– savdıklarını, onu desteklediklerini ve hararetli bir şekilde mazeretler aradıklarını görürsün. Buna mukabil bir yerde savaşçı İslâmi Cemaati övdüğün zaman, onların küfür radyolarının yalanlarını ve piyeyi deve yaptıklarını görürsün. Bazılarının da, hikmet göstererek Mısırlı şivesiyle “Vallâhi falan cemaatin böyle yapması hikmetli değildi.” dediğini görürsün.

Keşke hak üzere savaşanlardan zahirleri hayır olanları da aynı tartıyla tartsaydınız. Ama onların hali “Bana karşı aslandır, ama savaşlarda deve kuşudur.” sözünde denilen hal gibidir. Bunlar ne kadar da zalimdirler.

– Bir cihetten şüphelenirsen savaşmak için başkasını ara ve o bizi müjdeleyen Allâh Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in “Bu din sürekli ayakta kalacaktır. Müslümanlardan bir topluluk kıyâmet kopana kadar onun uğrunda savaşacaktır”²⁴² sözünün nassıyla mevcuttur. Bir rivâyette; “Ümmetimden hak üze-

re savaşı bir topluluk kıyâmete kadar sürekli bulunur.”²⁴³ Öyleyse kendine doğru bir sancak ara. Münâfıklar gibi “Bunları dinleri aldatmış” diye şüphelenerek evinde oturmayı kendine mübah kılma. Sen gerçekten sormakla bile olsa mücâhidlerin haberlerini ve yerlerini öğrenmek için çabaladın mı? Yoksa kâfir veya işbirlikçi ajanların yayınladıklarıyla mı yetindin? Bu insafli olanlara yakışır mı!? İnternette bile olsa mücâhidlerin yerleriyle senin aranda ne kadar mesafe var?

– Körfez ülkelerinden birinde para dağıtan bir iş fırsatını veya alanlardan bir alanda sana teklif edilen kârlı bir ticareti veya kızını isteyen birisini araştırdığın gibi –cihâdı– araştırdın mı? İnanki Allâh’ın rahmet ettiği kimseler hariç bizim çoğumuzun bunu umursamadığını görüyorum. Bu vazife veya istenen bir kız konusunda iki cihetten birine meyletmen için belki günlerce ve aylarca araştırırsın.

– Rumlarla Farslılar arasında şiddetli savaşın devamlı olduğu malumdur. Akıllı birinin “Müslümanlar Mute gazvesinde Rumlarla savaşmaya başladıklarında Farslılar hesabına ajanlık yapıyorlardı.” demesi mümkün değildir. Ancak maslahatlar kesişmiştir. Rumlarla savaşman (o ümmet üzerine vâciptir) Farisleri sevindiriyordu, ama Rumlara karşı olan gazvelerden sonra Farslılarla savaşmaya başladılar. Dolayısıyla ittifak olmadan maslahatların kesişmesi bağlılık veya işbirlikçilik anlamına gelmez. Bu içinde karışıklık olmayan açık bir şeydir. Mücâhidlerin ajanlığını iddia edenlere ancak grupların inanaacağı boş iddialar dışında tek bir sağlam delil getirmesi için benim adıma meydan oku!!.

– Bunlar sanki apaçık bir sancak altında savaşmış olmasına rağmen Haçlı savaşlarına katılan Selâhaddin’i bile ajanlıkla itham edecekler ve hüccet aynıdır. (Günler fitne günleridir, hak bilinmiyor, kimbilir belki Selâhaddin doğuluların veya bizzat

²⁴³ Hâkim 8389, Tayalisi 38, Darimi 2/213, Heysemi El-Mecma 7/259, Albânî Silsiletu’l-Ehâdîsî’s-Sahîha 1956

Haçlıların ajanıdır. Onun teşvikleri ve savaşlarının makam ve mülk için olmadığını kesin bir şekilde nasıl söyleyebilirsin ki?!! Özellikle müslüman Fatimileri bitirmesiyle müslümanların birliğini bozup çabalarını boşa çıkardı!!!) Ey akıllılar buna ne cevap vereceğinizi bana söyleyin? İnzivâya mı çekileceksiniz, yoksa Selâhaddin'i destekleyerek ve sadece saf olanlar veya ajanlar nazarında müslümanlardan sayılan zındık ve nesebi şüpheli Fatimileri zemederek seslerinizi mi yükselteceksiniz?..

Bu Uzlet ve Metodları Konusunda Âlimlerin Sözleri

“Yaşayanın açık bir delille yaşaması için

1- Fethu'l-Bârî'de; “Vâdilerden bir vâdi içerisindeki bir mü'min...” bu cihâda güç yetiremeyene hamledilir. Kendisi sâlim olması ve başkasının da ondan yana sâlim olması için hakkında uzlet mustehaptır. “İnsanların en hayırlısını size bildireyim mi? Allâh yolunda atının yularını tutup ... Bu hususta onu takip eden kimseyi bildireyim mi? Bir koyun sürüsünün yanında (o sürünün) hakkını ödeyerek inzivâya çekilen kimsedir.”²⁴⁴

2- Fethu'l-Bârî'de; “... Ey Allâh'ın Rasûlü hangi insan daha üstündür?” denildi. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) “Allâh yolunda canı ve malıyla cihâd eden mü'min kimsedir.” buyurdu. “Sonra kimdir?” dediler. “Allâh'a ibâdet edip insanları şerrinden emin bırakan vâdilerden bir vâdi içindeki mü'min kimsedir.” ... İnzivâya çekilen mü'min fazilette ondan sonra geldi. Çünkü insanlar arasına karışan günâhları işlemekten sâlim olamaz. Dolayısıyla bu şuna –sevapları, günâhlarına- karşı yeterli olmayabilir ve o (uzlet hükmü) fitnelerin vaki' olduğu duruma bağlıdır.”²⁴⁵

244 Buhâri. Müslim

245 Buhâri.

Hafız İbn-i Hibban sahîhinde bab başlığı olarak "Allâh yolunda cihâddan sonra amellerin en efdalinin inzivâyâ çekilmek olduğunu beyan eden bahis" yazdı. Sonra Hafızın Fethu'l-Bârî'de getirdiği Müslim hadîsinin benzerini rivâyet etti.

3- Fethu'l-Bârî'de; Bir adam tatlı suyu olan bir pınarın yanından geçip onu beğendi: Kendi kendine "Burada inzivâyâ çekilsen" diye söyledi: Sonra Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'den izin istedi, ona dedi ki: "Yapma, sizden birinin Allâh yolunda bir saat durması evindeki 70 yıllık namazından daha efdaldır. ..." ²⁴⁶ İnsanlardan tamamen inzivâyâ çekilme konusuyla ilgili Cumhur dedi ki: Bunun yeri ve zamanı fitnelerin vaki' olması durumudur. İbn-i Abdilberr Rahimehullâh dedi ki: "... vâdi ve dağ ... genel olarak insanlardan boş olur, insanlardan uzak olan her yer bu manaya dahildir."

Siz insanlara karışıp zulme, ahlakî ve davranış yamukluklarına şâhid olurken uzlet yaptığınızı nasıl iddia edebiliyorsunuz? Sonra "Bu günlerde vâcip olan uzlettir" diyorsunuz.

4- Fethu'l-Bârî'de; "... Mervan ve daha sonra oğlu Abdulmelik'in, İbn-i Zubeyr (radiyallâhu anh)'uma ile aralarında vuku bulan olaylara ve onun benzerlerine işaret ediyor. İbn-i Ömer (radiyallâhu anh) tâifelerin birisi haklı diğeri haksız olduğu ortaya çıksa bile fitne halinde savaşı bırakma görüşündeydi. Ve denildi ki: Fitne ancak mülk için çekişme sebebiyle savaş olması durumuna mahsustur. Ama bağı olan bilindiğinde fitne olarak adlandırılmaz ve itaate dönene kadar onunla savaşmak vâcip olur. Bu, cumhurun sözüdür." ²⁴⁷

5- Fethu'l-Bârî'de; Fitne ile kastedilen, haklının haksızın bilinmediği, mülk uğruna çıkan ihtilaftır. Taberi Rahimehullâh der ki: "Selef ihtilafta bulundular ve bazıları bunu genelliğe

246 Buhâri.

247 Buhâri.

hamlettiler. Onlar Sa'd, İbn-i Ömer, Muhammed İbn-i Mesleme, Ebu Bekre (radiyallâhu anh)'um ve diğerleri gibi müslümanların arasında olan savaşa girmekten kesinlikle geri kalanlardır. Onlar zikredilen delillerin zahirine ve diğerlerine tutundular. Sonra bunlar da kendi aralarında ihtilafta bulunarak bir tâife evlerinden çıkmama görüşünü, bir tâife de asıl fitne beldesinden ayrılma görüşünü benimsediler. Sonra yine ihtilaf ettiler." ... Başkaları dedi ki: Bir tâife İmâm'a karşı bağı olup üzerine vâcip olandan imtina edip savaşa kalktığında onunla savaşmak vâcip olur. Aynı şekilde iki tâife birbiriyle savaşarlarsa gücü yeten herkes üzerine hatalı olana engel olup, haklı olana yardım etmek vâciptir ve bu cumhurun sözüdür. Diğerleri de dedi ki: Cemaatin İmâm'ı olmadığına müslümanlardan iki tâife arasında olan her savaşta savaşmak yasaktır. Bu babdaki ve diğerlerindeki hadîsler buna hamledilir. Bu Evzai Rahimehullâh'ın sözüdür. Taberi dedi ki: Doğru olan münkeri inkâr etmeye gücü yeten kimsenin üzerine vâcip olmasıdır. Kim haklı olana yardım ederse isabetli olur ve kim hatalı olana yardım ederse hatalı olur. Durum müşkil olursa bu, savaşmaktan nehy gelen durumdur.

Bazıları da hadîslerin özel insanlar hakkında geldiği ve nehyin bununla muhatap olanlara mahsus olduğu görüşünü benimsediler. Ve denildi ki; Nehiyle ilgili hadîsler savaşmanın ancak mülk için yapıldığından emin olunan ahir zamana mahsustur. İbn-i Mes'ud (radiyallâhu anh) hadîsinde; dedim ki: "Ey Allâh'ın Rasûlü bu ne zamandır?" ... Dedi ki: "Adam oturduğu kişiden emin olmadığındadır."

6- Fethu'l-Bârî'de; Sahâbe ve tâbiinlerin cumhuru, hakka yardım etmenin ve bağılere karşı savaşmanın vâcip olduğu görüşüne gittiler ve bu konuda gelen hadîsleri savaşa güç yetiremeyen veya hak sahibini bilmekten aciz olana hamlettiler. ... Taberi Rahimehullâh dedi ki: "Eğer müslümanların arasında vuku bulan her ihtilafta vâcip olan evlerden çıkmamak ve

kılıçları kırmak şekliyle kaçmak ise hiçbir hak ikame edilemez. Hiçbir bâtil iptal edilemez ve fısk ehli malları almak, kanları dökmek ve kadınları esir almak gibi haramları işlemeye yol bulurlardı. Ve müslümanlar “Bu bir fitnedir, bunda savaşmaktan nehy olunduk” diye ellerini onlardan uzak tutarlar. Bu akılsızları menetmek emrine muhâliftir.” Bezzar “öldüren ve öldürülen ateştedir” hadîsinde kastı açıklayan bir ziyade rivâyet etti; “Dünya uğrunda savaştığınızda öldüren ve öldürülen ateştedir.” Ayrıca Müslimin rivâyet ettiği de bunu destekler. ... Kurtubî Rahimehullâh dedi ki: “... Bundan dolayı Cemel ve Sıffin savaşlarında, savaştan geri duranların sayısı savaşanlardan azdır. Herkesin tevili vardır ve inşâAllâh ecir sahibidir.”

– Fethu'l-Bârî'de; “İbn-i Ebi Şeybe sahîh bir senedle rivâyet etti ki: “Ammar (radiyallâhu anh)'ın “Hurilerin kendisine sarılması kimi sevindirirse Allâh rızası için iki safın arasına geçsin” dediğini duydum...” Bu hak açık olduğunda savaşmanın delillerindendir.

7- Fethu'l-Bârî'de; ... Seleften Sa'd, Muhammed İbn-i Meslemeye İbn-i Ömer (radiyallâhu anh)'un içlerinde bulunduğu selâmeti tercih edip fitnelerden inzivâyâ çekilen bir tâife vardır. Onlardan bizzat savaşa katılanlar da vardır ve bunlar cumhuru teşkil eder. ... Taberânî Rahimehullâh'ın rivâyet ettiği “... Fitne durumu dışında, hicretinden sonra bedeviliğe geri dönene Allâh lanet etsin, çünkü bedevilik fitneden daha hayırlıdır.”

8- Fethu'l-Bârî'de; “İnsanlara öyle bir zaman gelecek ki müslüman bir kimsenin en hayırlı malı koyunları olacak ...” buradaki lafızda kastedilenin, hayırlı olan uzletin zamanının sonunda olacağı açıktır. Ama O'nun (sallallâhu aleyhi ve sellem) zamanında istenen şey cihâddı. Hatta Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) çıktığında farz-ı ayn olarak vâcip olurdu. ... Hattabi Rahimehullâh dedi ki: “... Uzlet ve insanların içine karışma

onunla alakalı olan şeylerin ihtilafına göre değişir. Toplanmaya teşvik eden deliller, İmâmlara ve dinin emirlerine itaatle ilgili şeylere hamdedilir ve bunun tersi de tersine hamledilir.

“Kim kendisinde yaşamı hakkında ve dinini muhafazasında yeterlilik görüyorsa cemaat namazına, selâm ve cevabına, hasta ziyareti, cenazeye katılma ve bunun benzeri müslümanların haklarına riâyet etmesi şartıyla insanlara karışmaktan geri durması onun için daha evladır. İstenen, ancak içinde önemlilerin dışında vakit kaybettirmesi ve zihni meşgul ediyor olması sebebiyle sohbetin fazlalığının terkedilmesidir...”²⁴⁸

9- Ayni Rahimehullâh der ki: Fitnelerden kaçmak dinden-dir babı: ... Faydaların istinbatı beyanıdır; Onun türleri vardır. Birincisi; fitne günlerinde uzletin faziletli olmasıdır. Ancak fitneyi izale etmeye güç yetiren kimse bundan müstesnadır. Onu izale etmeye çalışması durum ve imkânına göre farz-ı ayn veya farz-ı kifâye olarak vâciptir. Fitne günleri dışında ise âlimler hangisinin daha efdal olduğunda ihtilaf ettiler. Nevevi Rahimehullâh dedi ki: “Şafii’nin ve ekseriyetin mezhebi ondaki faydalardan dolayı insanlara karışmanın tercih edilmesidir. ... Eğer ilim veya zühd sahibi olursa karışmanın fazileti daha çok te’kid edilir.” Germanî Rahimehullâh der ki; “Bizim çağımızda toplulukların masiyetlerden hali olması durumu nadir olduğu için seçkin olan görüş inzivâyâ çekilmeyi tercih etmesidir. ... İkincisi; fitnelerden sakınmaktır. Seleften bir cemaat fitneden korktukları için vatanlarından çıkıp gurbete gittiler. Seleme bin Ekva (radiyallâhu anh), Osman (radiyallâhu anh)’ın zamanındaki fitnede Rebeze’ye çıkmıştı.”²⁴⁹

– Fethu’l-Bârî’de²⁵⁰; ... Münker işlemese de, ondan nehy etmeyenlere azabın gerek olacağının delili, Allâhu Teâlâ’nın

248 13/132

249 Umdetu’l-kari 1/163 Muririye baskısı

250 14/563 fitneler bahsi

“... Onlar bundan başka bir söze dalıncaya kadar kâfirlerle beraber oturmayın yoksa sizde onlar gibi olursunuz.” (Nisa 140) âyetidir. ... Semud diyarından acele çıkmaları emri de bunu teyid eder. Hadîste nehyetmeyip susanlara karşı bir uyarı ve büyük bir korkutma vardır. Bu, susanlara yapılan tehdittir. Peki ya yumuşak davrananlar ya da razı olanlar veya yardım edenlere nasıl olur?

– Hatta hadîs açıktır “İnsanlara karışıp eziyetlerine sabreden mü'minin eciri, onlara karışmayıp eziyetlerine sabretmeyenin ecrinden daha büyüktür.”²⁵¹

10- Fethu'l-Bârî'de; Burada, eğer dininden dolayı bunu yaptıysa övülmüş olduğuna bir ima vardır. Seleften bir cemaatten dinin işi bozulduğunda ölümü temenni etmekle ilgili rivâyetlerin sabitliği bunu teyid eden Nevevi Rahimehullâh dedi ki: “Bunda kerahat yoktur. Bilâkis seleften bir grup bunu yapmıştır. Ömer İbn-i Hattab, İsa el-Ğıfarî, Ömer İbn-i Abdülâziz (radiyallâhu anh)um ve diğerleri bunlardandır.” ... Bunun için fitne zamanında ibâdetin kadri büyük oldu. Müslimin rivâyet ettiğine göre “Herc de (fitne) ibâdet, bana hicret gibidir.” Ve Hâkim'in Ebu Seleme (radiyallâhu anh) yolundan rivâyet ettiğine göre dedi ki: “Hasta olan Ebu Hureyre (radiyallâhu anh)'ı ziyaret ettim, dedim ki; “Allâh'ım Ebu Hureyreye şifa ver.” dedi ki: ... Ey Ebu Seleme! Eğer elinden gelirse öl. Nefsim elinde olan Allâh'a yemin ederim ki; âlimlere öyle bir zaman gelecek ki, ölüm onların birisi için kırmızı altından daha sevimli olacak ve kardeşinin kabrine gelip diyecek ki; “Keşke ben onun yerinde olsaydım!” Toplanan nakil ve delillerin zahirine göre bu cihâddan veya dinini ikamet edeceği bir yere hicretten aciz olduğu duruma hamledilir ve Allâh en iyisini bilendir.”²⁵²

²⁵¹ Buhara, Edebu'l-müfred kitabında ceyyid bir senedle
²⁵² 14/582 fitneler bahsi ölümü temenniyle ilgili

11- Fethu'l-Bârî'de²⁵³; "Bu güzel ve hayır olan şeyden sonra şer var mıdır?" dedi ki: "Evet, cehennem kapılarının üstünde davetçiler olacak, kim onların çağrısına uyarsa onlar onu cehenneme atacaklar." "Peki, ey Allâh'ın Rasûlü ben o zamana yetişirsem ne yapmamı tavsiye edersin?" "O zaman müslüman topluluklarından ve liderlerinden ayrılma." "Ya onların cemaati ve lideri olmazsa?" "O zaman tüm fırkalardan uzaklaş hatta bir ağacın kökünü ısırarak yaşayabilirsen, ölüm sana gelinceye kadar öyle kal." İbn-i Hacer Rahimehullâh dedi ki: Bir rivâyette Ebu'l-Esved şöyle ekledi: "Sırtını dövse de, malını alsa da, dinle ve itaat et." Ve Taberanî'de "Eğer bir Halîfe görürsen sırtını dövse de ondan ayrılma. Halîfe yoksa kaçmanı tavsiye ediyorum." Bir Halîfe sözünün nekre -belirsiz yani herhangi bir Halîfe- olmasına dikkatle bak.

- 14/534'de; İbn-i Mâce'nin bir rivâyetinde: "... Bir ağacın kökünü ısırarak ölmen onların birine tâbi olmandan daha hayırlıdır." Taberânî dedi ki: "Doğru olan hayırdan kastedilenin, liderliğine birleştikleri ve itaat ettikleri birisine uyan cemaatten ayrılmamak olmasıdır. Kim Bey'ati'ni bozarsa cemaatten çıkmış olur." Ve yine dedi ki: "Hadîste, "Ne zaman insanların İmâm'ı olmayıp hizblere ayrılırlarsa, ayrılıkta kimseye tâbi olmayıp elinden gelirse, şerre düşmemek için herkesten uzaklaşıp inzivâya çekilmelidir." geçiyor. Hadîslerin sâirinde gelenler buna hamledilir ve zahirinde ihtilaf olanlar da bu görüşe göre cem edilir."

Ancak bir Halîfe tayin edilebilir. Birisinin Emirliğinde birleşilir veya hadîsin "inzivâya çekiliyorlar" değil "savaşıyorlar" sözü ile nitelendirdiği Tâifetu'l-Mansûra'yı bilirse -uzlet olmaz-. Tâife hadîsi fırkalardan uzaklaşma hadîsini özelleştirir veya ondan müstesnadır. Çünkü Tâifetu'l-Mansûra dine dinliğini geri getirecektir ve o cehennem kapılarına çağıran fırkalardan

değildir. Huzeyfe (radiyallâhu anh)'ın hadîsi cehennemin kapılarına çağıran fırkalardan uzaklaşma konusunda nasıttır. Yani bir bid'at veya mülk uğruna savaşımlar gibidir. Hadîs hayırdan, hayra çağıranlardan, cehennemin kapılarına çağıranları ıslâh etmeye çalışanlardan veya zahiri hayır olup Allâh'ın şerîatını hâkim kılmaya davet eden, hatta Allâh'ın şerîatını hâkim kılmaya ve İslâmi Hilâfetin çekirdeğini oluşturmaya gerçekten başlayan kimselerden uzaklaşmaya bir davet değildir. Şerîat böyle birinden uzaklaşmayı bize emredecek değildir.

Âlimlerin, tayin edilmesinin vâcip olduğunda ittifak ettikleri Halîfe'nin, bugün geri getirilmesi göz kırpacak kadar bir zamanda mı olur yoksa kurbanlar ve cesetlerle mi olur. Mutlak anlamdaki uzlet emri ile bir Halîfe'nin tayin emri nasıl cem edilebilir? Uzlet emri ancak cehennem kapılarına çağıranlardanır. Şüphesiz fırkalar ve tâifelerden Kur'ân, Sünnet, Selefi Sâlih'in, sağlam âlimlerin ve onlara ihsânla tâbi olanların ışı-ğıyla hidâyete ve olgunluğu davet edenler vardır.

Her halukârda uzlet, insanlar arasında Halîfe'nin tayin hükmünün vâcipliğini yaymamak veya müslümanların belde-lerinden kâfirleri çıkarmaya teşvik etmemek anlamına gelmez. Şerîat, böyle haktan uzaklaştıran bir uzleti bize emretmedi. Hatta Müslim'in açık rivâyetinde "... Vâdilerden bir vâdi içe-risindeki namazını kılıp zekâtını veren ve insanlara hayırdan başka birşeyi dokunmayan kimsedir." Hangi hayır, hilâfetin geri getirilmesinden ve müslümanların beldelerinden işgalci kâfirlerin kovulmasından daha muazzamdır?!

Allâh, Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e savaşa teşvik et-meyi emretti. "Ey Peygamber, mü'minleri ve özellikle de ilim talebelerini uzlete teşvik et" demedi.

"Düşmanın hücum sesini veya düşmana hücum sesini duyduğunda ölümü isteyerek uçarcasına koşar." Hadîsi nere-de bu hezimete uğrayan nerededir?

Sahâbeler (radiyallâhu anh), çocuğu cihâd için istiyorlardı. Onlardan birisinin bugün ilme mensub olanların yaptığı şeyi yaptığını duymadık. Buhâri bab başlığı olarak "Cihâd için çocuk isteyen kimse babı" yazmıştır, uzlet için değil. Ahmed İbn-i Nasr el-Huzaî, İzz İbn-i Abdisselâm ve Nevevî rahimehumullâh gibi eski âlimlerimiz, bedeli hayatları bile olsa zamanlarının sultanlarına karşı hakkı açıklıyorlardı.

Cihâd vâcip olup müslümanlar düşmanı çıkartmaktan aciz olduklarında, onların farzı düşmanı çıkartmak için hazırlığa ya da hazırlık için hicrete dönüşür. Sonra bunların hepsi imkânsız olursa bâtil ehlinden uzaklaşarak uzletin zamanı gelir. Yani bunların hiçbiri mümkün olmadığında uzlet bir ilaç mesa-besinde olur. Bir tarafta Endülüs, bir tarafta Filistin ve Filipin oğullarını çağırırken insanlar arasında uzletin yayılması için nasıl delicesine çabalarız ki!?

Bilâkis, kuşkusuz ki hicret Huzeyfe (radiyallâhu anh) hadîsinin emrettiği cehennem kapılarına çağıran delâlet fırkalarından uzaklaşmanın gereklerinden olabilir. Bu, aynen Cuma ve Bayram Hutbelerinde, dini münasebetlerinde veya uydu kanallarındaki Tv. Sohbetlerinde Allâh'ın sebatından uzak sapık-zalim Arap tağutlarını ekmeye zorlanan bizim Arap ülkelerindeki hocaların çoğunun hali gibidir. Onlar böyle bir işi yapmakla kelimenin mutlak anlamıyla cehennem kapılarına çağıranlara ortaklırlar. Peki, iddia ettikleri uzlet nerede kaldı? Derlerse ki; biz buna mecburuz: Deki: Hayır, siz yalancısınız çünkü siz bu lanetli iktidarlara karşı münâfıkça ve yumuşak davranmaya zorlanmadığınız bir beldeye hicret etmek için küçücük bir çaba bile göstermediniz.

12- Fethu'l-Bârî'de; "Ehlişünnet, aralarında vuku bulan şeyler sebebiyle onlardan haklı olan bilinse de, Sahâbelerin herhangi birisine dil uzatmanın men edilmesinin vâcpliğinde ittifak etmişlerdir. Çünkü onlar, o savaşlarda ancak bir içtihad-

la savaştılar. Allâhu Teâlâ'da içtihad hatasını affetmiştir. Hatta ecir kazandığı sabit olmuştur.”²⁵⁴

– Ve 14/541 Fitneler Bahsi'nde: “Hak olan, zikredilen Sahâbelerin her amelinin doğruluğa hamledilmesidir. Çünkü bağî grupla savaşma emri sabit olduğu için savaşa sarılanların indinde delil netlik kazanmıştır ve buna güçleri yetiyordu.

Geride kalanlar indinde ise iki grubun hangisinin bağî olduğu netleşmemiştir ya da savaşa güçleri yetmiyordu. Huzeyme bin Sabit (radiyallâhu anh), Ali (radiyallâhu anh)'ın yanında olmasına rağmen savaşmıyordu. Ammar (radiyallâhu anh) öldürüldüğü zaman savaşa katıldı ve “Ammar'ı bağî bir grup öldürür.” hadîsini rivâyet etti.”²⁵⁵

254 14/530

255 Ahmed ve diğerleri rivâyet etti

9) Derlerse ki, Cihâd ancak müslümanları bir söz üzerinde toplayan İmâm-ı Âzam'ın -Halîfe'nin- varlığı ve izniyle olur! Onlara de ki:

– Bunu nereden aldınız? İfadenizde kullandığınız “ancak” kelimesi cinsî nefy eder. Dolayısıyla cihâdın bütün türlerinin ancak Emir'in izniyle olacağını nereden anladınız? O zaman sizin davetle cihâdınızda onun izni olmadan caiz olmaz. Yoksa siz savaşı mı kastediyorsunuz?

Öyleyse cihâd lafzı mutlak kullanıldığı zaman savaşın kastedildiğini itiraf ediyorsunuz!!

Öyle olsa bile yine de savaşmanın herhangi bir şekli Emir'in izni olmadan caiz olmayacağını nereden anladınız? Saldırgan bir hırsız, evine saldırıp seni öldürmek isterse Emir'in iznini almadan onunla savaşmak caiz değil mi?!!

Yoksa siz kâfirlerle savaşı mı kastediyorsunuz? Öyleyse tekrar soruyorum Kur'ân ve Sünnet'ten bunu nasıl anladınız? Eski âlimlerden kim buna fetva verdi ve bu mesele icma meselesi mi ki (tâbi mutlak bir şekilde böyle fetva veren bulunursa) cihâd farzîyetini diriltten mücâhidleri eleştirdiğinizi görüyoruz.

Yoksa siz “ancak”tan sıhhat değil, kemali mi kastediyorsunuz? Öyleyse tekrar soruyorum bunu nereden aldınız?

– Bu çağda tahrifin şekillerinden birisi de bazı kavimlerin müslümanlardan 1-10 20-40 gibi sayılarda kişinin savaşmasının cihâd olmadığını iddia etmesidir. Ve yine temkinli bir İmâm olmadan savaşın meşru olmadığını iddia etmesidir. Bu, dayanaksız geniş bir davadır. Hatta bunun mücerret tasavvuru-

ru bile boş olduğuna hüküm vermek için yeterlidir. Böyle şartlardan ve benzeri iddialardan söz etmenin neticesi hakikatte şeriatın iptalidir ve yere çakılıp kalmaya bir davettir. İddiacının dayanabileceği veya bu manayı içerdiğini iddia edebileceği tek bir hadîs yoktur.

Hâlbuki şartlıktan söz etmek ilim talebesinin aklına en son gelebilecek şeydir. Çünkü bugün müslümanların cihâd düşmanlığa ve saldırganlığa karşı olan müdafa cihâdıdır ve bu bir misillemedir.

Dolayısıyla onun bayrağı altında toplanılacak (şu an gerçekte bulunmayan) Büyük İmâm'ın varlığı ne cihâdın caizliği ne de gerçekleşmesi için şart değildir. İlim ehlinen kimse bunu söylememiştir. Yoksa siz İmâm çıkana kadar düşmanlara boyun eğmemizi mi istiyorsunuz? Bu Rafizîlerin akidelerine ne kadar da benziyor!

Bilâkis ilim ehlinin sözleri buna reddiyelerle doludur. Bu çerçöpün reddedilmesi için şer'î nakli delillerde yeterlilik vardır.

- Âlimlerin sözlerinden Emir'in ismiyle ilgili durumu açıklayıcı kısmını size sunuyorum.

1- El-Muğni'de; "Cihâd işi İmâm'a ve ictihadına bağlıdır ve halk bu konudaki görüşlerine itaat etmek zorundadır. ... Ve her kavim kendilerine yakın olanlara karşı gazveye çıkarlar. Ancak bazı cihâdlarda yakın olanlara karşı yeterli sayı bulunmadığında -İmâm- diğer yerlerden oraya asker sevkiyatı yapar. ... İmâm bulunmazsa cihâd geciktirilmez. Çünkü geciktirilmesi halinde maslahatın zamanı geçer. Bir ganimet olursa, onun ehli, şeriatın icabına göre paylaşırlar. ... İmâm, bir orduyu gönderip başına da bir Emir tayin eder, sonra Emir öldürülür veya ölürse Mute ordusunda Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in Ashâbının yaptıkları gibi orada aralarından birini Emir olarak tayin edebilirler..."²⁵⁶ İbn-i Kudame

Rahimehullâh bu faslı “Her kavim, düşmanlardan kendilerine yakın olanlarla savaşırlar.” meselesinin sonrasında bahsetti. Yani saldırı cihâdından bahsederken bunu söyledi. İbn-i Kuldame Rahimehullâh’ın âdeti, bulunursa muteber ihtilafı zikretmesidir.

– Ve 9/174’de; “Düşman geldiğinde cihâd farz-ı ayn olur yani herkes üzerine vâciptir. Kimsenin ondan geri kalması caiz değildir. Bu durum sabit olduğunda ancak Emir’in izniyle çıkarlar. Çünkü savaş işi ona aittir ve düşmanın çok mu, az mı olduklarını en iyi bilen odur. Müslümanlar hakkında en ihtiyatlı davranan o olduğu için görüşüne uyulmalıdır. Ancak düşmanların sürprizi nedeniyle ondan izin almanın mümkün olmadığı durumlarda izin istemek vâcip değildir. Çünkü maslahat Bunun için kâfirler, Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in sürüsüne saldırıp Seleme bin Ekva (radiyallâhu anh)’da onlarla karşılaşp saldırdığında Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) onu överek şöyle buyurdu: “Yayalarımızın en hayırlısı Seleme bin Ekva’dır.” Dolayısıyla bir İmâm olmadığında, eğer bir tâife Seleme (radiyallâhu anh)’ın yaptığı gibi yaparsa daha evla olur. Allâh en iyisini bilendir.”

2- Behuti Rahimehullâh dedi ki; “Gazveye çıkmak Emir’in izni olmadan caiz değildir. Çünkü o, savaş işini en iyi bilendir ve bu ona aittir. ... Ancak –ahalinin– saldırganlığından korktukları bir düşman sürpriz bir şekilde karşlarına çıkarsa ... zarureten dolayı izin için beklenmez, çünkü gecikmede zarar vardır. O zaman orayı, halkı ve malı korumak için geri kalmasına ihtiyaç duyulanların, çıkmaya gücü yetmeyenlerin ve İmâm’ın men ettiklerinin dışında kimsenin geri kalması caiz değildir. Ve kimler bir fırsat bulup sonra Emir’in iznini alana kadar bekledikleri takdirde o fırsatın kaçağından korkarlarsa, onu kaçırmamak için Emir’in iznini almadan çıkma hakkına sahiptirler. Çünkü düşman geldiğinde cihâd farz-ı ayn

olur ve ondan geri kalmak caiz değildir.”²⁵⁷ Seleme bin Ekva (radiyallâhu anh)’ın kıssasını delil gösterdi.

3- Muğni’l-Muhtac’da; “İmâm’ın veya vekilinin izni olmadan gazveye çıkmak mekruhtur. Hem ona karşı edepli olmak için hem de cihâdın maslahatlarını başkasından daha iyi bildiği için böyledir. Sadece nefisleri tehlikeye maruz bırakmaktan daha büyük birşey olmadığı için haram olmadı ve bu cihâdda caizdir...”

Uyarı: Bulkînî Rahimehullâh mekruhluk hükmünden bazı durumları istisna etti. Bunların birisi; izin almaya gitmekle kastedilen şeyin zamanının geçmesi, ikincisi; zamanımızda görüldüğü gibi İmâm gazveyi iptal edip askerleriyle birlikte dünya işlerine dalmışsa, üçüncüsü; ondan izin istediğinde izin vermeyeceğine zannı galip olduğunda. Bunun gibi”²⁵⁸ Şeyh Zekeriyâ –el-Ensâri– Rahimehullâh Fethu’l-Vehhâb kitabında 2/229’da bunun benzerini söyledi.

Derim ki; bu farz-ı kifâye halindedir. Çünkü gazve kelimesini kullandı. Peki farz-ı ayn durumunda nasıl olur?!!

4- İbn-i Nehhas Rahimehullâh dedi ki; “Kerahatten müstesna olan şu hallerdir. Birinci; ... , ikinci; İmâm cihâdı iptal edip askerleriyle birlikte bu zamanlarda ve beldelede görüldüğü gibi dünyaya dalmışlarsa İmâm’ın izni olmadan cihâd etmekte bir kerahat yoktur. Çünkü İmâm cihâdı iptal etmektedir ve mücâhidler iptal edilen bu farzı yerine getirmektedirler. İmâm, cihâdı iptal ettiği için izni olmadan cihâd yapmakta mekruhluk yoktur. Üçüncü; ... , İbn-i Kudame Rahimehullâh dedi ki: İmâm bulunmazsa cihâd geciktirilmez çünkü geciktirilmesi halinde maslahatın zamanı geçer.”²⁵⁹

257 Keşşafu’l-gına 3/73

258 4/220

259 Tehzibu Meşariu’l-Eşvak fi fedailil cihâd sy. 387

5- Buceyrami Rahimehullâh dedi ki: "Mekruh olan gazvenin bahsi; "İmâm'ın izni olmadan gazveye çıkmak mekruhtur." Yani gönüllü olanlar hakkında mekruhtur ama maaşlı asker hakkında İmâm'ın izni olmadan çıkması haram olur. Çünkü onlar İmâm'ın verdiği görevlere hasredilmişlerdir. Dolayısıyla ücretliler mertebesindedirler (Ravz'ın şerbi). Haramlık konusunda İmâm'ın gazveyi iptal etmesi veya etmemesi eşittir. O takdirde gazveye çıkmanın mekruh olmaması gönüllü gazilere mahsus olur... Ve o -doğrudan- uzaktır, bilâkis maaşlılarda diğerleri gibidir. "İmâm, gazveyi iptal ederse...." sözünde bunda gerekli olan vâcipliktir..."²⁶⁰

6- Kurtubî Rahimehullâh, "Sen artık Allâh yolunda savaş, sen ancak kendinden sorumlusun. Mü'minleri de (cihâda) teşvik et..." (Nisa 84) âyetinin tefsirinde dedi ki: "Bu, Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e münâfıklardan yüz çevirmeye ve kimse ona yardım etmese dahi savaşmak için çabalamaya bir emirdir." Sonra dedi ki: "İşte bundan dolayı her mü'minin yalnız başına olacak olsa dahi cihâd etmesi gerektir. Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in "Allâh'a yemin ederim ki, boynum koparılincaya kadar mutlaka onlarla savaşacağım." buyruğu da bu kabildendir. Yine Arapların irtidat ettikleri sırada Ebu Bekir (radiyallâhu anh)'in söylediği "Eğer sağ elim bu hususta bana muhâlefet edecek olursa sol elimle ona karşı cihâd ederim." şeklindeki sözü de bu kabildendir."²⁶¹

7- İbn-i Hazm Rahimehullâh der ki; "... İle birlikte küfür ehline karşı gazveye çıkılır ve kişinin gücü yettiği takdir de yalnız başına da olsa onlara karşı gazveye çıkabilir."²⁶²

8- Kâsânî Rahimehullâh dedi ki: "Seferberlik genel olduğu zaman yani düşman bir beldeye saldırdığı zaman -cihâd-farz-ı ayn olur. Müslüman fertlerden gücü yeten her birisi üye-

260 4/252

261 Kurtubî 5/344

262 El-muhalla sy 929

masiyeti üzerinde toplanmaz veya en azından hazırlığın terki delâletinin üzerinde toplanmaz. Çünkü vâcibin ancak kendisiyle tamamlanabildiği şey de vâciptir.

Huzeyfe (radiyallâhu anh) hadîsinde cehennem kapılarına çağıran tâifeden uzaklaşma emrinden başka birşey yoktur ve o “bütün bu tâifeler” sözünde açıktır. Âlimler Halîfe’nin tayin edilmesi ve her gücü yetenin onun için çabalaması gerektiğinin vâcipliğinde ittifak halindedirler. Akıllı biri “Huzeyfe (radiyallâhu anh) hadîsine binaen Halîfe olmadığında tayini caiz değildir. Çünkü Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem) bir Halîfe tayin etmek için çabalamayı değil tâifelerden uzaklaşmayı ona emretti” diyemez!!! Böyle bir istidlal sahîh olamaz. Çünkü asıl olan ne hadîsleri birbirine çarpıştırmak ne de bizi çileden rahata kavuşturan kaçışa yönelmemiz için bir kısmını almaktır. Bilâkis hadîslerin arasını cem etmek gerektiridir. Dolayısıyla Huzeyfe (radiyallâhu anh) hadîsinde ne cihâddan alıkoyma, ne de Halîfe’nin tayin edilmesine davet edenden veya mücâhid Tâifetu’l-Mansûra’dan uzaklaşma yoktur. Bunda sadece cehennem kapılarına davet eden delâlet tâifelerinden uzaklaşma emri vardır.

Başka birşey daha var ki: “Başlık gazve ile, hükmü farz-ı kifâye olan saldırı cihâdı ve savunma cihâdı (ki o farz-ı ayndır) arasında ayırım yapmamıştır. Dolayısıyla farz-ı kifâyenin terki konusunda Emir’in emrine itaat edilebilir ancak farz-ı ayn durumu buna muhâliftir. Emir’in cihâdı yönetirken insanlardan birinin geri kalmasında maslahat gördüğü durum dışında (cihâdın terkinde) kimseye itaat edilmez. Çünkü bu başka bir iştir.” denebilir. Hatta diğer âlimlerin daha önce geçen sözlerinden İmâm’ın bulunup da gazveyi iptal ettiği durumlarda ondan izin istenmeyeceği açık bir şekilde anlaşılabilir. Bu gö-rüşle dikkatle bak.

Halîfe’nin bulunup da savaşları yönetmesi (o takdirde itaat kaçınılmaz birşeydir) Halîfe’nin bulunup cihâd etmemesi ve

asıldan hiç bulunmaması durumları arasında ayırım yapmak gereklidir. Son iki durumda açık olduğu gibi birbirine döner. Eğer cihâd, savunma cihâdı olursa (bugün müslümanların bulunduğu hal gibi) tek söz olarak savunma cihâdını iptal eden Halîfe'den izin almak vâcip değildir. Halîfe'nin olmaması halinde ise bu daha evladır. İşgalcileri herhangi bir şekilde zarara uğratmak amacıyla kişi yalnız başına olsa da çıkma hakkına sahiptir. Eğer saldırı cihâdı halinde olursak gördüğüm kadarıyla bir kavim bir Emir'in yanında toplanıp ona Bey'at verirse (belki hilâfetin geri getirilmesinin çekirdeği olur) hakkı ayakta tuttuğu sürece ona itaat etmek ve onunla cihâd yapmak vâciptir ve ona muhâlefet etmek caiz değildir. Bu tanım, savaşçı Tâifetu'l-Mansûra hadîsine uyar. Çünkü hadîsin nasında olduğu gibi o sürekli mevcuttur ve hiçbir zaman dilimi ondan hali kalmayacaktır. Ayrıca bu, âlimlerin geçen sözlerine de uyar. Herhangi bir Emir'e Bey'at etmeyen kimse ise Taha-nevi Rahimehullâh'ın tabirine göre onun farzı müslümanları tek kelime üzerinde toplayan bir Emir'i aramaktır. Çünkü "... Kim de, boynunda Bey'at olmadan ölürse cahiliye ölümü üzere ölür."²⁶⁵ Bundan sonra Bey'at edilen Emir ya cihâd ile amel edip medya-terbiye ve askeri hazırlığı yapan biri olursa harp konusunda kendisine itaat edilir, ya da onu iptal edecek biri olursa itaat edilmez. Çünkü bir tâife farz-ı kifâyeyi yerine getirene kadar bütün müslümanlar günâhkârdırlar. Bu ikisinin arasında şüpheli işler vardır. Allâh'tan doğruluk iste.

Birisi Halîfe bulunmadığı bahanesiyle Beytu'l-Makdis'in oğullarına, yahudilere karşı cihâdı durdurmaya dair bir fetva vermeye cüret edebilir mi? İnsanlar arasında akılları taksim eden Vehhâb olan Allâh'ı tenzih ederiz!

Hatta birisi delillerin arasını cem ederken diyebiliriz ki uzlet emri konuyu soran kişi olan Huzeyfe (radiyallâhu anh)'a has olabilir. Çünkü kimsenin hakkı geri getirmek için çaba-

lamadan bütün insanların kaçması mantık dâhilinde değildir. İnsanlar sebeblere sarılmayı terkedip uzlete çekilerek hilâfet ve müslümanların beldeleri hiç geri döner mi?!!

Başka birisi de diyebilirki, Huzeyfe (radiyallâhu anh) hadîsinde uzlet emri müslümanların bir Emir'i ve cemaati bulunmaması hali için geldi. Ama Müslim'in sahîhinde gelen "İnsanlara öyle bir zaman gelecek ki, insanlar içerisinde menzilesi en hayırlı olan Allâh yolunda atının dizginini tutup ölmeyi isteyerek, ölümün bulunacağı yere koşan kimse ile şu vâdilerin birinde namazını kılıp, zekâtını verip, insanlara hayırdan başka bir şeyi dokunmayan kimsedir." Bu hadîsin seyrinden anlaşılan bunun gelecekte olacağıdır. Yani insanlara öyle bir zaman gelecek ki onların en efdali mücâhid ve uzlete çekilen kimse olacaktır. Lakin Huzeyfe (radiyallâhu anh) hadîsinde Müslümanların Emiri'nin bulunmadığı durum dışında ona uzleti emretmemiştir. Her iki hadîsten de cihâdın, Emir'in bulunmadığı hallerde de olabileceği anlaşılır. Dolayısıyla bulunması şart değildir. Çünkü Müslümanların Halîfesi'nin bulunmadığı durumda ona uzleti emretmiştir ve Müslim hadîsinde ileride müslümanların başına gelecek bir halde cihâd ve uzleti övmüştür. Bu da Emir'in bulunmadığı durumlarda cihâdın meşruiyetini kapsar. O halde hangisi daha efdaldır? Cihâd mı yoksa uzlet mi? Müslim hadîsi "-ve-" ifâdesiyle geldi ancak uzlet bahsinde geçen başka hadîsler "sonra" ifâdesini kullanarak gelmiştir. Dolayısıyla cihâd, uzletin önüne geçer.

Bütün bunlardan sonra Tahanevi Rahimehullâh'ın başlığı dışında diğer bütün şeyleri görmezden gelenlere basit bir soru yöneltiyoruz: Siz gerçekten müslümanlar için bir Halîfe arıyormusunuz? Allâh size bereket versin! Şu ana kadar ne yaptığınızı bize açıklayın! Onlara en hafifiyle şöyle denir; "Etiniz ve kanınızdan olan çocuklarınızı ve özel öğrencilerinizi bunun için yetiştirdiniz mi? Böyle olmasını Allâh'tan dileriz. Tek gözlü bir kadından bir gözyaşı dökülmesi kazançtır!

Hatta Tahanevi Rahimehullâh, bizzat siyer bahsinin başında dedi ki; “.... Bunda, İslâm ve müslümanlar kaldığı sürece ve Deccal çıkana kadar cihâdın devam edeceğine bir delil vardır. Deccal’ın çıkmasından sonraysa....”²⁶⁶ Bu söz ile daha önce attığı başlık nasıl uyum sağlar? Ancak Tâifetu’l-Mansûra’nın devamlı olacağını idrak etmekle olur.

Aynı şekilde Şevkani Rahimehullâh der ki: ““Cihâd devam edecek...” sözünde İslâm ve müslümanlar kaldığı sürece ve Deccalin çıkışına kadar cihâdın devam edeceğine delil vardır.”²⁶⁷

Bu ikisinin öncesinde İbn-i Hacer Rahimehullâh der ki: “İyi ve facirle birlikte cihâd etme babı Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in “Atların alın perçemlerinde kıyâmete kadar hayır bağlıdır” hadîsinde atların üzerinde gazveye teşvik ve kıyâmet gününe kadar İslâm’ın ve ehlinin kalacağına dair müjde vardır. Çünkü cihâdın devam etmesinin gereği olarak müslüman mücâhidler de kalacaktır. Bu diğer hadîs gibidir. “Ümmetimden bir topluluk kıyâmet kopana kadar hak üzere savaşır...”²⁶⁸

Telhisu’l-Habir’de der ki: “Dedi ki, kıyâmet kopana kadar hakkı ayakta tutan bu tâifenin bulunmasıyla bâtil üzerinde toplanma olamaz.”²⁶⁹

Tahanevi Rahimehullâh’ın sözünü ne anlamda kabul edersek edelim onun sözünden bahsedilen münkerleri kınama, çalışmama, ticaret yapmama, seyahat etmeme ve karşılaştığı insanların arasına karışmama rağmen ben uzletteyim demen değildir.

10- Kemal İbn-i Humam Rahimehullâh der ki: “Seferberlik genel olmadığında yani –düşman– müslümanların belde-

²⁶⁶ 12/2

²⁶⁷ Neylu’l Evtar 8/31

²⁶⁸ Fethu’l-Bârî 6/144

²⁶⁹ 3/141

lerinden birine saldırdığında –cihâd– farz-ı aynlardan olur... Bu beldenin bütün ehline savaşa çıkmak vâcip olur. Yeterli olmadıkları takdirde onlara yakın olanlara da vâcip olur. Aynı şekilde yakın olanlar da yeterli olmadıkları tembellik yaptıkları veya –çıkamamakla– masiyet işledikleri takdirde onlara yakın olanlara vâcip olur ve böylece doğudaki ve batıdaki tüm İslâm ehline vâcip olana kadar devam eder. Aynen cenazenin hazırlanması ve namazının kılınması durumu gibidir. İlk olarak mahallenin ehline vâcip olur. Eğer acizlikten dolayı yapamazlarsa o beldenin bütün ehline zikrettiğimiz şekilde vâcip olur.” böyle söylediler...

Çıkmaya azmedip insanların çıkmamaları, tembellik yapmaları, sultanın geri kalmayı veya men etmesi nedeniyle geri kalan kimse günâhkâr olmamalıdır.”²⁷⁰

Bu son bölüm el-Bahru’r-Raik ve el-Haşiye’den tahkikat yapılmadan nakledilmiştir ve bunun üzerinde söylenecek çok şey vardır.

– Sözün seyrinden anlaşılan mezhebinin ehlinden ondan öncekilerin sözlerinden alınan bir nass olmadığı sadece kendisinden ihtimal olarak ortaya koyduğu birşeydir. Çünkü “böyle söylediler” sözünden sonra bunu zikretti. Yani, mezhebin âlimlerini kastediyor, yani ondan söz ederken “almalıdır” tabirini kullandı. Bundan anlaşılan kendi istinbatı olduğudur. Allâh ona rahmet etsin. Eğer İbnu’l-Humam Rahimehullâh’ın yanında İmâm’ın men etmesinin günâhları düşüreceğine dair bir delil veya mezhepten bir nass olsaydı, ibâresini kesin bir şekilde söylemekten geri durmazdı ve derdi ki: “günâhkâr olmaz” ve eğer mezhebin önceki âlimlerinden biri bu sonuca varmış olsaydı onun sözünü önceki bölümlere katardı.

Kim, Kemal İbn-i Hamam Rahimehullâh’dan önceki mezhep âlimlerinden birisinin böyle bir sonuca vardığını bulursa bize bunu gösterebilir.

– Delile bağlı olmak şartıyla eskilerin söylemediği şeyi söylemekte bir sakınca yoktur. Ancak İbnu'l-Humam Rahimehullâh ortaya attığı bu görüşe dair tek bir delil zikretmedi. Bilâkis deliller buna muhâliftir. Çünkü bir emir farz-ı ayn olduğunda hadîste sabit olduğu gibi “Yaratana isyanda, yaratılana itaat yoktur” ve eğer farz-ı ayn yerine getirmek için sultanın izni şart olsaydı hadîs, haber veya en azından mezheblerin âlimlerinden öncekilerden birisinin sözünde gelirdi.

– Cihâd farz-ı kifâye olduğunda mezheb ehline göre onun misali cenazeyi defne hazırlama hükmünün misali gibidir. Kimse onu yerine getirmezse herkes günâhkârdır. Dolayısıyla eğer birisi yıkamasına ve defnedilmesine azmedip ancak tembellik yaptıysa veya sultan geri kaldıysa ya da definden menettiysse “günâhkâr olmamalıdır” mı denir? Yoksa cenazeyi hazırlamayı terk eden insanların tembellik yapmasıyla beraber kendisi azmetmişse de günâhkâr olmalı mı denir? Ne Sultanın, ne de başkasının hiçkimsenin menetmesine itibar edilmez. Bilâkis cenazeyi defne hazırlayanın ecri vardır, çünkü günâhın sakıt edilmesine katılmıştır (Bu farz-ı kifâye halindedir).

– Cuma Namazının ikame edilmesi için Hanefiler indinde Sultanın izninin şart olduğu malumdur. Eğer Sultan onun ikame edilmesi için kimseye izin vermeyip, kendisi de ikame etmeyip bilâkis bir de ondan menettiysse kuşkusuz günâhkâr olur. O zaman kişi Cuma Namazına çıkmaya azmettiği sürece sultanın men etmesinden dolayı geri kalırsa günâhkâr olmamalıdır, denir mi? (Şer’i) Sultanın apaçık bir şekilde uzak ülkelerdeki müslümanlara yapılanları umursamadığı, sonra ihtiyaç sahiplerine yardım etmek için askerlerinden herhangi birisine veya halkına izin vermediği görüldüğünde –yardım için çıkmayan– günâhkâr olmaz mı? Bilâkis olur. Çünkü iki farzın arasında hiçbir fark yoktur. Bu ikisinin arasını kim ayırırsa ayırmasının delilini getirmek zorundadır.

– İbnu'l-Humam Rahimehullâh (farz-ı ayna dönüştüğünde) cihâda çıkmayı terkedenden günâhın sakıt olmasını üç duruma bağladı. “İnsanların tembelliği ve geri kalmalarıyla beraber çıkmaya azmetmek, Sultanın geri kalmasıyla beraber çıkmaya azmetmek veya Sultanın menetmesiyle beraber çıkmaya azmetmek” Şimdi soru şudur: Şerîatta bunun benzeri var mı? Yani şerîatımızda sultan veya insanlar onu yapar yapmaz kişinin de onu yapmaya azmetmesi şartıyla diğerleri tembellik yaptığı veya sultan ondan menettiği için (gücü yettiği halde) terkedenin günâhkâr olmadığı bir farz-ı ayn var mı? Bunun bir örneği var mı?

Sultan veya başkaları tembellik yaptığı ya da sultan, ebeveyn veya başkaları menettiği zaman kişiden farz-ı ayn'ın sakıt olmayacağı konusunda âlimler arasında bir ihtilaf olduğu bilinmemektedir. Bu konuda farzı yapmaya veya yapmamaya azmetmek eşittir, ikisinde de farz kişiden sakıt olmaz ve terkenden dolayı günâhkâr olur. İbnu'l-Humam Rahimehullâh'ın yazdığı bu son bölüm farz-ı ayn kelimesinin anlamına aykırıdır. Yani kim olursa olsun etrafındakilerin tembelliği onu yapması gereken bir şeyden muaf ederse, o şeyin aslı farz-ı ayn olamaz.

– İbnu'l-Humam Rahimehullâh'ın ibâresinde günâhkâr sayılmamasının sebebi ‘belki yanındaki tehlikelerden dolayı tek başına çıkamamasıdır’ denmez, çünkü mezhebin âlimleri düşmanın saldırısına maruz kalanlara yardım etmek için çıkmanın farz-ı ayn olduğunda, yolun düşmandan veya yol kesicilerden hali olmasını şart koşmadılar. Bunun için Haşiye, Bedai ve mezhebin diğer kitaplarına bakılabilir.

– Aynı şekilde sebep, eğer tek başına çıkarsa hiçbir yararı olmayacağı ve bunun için günâhın sakıt olacağı da değildir. Çünkü başka beldelerden yardım için çıkanlar olabilir ve kişi onlara katılabilir. İbnu'l-Humam Rahimehullâh birkaç satırdan sonra bizzat dedi ki: “Düşmana karşı çıkabilen, ama onları de-

fetmeye yeterli olmayan kimse de çıkmalıdır. Çünkü çıkmasında düşmanı korkutmak vardır.” Hatta araştırdığımız bölümün az öncesindeki sözlerinde şöyle dedi: “Bir tarafın tembelliği diğer tarafı çıkmaktan muaf tutmaz.” Böyle bir ayırma gitmeye herhangi bir delil var mı? Kastedtiğim şudur, bir tarafın tembelliği diğer taraftan günâhı sakıt etmiyorsa, aynı şekilde şehrin veya beldenin fertlerinin tembelliği kişiden günâhı sakıt etmez. Bütün tarafların tembellik yaptığını ve sultanın geri kaldığını farz edersek gücü yeten her ferd üzerine düşmana pusular kurmak bu olmuyorsa patlatmak suikast gibi işgalci düşmana zarar verecek benzeri şeyler için gerçek askeri hazırlık yapmak vâciptir. En az takdirde çocuklarını, öğrencilerini, akrabalarını, tanıdıklarını ve güvendikleri kapsamda olsa bile yanındakileri lisan ve kalem ile teşvik etmektir. Tâbiki bu bütün müslümanlar geri kaldığındadır. Heyhât. Çünkü sahîh hadîsin nassıyla savaşçı Tâifetu’l-Mansûra her zamanda bulunmaktadır.

– Son olarak, acaba o gün hilâfetin sadece ismine sahip olan Abbasi Halîfesi eğer Selâhaddin Rahimehullâh’a izin vermeseydi şer’an ona itaat etmek zorunda mıydı? Bu, otoritesi zayıf olan bir Halîfe’nin bulunduğu durumdaydı. Peki, bizim halimiz gibi Halîfe’nin var olmadığı bir durumda olsa nasıl olur?

Önceden savaşa çıkanlar Ömer (radıyallâhu anh)’dan teker teker izin mi alıyorlardı. İşte o (radıyallâhu anh), kendisine ““Numan, falan, falan ve tanımadığımız adamlar öldürüldüler” haberi geldiğinde şöyle dedi: “Ancak Allâh onları tanıyordur.”²⁷¹ Eğer günümüzde rabbani bir Halîfe olsaydı genel seferberlik ya da en azından harbe girmek için gerçek hazırlığın seferliğinin ilanından başka birşey yapmazdı.

– Fâkihlerin, bir adam Emir’in izni olmadan çekip öldürürse Allâh’ın izniyle şehîd olduğuna ittifak etmeleri yeter.

²⁷¹ Heysemi isnadı hasen dedi

10) Derlerse ki, farzet ki hepimiz savaşı çıktık, burada öğretim, iş yapmak ve davet için kim kalacak, Onlara de ki:

– Sizin şüpheniz ancak hırsızlığın haddine itiraz ederek “Hadîsin uygulandığını tasavvur et, insanların elleri kesilmiş olarak yürüdüğünü görürsün!” diyen adamın şüphesi gibidir.

Bu ahmak, had uygulandığı takdirde tek bir hırsızın kalmayacağını anlamamış! Aynı şekilde eğer yeterli sayı çıkıp farz yerine getirirse kalan insanlara ihtiyacımız olmayacak, ancak farz yerine getirilmediği sürece saldırgan düşmanın defedilmesi menduplar ve vahim barışçıl hazırlıklar gibi herşeyin önüne geçirilir.

– Unutma ki tehlike, cihâd yapmakta değil onun terkindeydi. “... kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın” âyetinin şerhine geri dön.

– Eğer sen çıksaydın, ben çıksaydım ve o çıksaydı farz yerine getirilir ve galip olurduk, ama biz özür beyan eden münâfıklar gibi davranıyoruz “Bedevilerden (savaşı katılmak için) özür beyan edenler kendilerine izin verilsin diye geldiler...” (Tevbe 90) Bizim için kolaylık isteyen Allâh, bize asla imkânsızı emretmezdi.

11) Derlerse ki, ama biz mücâhidler arasında çeşitli hatalar görüyoruz, onlara de ki:

– Kim hatalardan sâlim ki? Asıl olan cihâdın sadece ümmetin hasları için değil ümmetin avamları için olmasıdır. Hatta camide cemaatin saflarında namaz kılanların arasında bile olsa herhangi bir topluluk hatalardan hali değildir. Oysa namaz kılanların bazılarında bir hata bulunuyor diye cemaat namazını iptal eder misin? Dolayısıyla içinde bulunan şerden kurtulana kadar sâlih ameli bırak mı denir, yoksa hakkı işlemeye devam et ve bâtili çıkart mı denir? Bilâkis insanların çoğu belki şehâdeti elde edip günâhları bağışlanır diye cihâda atıldılar. 8. bölümde sık sık için Ebu Mihcen'in kıssasını görmüştük.

– Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatin inancına göre, insan aynı anda imân ve delâleti bir arada toplayabilir. Onda bulunan hayırdan dolayı onu severiz, masiyetleri bulunursa buğz ederiz. Hatırla ki, Rasûlümüz (sallallâhu aleyhi ve sellem) birgün, şarap içtiği için getirilip dövülene sövmekten nehyetmişti ve sebebini göstererek şöyle buyurdu: “Onu lanetlemeyin. Vallâhi bu adamın bildiğim tek şeyi Allâh ve Rasûlünü sevmiş olmasıdır.”²⁷² Rasûlümüz (sallallâhu aleyhi ve sellem) bizzat, müslümanlıklarını dile getiremedikleri için “dinimizden vazgeçtik” diyen bir kavmi öldüren Halid (radiyallâhu anh)'ın yaptığı şey için “Allâh'ım, ben Halid'in yaptığından beriyim.”²⁷³ demesine rağmen onu azletmedi ve onu teşhir etmedi.

– İnsanlarla olan muamelede İslâm'ın emri böyle değil midir? Niye iki tartıyla tartıyoruz.

272 Buhâri

273 Buhâri

12) Derlerse ki, babalarımız ve analarımız bize izin vermezler, hanımlarımız ve çocuklarımız ise yalnız kalacaklar, onlara de ki:

– Hayır, vallâhi farz-ı aynlardan olan bir farzın edası için hiç kimseden izin istenmez, namaz veya oruç için hanımın, annenin veya babanın izni istenir mi? Cihâd farz-ı ayna dönüşürse onlara yetecek bir geçimlik bırakıp yola çıkarsın, çünkü bu daha önemlidir.

– İşte Peygamberin (sallallâhu aleyhi ve sellem), farz-ı kifâye halinde şeytanın hilelerinden bize haber verirken şöyle buyurdu: “Şeytan Ben-i Âdem’in İslâm yolunda oturdu ve ona “Sen müslüman olup dinini ve atalarının dinini mi bırakıyorsun? dedi. O, müslüman oldu ve günâhları bağışlandı. (şeytan) Hicret yolunda durdu ve “Sen hicret edip evini, yerini ve göğünü mü terk ediyorsun?” dedi. (Adam) ona isyan etti ve hicret etti. (Bundan sonra) cihâd yolunda durdu ve “Cihâd mı ediyorsun, o mal ve can cihâdıdır, bunun üzerine savaşır ve öldürülürsün, kadının evlenir ve mal da taksim edilir!” dedi. (Adam) buna da isyan etti ve cihâd etti.” Bundan sonra Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle devam etti: “Kim bunu yapar ve ölürse Allâh’ın onu cennete sokması O’nun üzerine bir haktır. Yahut öldürülürse (yine) Allâh’ın onu cennete koyması O’nun üzerine bir haktır. Yahut bir hayvan onu öldürürse Allâh’ın onu cennete sokması O’nun üzerinde bir haktır.”²⁷⁴

– Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) çocuktan söz ederken şöyle buyurdu: “Çocuk, cimrilik, korkaklık sebebidir.”²⁷⁵ Münavi Rahimehullâh, Camii’nin şerhinde bir hadîs hakkın-da dedi ki: “Yani kaybolması korkusundan dolayı, babasını cihâddan ve fakirlik korkusundan dolayı Allâh rızası için infaktan soğutur. Sanki çocuklar sebebiyle cihâddan ve infaktan vazgeçme konusunda uyarıya işaret etti. Bilâkis kişi Allâh’ın güzel vekilliğiyle yetinerek çekinmeden atılmalıdır. Kim heva için çocuk isterse Mevlâsına isyan etmiş ve Allâhu Teâlâ’nın “Ey imân edenler eşlerinizden ve çocuklarınızdan size düşman olanlarda vardır...” (Teğabun 14) sözünün kapsamına girmiş olur.”

– “... Mallarımız ve ailelerimiz bizi alıkoydu...” âyetinin ehlinden olmamamız için evlenmek değil, İslâm’ın zaferi en büyük temennimiz olmalıdır.

²⁷⁵ Busiri isnadına sahîh hükmü verdi

13) Derlerse ki, sen malın ve canınla çıktığında onlara ne bıraktın? Senin “Onlara Allâh ve Rasûlünü bırakıyorum.” demen yeter. Onlara de ki:

Malımı Rabbimin yanında biriktirdim ve çocuklarımı O'na emânet ettim. Zubeyr (radiyallâhu anh)'ın borcunu ödemesi kıssasını hatırla (13. bölümde geçmişti). Sıddık (radiyallâhu anh)'ın bütün malını sadaka vermesini hatırla. Ömer (radiyallâhu anh) şöyle diyor: “Allâh Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) bize sadaka vermeyi emretti ve bu elimde mal olduğu bir zamana rastladı. Kendime dedim ki: “Ebu Bekir'i birgün geçeceksem o gündür.” Malımın yarısını getirdim, Ebu Bekir ise elindekinin hepsini getirdi. Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) ona dedi ki: “Ey Ebu Bekir ehline ne bıraktın?” Dedi ki: “Onlara Allâh ve Rasûlünü bıraktım.”

“... Allâh en hayırlı koruyucudur. O merhametlilerin en merhametlisidir.” “Nice canlı varki rızkını –yanında– taşıyor, onlara da size de rızık veren Allâh'tır...”

– Ubade İbnu's-Samit (radiyallâhu anh) Kıptilerin başı olan Mısır'ın Mukavkısı'na diyor ki; “... Bizden herhangi bir adam gece gündüz şehâdetle rızıklandırması ve memleketine, ehline ve çoluk çocuğuna geri döndermemesi için Rabbine dua ediyor. Bizden kimsenin arkasında bıraktıklarıyla alakalı bir derdi yoktur. Çünkü her birimiz ehlini ve çocuğunu Allâh'a emânet etmiştir. Derdimiz ancak önümüzdekilerle alakalıdır.”²⁷⁶

– Cihâd sevgisi Halid bin Velid (radiyallâhu anh)'ın eti ve kemiği ile öylesine karışmıştı ki, “Sevdiğim bir gelinin bana hediye edildiği ve erkek bir çocukla müjdelendiğim bir gece, bana sabahında düşmanın üzerine saldıracağım, Muhâcirlerin bulunduğu bir seriyyeyle buzu ve soğuğu şiddetli olan bir geceden daha sevimli değildir.”²⁷⁷

• Ebeveynin izni konusunda Âlimlerin sözlerini sana sunuyorum:

1- Muğni'de der ki; “Mesele; ... kişi cihâdla muhatap olduğunda o kişinin izni alınmaz ve aynı şekilde bütün farzların terkinde onlara itaat edilmez. Yani cihâd üzerine vâcip olduğunda ebeveynin iznine itibar edilmez. Çünkü o farz-ı ayn olmuştur ve terki masiyettir. Allâh'a isyanda kimseye itaat yoktur. Aynı şekilde hac, cemaat namazı, cumalar ve vâcip olan ilim için seyahat gibi vâcip olanlar konusunda böyledir. Evzai Rahimehullâh dedi ki; “Farzlar, cumalar, hac ve savaş'ın terkinde ebeveyne itaat yoktur. Çünkü o, üzerine farz-ı ayn olan bir ibâdettir. Dolayısıyla namazda olduğu gibi bunun içinde ebeveynin iznine itibar edilmemiştir.”²⁷⁸

2- Kâsânî Rahimehullâh der ki; “Seferberlik genel olduğu zaman, yani düşman, bir beldeye saldırdığı zaman –cihâd– farz-ı ayn olur. Müslüman fertlerden gücü yeten her biri üzerine farzdır. Bu Allâhu Teâlâ'nın “Ağırlıklı ve hafif olarak savaşa çıkın...” sözüne binaen böyledir. izin almadan çıkar Çünkü ebeveynin hakkına oruç ve namaz gibi farz-ı aynlarda itibar edilmez. ...”²⁷⁹

Bilindiği gibi müslümanların bütün beldeleri tek belde gibidir.

²⁷⁷ Ebu Ya'la ricali sahîh ricalidir

²⁷⁸ 9/171

²⁷⁹ Bedaius sanai 7/98

3- İbn-i Teymiyye Rahimehullâh der ki; "Düşman İslâm beldelerine girdiğinde şüphesiz ki onun def'i yakınlık sırasına göre yakın olanların üzerine vaciptir. Çünkü müslümanların bütün beldeleri tek belde gibidir ve ebeveynin veya alacaklının izni alınmadan onun için sefere çıkmak vâciptir.

4- Hatta İbn-i Abidîn Rahimehullâh'ın söyledikleri bundan daha ağırdır; "Serahsi Rahimehullâh dedi ki; "Aynı şekilde buluğa ermeyen ama savaşa gücü yeten çocukların genel seferberlik halinde çıkıp savaşmasında babalar ve anneler istemese de bir beis yoktur."²⁸⁰

– Ancak İbn-i Hazm Rahimehullâh'ın dedikleriyle kendini ikna etmeye çalışan kimse İbn-i Hazm Rahimehullâh'ın sözünü anlamamış olur. Çünkü o, el-Muhalla'da geri kalmanın şartından söz ederek dedi ki; "İkisinin veya birisinin zayi olmasından korkuyorsa onları terk etmesi helâl değildir. "Peki, zayi olmanın manası nedir?

– "Kişinin bakmakla yükümlü olduğu insanları zayi etmesi ona günâh olarak yeter." Hadîsi sahîhtir ve Müslim'in bir rivâyetinde bunu daha da açıkladı. "Kişinin bakmakla yükümlü olduğu insanlardan azığı engellemesi ona günâh olarak yeter." Annen ve baban senin çıkman sebebiyle helak olacak kadar yaşlılar mı? Yoksa sen o ikisinin veya birisinin üzüntüden öleceğini, gözlerinin görmez olacağını, beyin spazmı geçireceğini, tam veya yarı felç geçireceği vehimleri üzerine mi –mazaret– bina ediyorsun. Bunun olma ihtimali ne kadardır, buna delilin nedir?

Gel açık olalım! Senin ebeveynin birisinin başına geçen ihtimallerden birisi gelecekse sebep onlardan uzak olman mı, yoksa senin öldürülme haberini duymaları mı olacak?

Eğer sebep senin uzak olman ise bana cevap ver: Şâyet bizim Arap ülkelerinin istihbaratları gibi cabbar bir zalim seni

isteseydi memleketten kaçır mıydın yoksa kalır mıydın? Senin mantığına göre, ebeveyninin seni sürekli görebilecekleri bir yere gizlenmelisin. Çünkü senin hem yurt dışına çıkman hem de istihbarata teslim olman onları üzecek ve öldürecek, çünkü mutlak olan yurt dışında veya cezaevinde olduğunda aranızda devamlı görüşmenin mümkün olmamasıdır. Aynı şekilde onlara bakacak yalnız sen isen bütün çözümler onlara zarar verecektir. Çünkü genel olarak gizlenirken senin de sana bakacak birine ihtiyacın olacaktır.

Eğer sebep senin öldürölme haberini duymaları ise bu münâfıkların sözüdür. "... Eğer bizim yanımızda kalsalardı ölmezler, öldürölmezlerdi..." (Âl-i İmrân 126) Ve buna ilâhi cevap gelmiştir. "... de ki, evlerinizde kalmış olsaydınız bile öldürölmesi takdir edilmiş olanlar öldürölüp düşecekleri yerlere kendiliklerinden çıkıp giderlerdi..." (Âl-i İmrân 154)

Her halûkârda İbn-i Hazm Rahimehullâh'ın nefsin şehvetini tatmin etmeyen çok fetvaları vardır. Sen mademki mukallidlersen şu fetvaları niye almıyorsun?

Eğer bizzat delillerden hüküm çıkarma kudretine sahip olan müctehidlersen araştırıp delilin İbn-i Hazm Rahimehullâh'ın lehine olduğunu gördün mü?

Hangisi olursa olsun beni kandırır, susturur veya ikna edebilirsin, ancak Âlemlerin Rabbini kandıramayacaksın. Öyleyse O'nun sorusuna bir cevap hazırla.

**14) Derlerse ki, annen sana ağlayacak,
ona de ki:**

Anacığım, dinim beni cihâda ve fedaya davet etti

Anacığım, ben tereddüd etmeden ebedi hayata gidiyo-
rum

Anacığım, yere uzanıp düşersem bana ağlama

Ve ona de ki:

Anacığım, gözyaşların akıp buluşmamızı hatırlarsan.

Hatıralar sana gelip ağlamaya kışkırtırsa

Bir an sabret ve bana dua et

“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler size Allâh’tan, Rasûlü’nden ve Allâh yolunda cihâd etmekten daha sevgili ise, artık Allâh emrini getirinceye kadar bekleyin. Allâh fasıklar topluluğunu hidâyete erdirmez.” (Tevbe 24)

15) Derlerse ki, ama hazırlık için “falan” yere çıkar-
sak ondan sonra bize ne olur bilmiyoruz, nereye gidip
kiminle savaşıcağız onu da bilmiyoruz? Açık bir yol
üzerinde olmalıyız, savaşa çıkıp şehâdeti elde edeme-
yebiliriz, kim bunu bize garantileyecek? Belki de ül-
kelerimize bile geri dönemeyeceğiz. Onlara de ki:

– Kurtarılması gereken yerler çoktur. Cephe, ancak hazır-
lık yapıp eğitim alanlarla açılabilir ve sen cephe açılana kadar
hazırlık ve eğitim için gitmeyeceksin o zaman devr meselesine
düşmüş oluruz. Cephe açılana kadar sen çıkmayacaksın ve
senin gibiler çıkıp eğitim alana kadar cephede açılmayacak
öyleyse cephe ne zaman açılacak!?

– Rasûlümüz (sallallâhu aleyhi ve sellem), Sahâbeleri çıktıkları
zaman onlara garanti mi verdi? Yoksa onlar “Ne zaman düş-
manın hücum sesini veya düşmana hücum sesini duyarsa
uçarcasına koşardı.” hadîsinin ehlinden miydiler? “Duyarsa”
kelimesine bir bak, inceledi - araştırdı - titiz davrandı - ortaya
şüpheler attı ve ağır yeminler istedi demedi.

– Onlarla taş bile yesen, İslâm şerîatını tam bir şekilde uy-
gulayan bir beldede yaşamana sana yeter!

– Her halûkârda acele etme, sor ve araştır, şeytan seninle
oynamasın “Eğer sen doğru olursan Allâh’da seni doğrular.”²⁸¹
Tarih de buna şahittir.

• “Kim Allâh yolunda evinden ayrılır da ölür ya da öldü-
rülürse şehîddir. Atı veya devesi kendisini yere atıp boynunu

16) Derlerse ki, ama açıkçası biz cesur değiliz korkağız, öldürölmekten, felç olmaktan, ellerimizin ve ayaklarımızın kesilmesinden, gözlerimizin oyulmasından, açlıktan dolayı ölmekten korkarız. Ayrıca ihtiyaçlarımızı nasıl ve nereden temin edeceğıiz veya esir düşüp tırnakların sökülmesi, saç-sakalımızın yolunması, elektrik verilmesi vs. gibi dayanamayacağıımız işkenceleri tadabiliriz, tüm bunlara sabredemeyeceğimizden korkuyoruz, aramızda daha yirmisine ulaşmamış çocuklar ve kırkını aşmış yaşlılar vardır.

Onlara de ki:

– “De ki, cehennem ateş i daha sıcaktır...” (Tevbe 81) ve daha çok yakıcıdır, cehennem in zebanileri ülkenin hapishanelerinin zebanilerinden daha kuvvetlidir. “.... Onun başında acımasız, güçlü Allâh’ın kendilerine buyurduğuna karşı gelmeyen ve emredildiklerini yapan melekler vardır.” (Tahrim 6) “O hemen gidip meclisini –kendi taraftarlarını– çağırırsın, biz de zebanileri çağıracağız.” (Alak 17-18) Orada hiçbir gözün görmediğı, hiçbir kulağın işitmediğı, hiçbir beşerin kalbine doğmayan envai çeşitli azablar vardır. “Kıyâmet günü cehennemliklerden, dünyada iken en rahat hayat süren bir kimse getirilip cehenneme bir kere daldırılır. Sonra “Ey Ademoğlu (hayatında hiç) bir iyilik görmüş müydün, sana nimet uğramış mıydı?” denilir. O da “Hayır, vallâhi Ey Rabbim” der. Bir de cennetliklerden dünyada iken en sıkıntılı hayat süren bir kimse getirilir ve cennete bir kere daldırılır. Sonra “Ey Ademoğlu (hayatında hiç) bir sıkıntı görmüş müydün, sana darlık uğramış mıydı?” denilir. O da “Hayır, vallâhi Ey Rabbim, bana

darlık asla uğramadı, bir sıkıntı da görmedim” der.”²⁸⁶ Cehennem ateşinin sıcaklığı, dünya ateşinin sıcaklığından yedi kat daha şiddetli olması ve odununun insanlardan ve taşlar olması yeter. Bu nedenle ateşten kurtulmayı garantilemek için mücâhid olarak yoluna devam et.

– Allâh, gücümüzün yetmediği şeylerle bizi mükellef kılmadı “... *Biz herkese ancak gücünün yettiği kadarını yükleriz...*” (En’am 152) dolayısıyla imkânsızlıkla zorluk ve meşakkat arasında fark vardır “... *Hoşunuza gitmediği halde savaş size farz kılındı....*” (Bakara 216)

– Kaza ve kadere inanmak ilacını niye kullanmıyoruz?

“.... De ki, evlerinizde kalmış olsaydınız bile öldürülmesi takdir edilmiş olanlar öldürülüp düşecekleri yerlere kendiliklerinden çıkıp giderlerdi...” Sen ailenin yanındayken felç olmayacağını mı zannediyorsun?

Bir arabanın sana çarpıp omuriliğinin zedelenmeyeceğini garantiledin mi? Sürpriz bir beyin spazmının başına gelmeyeceğine emin misin? Belki cihâdın terki masiyyeti için Allâh senin vücudunu çökerten, kemiğini incelten ve kabrini kazan devasız bir hastalıkla cezalandırabilir!

– “De ki, Allâh’ın bizim için yazdığından başkası bize asla erişmez ...” (Tevbe 51) “Allâh’ın izni olmaksızın hiçbir musibet isabet etmez...” (Teğabun 11)

– “İki birliğin karşılaştığı gün sizin başınıza gelenler ancak Allâh’ın dilemesiyle olmuştur ki bu da müminleri ayırdetmesi ve münâfıkları ortaya çıkarması içindi...” (Âl-i İmrân 166-167)

– “Bil ki sana isabet eden birşeyin gelip çatmaması, isabet etmeyen şeyin de gelip seni bulması imkânsızdır.”²⁸⁷ Üzerinde ismin yazılan mermi hedefini şaşmayacaktır.

286 Müslim

287 Taberânî hasendir

– “... Şunu da iyi bil ki, bütün ümmet sana bir fayda vermek için bir araya gelse ancak Allâh’ın sana takdir ettiği hususta sana fayda verebilirler. Yine bütün ümmet sana zarar vermek için bir araya gelse ancak Allâh’ın sana takdir ettiği hususta sana zarar verebilirler...”²⁸⁸

– Sabahleyin üç kere, geceleyin de üç kere okuyarak şu dua ile silahlan “Bismillâhillezî lâ yedurru me asmihî şey’un filardi velâ fissemâi ve huvesSemîu’l Âlîm” Yerde ve gökte ismiyle hiçbir şeyin zarar veremeyeceği Allâh’ın adıyla, O işiten ve bilendir. Kim bunu okursa hiçbir şeyi ona zarar veremez”²⁸⁹ ve Ebu Dâvud rivâyetinde “Kendisine ani bir bela isabet etmez.”

– Peygamber sallAllâhu aleyhi ve sellem bir kavimden korktuğu zaman duasında şöyle derdi; “Allâh’ım, onların yakalarını sana bırakır, onları Sana havale ederiz, şerlerinden de yine Sana sığınırız.”²⁹⁰

– “Bir şey sana isabet ederse “Eğer ben şöyle yapsaydım, şöyle şöyle olurdu.” deme, ancak “Allâh takdir etti ve istediğini yaptı” de. Çünkü “eğer” kelimesi şeytanın işini açar.”²⁹¹

– Muhakkak ki davaların bedeli pahalıdır, ilkelerin fikri hayata geçirilebilmesi için birçok kurbanlara ihtiyacı vardır. Şehîdler onların yakıtıdır. Yeryüzüne Rasulümüz (sallallâhu aleyhi ve sellem)’den daha hayırlı kimsenin ayağı basmamıştır, buna rağmen Allâh-u Teala şöyle buyurdu: “..... yoksulluk ve sıkıntı onlara öylesine dokunmuş öylesine sarsılmışlardı ki” (Bakara 214) âyetteki “sarsılmışlardı” ibâresine bir bak ne kadar şiddetlidir. Belki bu cihâddan soğutanlara karşı gelip onların menhecinin yamukluğunu gösterir. Çünkü iddia ettikleri cihâdın bir sıkıntısı yoktur.

288 Tirmizi hasen sahîh

289 Tirmizi hasen sahîh

290 Ebu Dâvud, Ahmed Irakinin dediğine göre senedi sahîhtir

291 Müslim

Hayır, vallâhi hiçbir gün davaların yolu güllerle ve reyhanlarla döşenmiş değildir. Lenin ve onun gibi sapık davetçiler ne kadar hapsedildi ne kadar sürüldü. Batan kilisenin egemenliğinden çıkmak isteyen 300 bin insan öldürülmedi mi? Onlardan 30 bini canlı canlı yakılmadı mı? Bu, kavimlerin fikirleri uğruna kurban olmalarının sonucudur.

Hayatın kanunu böyledir! İlke sahiplere mutlaka sıkıntılardan geçeceklerdi. *“İnsanlar imtihandan geçirilmeden sadece imân ettik demeleriyle bırakılı verileceklerini mi sandılar.”* (Ankebut 2) Kim bu yola koyulursa dört bir yandan musibetleri beklesin. Bu yolda tek başına yürüsen bile sabret, yol uzundur ve yük ağırdır ancak ecir boldur. *“... (Ey Peygamber) Sabredenleri müjdele, onlar kendilerine bir bela geldiği zaman derler ki, “biz Allâh’ın kullarıyız ve biz O’na döneceğiz.” İşte Rablerinden bağışlamalar ve rahmet hep onlaradır ve doğru yolu bulanlarda onlardır.”* (Bakara 155-156-157), *“... Kim (Allâh’tan) korkar ve sabrederse şüphesiz Allâh güzel davrananların mukafatını zayi etmez.”* (Yusuf 90) Heyhât, soğuk su gibi –kolay-gelmez!

“... Eğer siz acı çekiyorsanız onlar da sizin çektiğiniz gibi acı çekmektedirler. Üstelik size Allâh’tan onların ümit etmedikleri şeyleri umuyorsunuz...” (Nisa 104)

“Ey imân edenler, sabredin, sebat gösterin, hazırlıklı ve uygun bulunun...” (Âl-i İmrân 200) Nasıl sabrederiz denirse, Rabbimiz bize öğretir *“Sabret, senin sabrın da ancak Allâh’ın yardımınıyladır...”* (Nahl 127) Ondandır yardım iste, çokça dua et. Mevlândan sebat ve kazanın acısına karşı sabır iste. *“Kim iffetli olmak isterse Allâh ona iffet verir, kim kanaatli olmak isterse Allâh ona kanaat verir, kim sabretmeye çalışırsa Allâh ona sabır verir.”*²⁹² Hayırla sevin, çünkü *“Üç kişiye yardım etmesi Allâh’ın üzerinde bir haktır. Allâh yolundaki mücâhid ...”*²⁹³

292 M. aleyh

293 Tirmizi, İbn-i Hibban senedi hasendir

Sabır ve sabredeninin ecrini anlatan hadîsleri tekrarla. “İnsanlara öyle bir zaman gelecek ki dininde sabreden elinde kor tutan kimse gibi olacaktır.”²⁹⁴ Sabırlarıyla, gerçek sabrı gösteren seleflerimizin kıssalarını çokça tekrar et, onlar azmini ayakta tutup gayretini yükseltecektir.

– Sakın ha Rabbine içerleme! Sakın ha Mevlânı şikâyet etme! Çünkü münâfık “Allâh uğrunda eziyete uğratıldığı zaman insanların işkencesini Allâh’ın azabı gibi tutar.” (Ankebut 10) Ancak mü’min “Müminin durumuna hayret edilir doğrusu! Çünkü onun her hali hayrdır. Bu durum ise sadece mü’min içindir. Şöyle ki: Eğer mü’mine bir genişlik getirse buna sabreder bu da onun için hayrolur.....”²⁹⁵

– Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) gazvelerin birinde şerefli parmağı kanadığında şöyle buyurdu: “Hel enti illâ isba-un demiti vefi sebilillâhe ma lâ ... (Allâh yolunda karşılaştığın sadece seni kanayan bir parmak olmandır)”²⁹⁶ Ne tatlı bir nağme!.

– Her durumda Allâh’ın hikmetleri vardır “Andolsun ki içinizden cihâd edenlerle, sabredenleri belirleyinceye ve haberlerinizi açıklayıncaya kadar sizi imtihan edeceğiz.” (Muhammed 31) “İnsanlar imtihandan geçirilmeden sadece imân ettik demeleriyle bırakılıverileceklerini mi sandılar.” (Ankebut 2) “Yoksa Allâh, içinizden cihâd edenleri belli etmeden, sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız?” (Ali-i İmrân 142) Muhakkak ki bu, günâhları temizleyen bir imtihandır. “Mü’mine bir diken batması veya daha büyük bir felaket ya da bir acı isabet etmesin ki Allâh mutlaka onunla bir derecesini yükseltir ve bir günâhını affeder.”²⁹⁷ Muhakkak ki bu günâhlara bir keffarettir ve derecelerin yükselmesidir.

294 Tirmizi yollarının toplamıyla hasendir

295 Müslim

296 Müslim

297 Müslim

Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem) umreyle ilgili Hz. Aîşe (radiyallâhu anhâ)'ya şöyle dedi: "Senin ecrin yorgunluğunun miktarına göredir."²⁹⁸ "... Sizin için hayırlı olduğu halde birşeyi sevmemeniz mümkündür..." (Bakara 216)

– Dinden dolayı başına gelen bela arttıkça Allâh'a hamdet çünkü o, dininin kavi olduğuna bir müjdedir. "İnsanlar içinde en çetin belaya uğrayanlar Peygamberler, sonra sırasıyla iyilik derecelerine göre insanlar sonra sırasıyla insanlar, kişi dinine göre imtihana maruz kalır."²⁹⁹ İşte Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) yüzü yaralandı, dişi kırıldı, başındaki miğfer parçalandı. Müslim'in bir rivâyetine göre, "Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in kızı Fatıma (radiyallâhu anh) kanı yıkıyor, Ali (radiyallâhu anh)'da su döküyordu.... Fatıma (radiyallâhu anh) kanı yıkıyor, Ali (radiyallâhu anh) su döküyordu.... Fatıma (radiyallâhu anh) suyun sadece kanamayı artırdığını görünce bir parça hasır alıp kül olana kadar yaktı sonra külü yaraya bastı ve kanama durdu."³⁰⁰

– Ey kardeşim, zalimlerin zulmüne sabret mutlaka bu gece son bulacak. Bu Peygamberlerin yoludur. Sirette rivâyet edilen "Eğer bana öfkeli değilsen aldırmam" sözü senin ilken olsun.

* Selefimizin karşılaştıklarının yanında bizim karşılaştıklarımız nedir ki?

– İşte Ebu Musa el-Eşarî (radiyallâhu anh) bize anlatıyor: "Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) ile birlikte bir gazveye çıkmıştık (bizim guruptakiler) altı kişi idik bir devemiz vardı, ona nöbetleşe biniyorduk bu yüzden yürümekten ayaklarımız delindi, benim ayaklarım delindi, tırnaklarım döküldü, bu sefer de ayaklarımıza bez parçaları doluyorduk. Ayaklarımıza bez parçaları doladığımızdan dolayı bu gazveye Zâturrika (Yama-

298 M. Aleyh

299 Buhâri

300 Müslim

lilar, sargılılar) gazvesi adı verildi....”³⁰¹ Hadîsi rivâyet eden ravi diyor ki: “Ebu Musa (radiyallâhu anh) bu hadîsi anlattı sonra bundan hoşlanmadı... Sanki amelinden birşey ifşa etmek hoşuna gitmedi.”

– İslâm’ın ilk şehîdesi olan Ammar (radiyallâhu anh)’ın annesini hatırla. Ebu Cehil onu nasıl öldürmüştü? Fercine mızrak saplayarak...

– Zübeyr (radiyallâhu anh)’ın amcası onu asıp yaktığı ateşin dumanına nasıl maruz bıraktığını hatırla...

– İlk zamanda müslümanların zayıflarından olan Bilal (radiyallâhu anh)’a güneşin yakıcı sıcaklığında nasıl işkence ettiklerini hatırla.

– Abbas (radiyallâhu anh) ellerinden onu kurtarana kadar Ebu Zer (radiyallâhu anh)’ı nasıl dövdüklerini hatırla.

– Bundan önce Firavn, hanımı Asiye’ye nice işkenceler yapmıştı. Kurtubî diyor ki: “Bunun mü’minleri sıkıntılara sabretmeye teşvik için verildiği de söylenmiştir. Yani sizler sıkıntılı zamanlarda sabretmekte, Firavn’ın eziyetine sabreden hanımından daha zayıf olmayınız.” Ve onun azabıyla ilgili zikredilenlerin bazısını zikrederek dedi ki: “Bunun üzerine onun için yere kazıklar çaktı ellerini ve ayaklarını bağladı o da: “Rabbim, nezdinde cennette bir ev yap” diye dua etti. Bu esnada Firavn’da hazır bulunuyordu, cennetteki evini görünce güldü. Firavn “Bu kadının deliliğine hayret etmiyormusunuz. Biz ona işkence ediyoruz o ise gülüyor!” derken ruhu kabzolundu... Güneşte işkence ediliyordu, güneşin sıcağı onu rahatsız etti mi melekler onu kanatlarıyla gölgeliyordu, güneşte elleri ve ayaklarını çivilediği, sırtının üzerine bir değirmen taşı koyduğu, yüce Allâh’ın ona cennetteki yerini gösterdiği de söylenmiştir... Ve onun evinin bir inciden olduğu söylenmiştir... Orada yer-içer ve nimetler içerisinde yüzer.”³⁰²

301 M. Aleyh

302 Kurtubî 17/491

Bu nebevi nişan ona yeter “Adamlardan kemale erenler çoktur, kadınlardan ise ancak İmrân’ın kızı Meryem ve Firavn’ın hanımı Asiye kemale ermiştir.”³⁰³

– İşkenceler altında zincirlerle sürüklenen ve Allâh tarafından kendisine ikrâm edilen davetçi Zeynep Gazali nerededir biz neredeyiz?

(Bu konuda Abdullâh Azzam Rahimehullâh’ın yazdıklarına bak)

– İşte şunlar eski ümmetlerden sabredenlerin halidir: “... Sizden öncekilerden bir kimse için yerde çukur kazılır, içine konulur, bir testere getirilerek başından ikiye bölünürdü. Yine de bu onu dininden döndüremezdi. Demir taraklarla taranıp etinin altındaki kemik veya sinirleri sıyrılırdı yine de bu onu dininden döndürmezdi. Allâh’a yemin olsun ki, bu iş (İslâm daveti), gerçekleşecek hatta bir yolcu San’a’dan Hadramevt’e kadar Allâh’tan başka kimseden korkmadan yürüyecek ya da sadece koyunlarına kurdun saldırmasından korkacak. Ancak siz acele ediyorsunuz.”³⁰⁴

• Ey midesi ve geçimi için hayatın çetinliğinden korkanlar

– “Nice canlı var ki rızkını (yanında) taşımıyor, onlara da size de rızık veren Allâh’tır...”, “Yeryüzünde yürüyen her canlının rızkı yalnızca Allâh’ın üzerindedir...” (Hud 6) âyetlerini okumadınız mı?

– “... Eğer yoksulluktan korkarsanız (biliniz ki) Allâh dilerse sizi kendi lütfundan zengin edecektir.” (Tevbe 28) âyetini duymadın mı?

– “Allâh yolunda hicret eden kimse yeryüzünde gidecek birçok güzel yer ve bolluk (imkân) bulur...” (Nisa 1) âyeti dikkatinizi hiç çekmedi mi?

303 Tirmizi ve diğerlerinde sahîhtir

304 Buhâri

– “Rızkını tamamlamadan hiçbir nefis ölmeyecektir.”³⁰⁵
Hadîsini görmediniz mi? Peki bu korku nedendir?

– Öğrendiğiniz tevekkül nerede? “Eğer siz Allâhu Teâlâ’ya hakkıyla tevekkül etmiş olsaydınız, O, sabah aç çıkıp akşam tok dönen kuşları rızıklandırırdığı gibi sizi de rızıklandırırdı.”³⁰⁶

– “De ki, suyunuz çekilirse söyleyin bakalım size kim bir akarsu getirebilir.” (Mülk 30) Su, Allâh’ın elinde değil midir? Öyleyse kimden korkulur? Allâh, Nil’den Fırat’tan ve bütün barajlardan suyu çekmeye kadir değil midir? Öyleyse yere çakılıp kalmak niye?

– Yetiştığımız şu altın nasihatlar nerededir? “Dünyada garip veya yolcu gibi ol”³⁰⁷, “Birinize yolcunun azığı kadar birazı yeter.”³⁰⁸, “Sakın rahat içinde yaşamayın, çünkü Allâh’ın (has) kulları müreffeh kimseler değildir.”³⁰⁹, “Az ama yeten (şey) çok ama meşgul edenden daha hayırlıdır.”³¹⁰ Bütün bu dünyaya ve nimetlerine bağlanma nedendir?

– Üzerinde büyüdüğümüz şu sakırt temeller nerededir? “İnsanı (yüzyüze geleceği nice) zorluklar içinde yarattık” (Beled 4), “Dünya mü’minin zindanı, kâfirin ise cennetidir.”³¹¹

– Örneğimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in çektiği açlık karşısında biz neredeyiz? Nice kereler karnına taş bağlamıştı!

– Sahâbelerin çektiği açlık ve bu dini yüceltmek için tahammül ettikleri karşısında biz neredeyiz? Hadîs ravilerinin ve hafızların efendisi olan Ebu Hureyre (radiyallâhu anh) bize şunları anlatıyor: “Hatırlıyorum ki, Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve

305 Hasendir

306 Tirmizi hasen sahîhtir

307 Buhâri

308 İsnadı ceyyiddir

309 Ahmed ricali sikalardır hadîs hasendir

310 Ebu Ya’la sahîhtir

311 Müslim

sellem)'in minberi ile Aişe (radiyallâhu anh)'nın hücresi arasında düşüp bayıldım, birisi gelir ayağı ile boynuma basarak "Bu delidir" derdi. Hâlbuki açlıktan başka bir şeyim yoktu."³¹²

– Bir gün Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) sahil yönünde bir birlik gönderdi ve başlarına Ebu Ubeyde bin Cerrah (radiyallâhu anh)'ı komutan atadı. Birlik 300 kişi idi (Cabir bin Abdullâh diyor ki). Ben de onların arasındaydım. Yola çıktık, yolun bir bölümünde erzak tükendi. Bunun üzerine Ebu Ubeyde (radiyallâhu anh) emir verdi ordunun tüm erzakı toplandı. Bu da iki yiyecek torbası kadar oldu, sonunda komutan her gün azar azar bize yiyecek dağıtıyordu ki, bu da tükendi ve hissemize birer hurma düşer oldu. Dedim ki (Tâbiinden, hadîsi rivâyet eden, Cabir bin Abdullâh (radiyallâhu anh)'a soran bir ravi) "Bir tek hurma sizin neyinize yetecek ki!", "Erzak tamamen tükendiğinde bunu da arar olduk" dedi. "Sonra sahile vardık bir de baktık ki dağ gibi bir balık ile karşılaştık. Bu balığı on sekiz gece ordunun hepsi yedi. Sonra Ebu Ubeyde (radiyallâhu anh) bu balığın kaburga kemiklerinden iki kemiğin dikilmesini emretti sonra da bir süvâriye emretti bineğine binip kemiğe değmeden altından geçti." dedi."³¹³ Müslim'in rivâyetinde "... dedim ki "Bir tek hurmayla nasıl geçiniyordunuz?" "Çocuğun emziği emdiği gibi onu emer üzerine su içerdik bu da bize o gün geceye kadar yetiyordu. Ayrıca sopalarımızla Selem ağacına vurup yapraklarını silkeler onu suyla ıslatıp yerdik." dedi." Ey mücâhid Allâh'a güven, O seni zayi etmeyecektir.

– Ebu Talip mahallesinde ellerinde ağaç yapraklarından başka bir şey olmadığı halde neredeyse açlıktan ölecek duruma gelene kadar nasıl abluka altında kaldığını hatırla.

312 Buhâri

313 Buhâri

• Sahâbelerin büyüklerinin ve küçüklerinin cesaret ve kahramanlıkları yanında siz neredesiniz?

– Ubade bin Samit (radıyallâhu anh), Kıptilerin başı olan Mısır'ın Mukavkısı'na diyor ki: "... Bizden herhangi bir adam gece gündüz şehâdetle rızıklandırması ve memleketine, ehline ve çoluk-çocuğuna geri göndermemesi için Rabbine dua ediyor. Bizden kimsenin arkasında bıraktıklarıyla alakalı bir derdi yoktur, çünkü her birimiz ehlini ve çocuğunu Allâh'a emânet etmiştir. Derdimiz ancak önümüzdekilerle alakalıdır."³¹⁴

– Tuleyha el-Esede mürted olduğu zaman Halid bin Velid (radıyallâhu anh) askerleriyle ona karşı geldi. Tuleyha arkadaşlarının çokça koştuklarını görünce onlara hitaben dedi ki: "Yazıklar olsun size niye kaçıyorsunuz." Onlardan bir adam dedi ki: "Ben sana niye kaçtığımı anlatayım! Bizden her bir adam arkadaşının kendinden önce ölmesini istiyor ama karşılaştığımız kavim ise her biri arkadaşından önce ölmek isteyen kimselerdir."³¹⁵

– Öldürülmekten niye korkacağız ki "Şehîdin öldürülmeden duyduğu acı, sizden birinin ancak çimdiklenmekten duyduğu acı kadardır."³¹⁶

– Kazalarda ölenlerin sayısı, savaşlarda öldürülen mücâhidlerin sayısından daha çok değil mi? Hatta futbolda bile birçok sakatlanmalar oluyor. Madem ki ölüm kaçınılmaz bir şeyse, sebep hastalığı, damar sertleşmesi, akciğer kanseri ... vb. hastalıkların seni yakalaması yerine şehîd ol.

– Halid bin Velid (radıyallâhu anh) ölümün bulunacağı yere koştı ama öldürülmedi değil mi? Öyleyse korku nedendir? O vefat ettiğinde "Ben ölümü yerinde istedim ama bana nasip olmadı, bana nasip olan yatağımda ölmemdir. "lâ ilâhe illAllâh"

³¹⁴ Mısırın fetihleri ve haberleri kitabından

³¹⁵ Beyhaki sünen 8/175 e bak

³¹⁶ Tirmizi, Şeyh Ahmed Şakir ona sahîh hükmü verdi

sözünden sonra hiçbir amel bana, kalkanı mı kuşandığım ve gökyüzünün üzerime boşaldığı ve kâfirlere hücum etmek için sabahı beklediğimiz bir geceden daha sevimli değildir.” Sonra şöyle dedi: “Ben öldüğüm zaman benim atıma ve silahıma bakınız, onları Allâh yolunda kullanınız.”³¹⁷ demedi mi? O’ndan, “Yüz veya daha fazla savaş ve çatışmada bulundum, azalarımından kılıç, ok veya mızrak izi olmayan bir azam yoktur. İşte ben –evcil ya da yaban– eşeğinin öldüğü gibi yatağımda ölüyorum, korkakların gözüne uyku girmesin.”³¹⁸ rivâyet edilmedi mi? Savaşta öldürülmediği için kendi haline acıyor ve üzüntü duyuyor.³¹⁹

Mektubunda “Bismillâhirrahmânirrahîm, Halid bin Velid’den, Faris’in liderlerine, Hidâyete tâbi olanlara selâm olsun. Kendisinden başka ilâh olmayan Allâh’a hamd ediyorum. O ki, topluluğunuzu dağıtan, gücünüzü zayıflatan, mülkünüzü zorla alandır. Bu mektubum size geldiğinde zimmeti akdedip bana cizyeyi ödeyin ve rehin gönderin yoksa kendisinden başka ilâh olmayan Allâh’a yemin olsun ki sizin hayatı sevdiğiniz gibi ölümü seven bir kavimle birlikte karşınıza çıkarım.”³²⁰ yazmadı mı?

Yüzüne kalelerin kapılarını kapatan bir şehrin ehline “Bizden nereye kaçacaksınız? Vallâhi eğer halatlara çıksanız ya Allâh bizi de sizin yanınıza çıkartır ya da sizi bize yağdırır.” demedi mi? Ve şehir fethedildi.

Bir adam Rumlar ne kadar çoktur dediğinde Halid (radiyallâhu anh) ona “Sus! Bilâkis ne kadar azlar! İsterim ki onların sayısı artsın da yeter ki Eşkar şifa bulsun,” dedi. (Eşkar onun atının adı idi, çok koşmaktan hoşlandığı için böyle söyledi.)

317 Taberânî isnadı hasendir

318 Usdul-Ğabe

319 İbn-i Kesir’in İslâm Tarihi

320 Ebu Ya’la

Mohon –Rumların kumandanı–, müslümanların açlıktan dolayı ülkelerinden çıktığını zannederek dedi ki: “Ülkenizden sizi ancak zorluk ve açlığın çıkarttığını öğrendik. Gelin sizden her adama on dinar, elbise ve yemek vereyim ve siz ülkenize geri dönün. Yine gelecek yılda aynını size göndeririz.” Halid (radiyallâhu anh) ona dedi ki: “Bizi ülkemizden senin söylediğin şeyler çıkartmadı. Biz ancak kan içen bir kavimiz ve Rumların kanından daha tatlı bir kan olmadığı haberi bize geldi, bunun için geldik!” Mohon’un arkadaşları dedi ki: Vallâhi, Araplar hakkında bize anlatılanlar bu değildir. Allâh onların kalblerine korkuyu attı ve Allâh’ın izniyle yenildiler.³²¹

– İbn-i Ömer (radiyallâhu anh) Yemame savaşından bahsederek şöyle dedi: “Yemame gününde Ammar bin Yasir (radiyallâhu anh) bir kayaya tırmanıp “Ey Cemaati Müslimin, cennetten kaçıyorsunuz?! Ben Ammar bin Yasir’im haydi bana gelin!” diye bağırdığını gördüm, ben onun kesilmiş sallanan kulağına bakıyordum ve o çok şiddetli bir şekilde savaşıyordu.”³²²

– İslâm Tarihi kitaplarının anlattığına göre Ömer (radiyallâhu anh), Sa’d (radiyallâhu anh)’a bir mektup göndererek dedi ki: “Ben sana takviye olarak iki bin adam gönderdim. Amr İbn-i Ma’di Kerb ve Tuleyha bin Huveylid el-Esdi savaş konusunda onlarla istişare et ama onları komutan yapma.” Muazzam cesaretlerinden dolayı orduyu güçlerinin yetmeyeceği bir işe sokacaklarından korktu.

– Taberi Tarihinde, Ebu Bekir (radiyallâhu anh)’ın, Halid (radiyallâhu anh)’a takviye olarak el-Ka’ka İbn-i Amr et-Temimi’yi gönderdiği geçiyor. Yanındakiler onu yadırgayarak dediler ki: “Sadece bir adam mı!!!” Dedi ki: “Böyle birinin bulunduğu ordu yenilmez.”

– Sabit bin Kays (radiyallâhu anh), Yemame gününde kefenini giyip kokular sürerek ölüme hazırlandı ve dedi ki: “...

³²¹ İbn-i Kesir İslâm Tarihi 7/10

³²² İbn-i Sad rivâyet etti

Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in yanındayken böyle yapmazdık. Düşmanlarınızı ne kötü alıştırdınız.”³²³ Ve öldürülene kadar savaştı.

– “Ebu Dücane (radiyallâhu anh), Bedir gazvesine katıldı. O gün kırmızı bir sarık sarmıştı... Ebu Dücane (radiyallâhu anh) savaşlarda kırmızı sarığıyla biliniyordu... Uhud savaşına da katıldı. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in yanında sebat edip ölüm üzerine Bey'at verdi... Enes bin Malik (radiyallâhu anh)'ın rivâyetinde “Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem), Uhud günü eline bir kılıç alıp “Bu kılıcı kim alır!” dedi. Onlardan her biri “Ben, ben” diyerek elini uzattı. O da “Hakkıyla kim onu alır?” dedi, kavim çekindi... Ebu Dücane (radiyallâhu anh) dedi ki: “Ben hakkıyla onu alırım!” Onu aldı ve onunla vurup müşriklerin başlarını ikiye bölüyordu ve Uhud gününde Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) ona kılıcı verdiğinde şiir okuyarak dedi ki: “Ben ki vâdinin eteğindeki hurma ağacının yanında dostuma ahit verenim / Allâh ve Rasûlü'nün kılıcını tutarken son saflarda olmayacağım.

Ebu Dücane (radiyallâhu anh), Yemame savaşında bulundu ve o Museylemetu'l-Kezzab'ın öldürülmesine katılanlardandı. Ebu Bekir Sıddık (radiyallâhu anh)'ın hilâfeti döneminde o günde öldürüldü.”³²⁴

– Zehebî Rahimehullâh, Bera bin Malik (radiyallâhu anh)'ın hayatını anlatırken dedi ki: Atılgan, kahraman Uhud'a katıldı ve ağacın altında Bey'at verenlerdendi. Denildi ki: “Ömer bin Hattab (radiyallâhu anh) orduların Emirlerine şöyle yazdı: “Bera bin Malik'i bir ordunun başına komutan yapmayın. Çünkü o tehlikelerden birine onları sürükler.” Ve bize rivâyet edildiğine göre Bera bin Malik (radiyallâhu anh) yalancı Müseyleme savaşı gününde arkadaşlarına mızraklarının ucuna koydukları bir kalkana oturup kendisini (Müseyleme'nin

323 Buhâri

324 İbn-i Sad

bulunduğu) bahçeye atmalarını emretti. Sonra onlara baskın yaparak üzerlerine saldırdı ve bahçenin kapısını açana kadar savaştı. O gün seksen küsür yara aldı, bunun için Halid bin Velid (radiyallâhu anh) yaralarını tedavi etmek amacıyla bir ay onun başında bekledi. Bera bin Malik (radiyallâhu anh)'ın katıldığı savaşlarda mubareze –teke tek çarpışma– ile cesurlardan 100 adamı öldürdüğü meşhurdur.

Enes bin Malik (radiyallâhu anh)'dan merfu olarak, Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) buyurdu ki: “Nice zayıf, müstazaf, ancak yırtık iki elbisesi olan kimseler var ki eğer Allâh adına bir yemin ederse Allâh onun yeminini yerine getiriyor. Bera bin Malik onlardandır.” Müşrikler müslümanları sıkıştırdıklarında Bera bin Malik (radiyallâhu anh) karşısındaydı, dediler ki “Ey Bera, Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem), eğer Allâh'a yemin edersen senin yeminini yerine getirir demişti ya, haydi Rabbine yemin et” o dedi ki: “Ey Rabbim, Sana yemin ederim ki onların omuzlarını bize ver...”

– “Uhud gününde bazı insanlar hezimete uğrayarak Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'den uzaklaştılar. Ebu Talha (radiyallâhu anh) Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in önündeydi... Ebu Talha (radiyallâhu anh) süratli ve şiddetli bir atıcıydı o gün iki veya üç yay kırdı, yanında ok olan bir adam geçtiğinde –Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)– ona diyordu ki “Onu Ebu Talha'ya at” Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) insanlara bakmak için çıktı. Ebu Talha (radiyallâhu anh) şöyle diyordu: “Ya Rasûlullâh, anam babam sana feda olsun, çıkma, attıkları oklardan biri sana isabet etmesin. Benim göğsüm senin göğsünün önünde olsun” uykudan dolayı kılıç Ebu Talha (radiyallâhu anh)'ın elinden iki veya üç sefer düştü.”³²⁵

– “Ebu Talha (radiyallâhu anh) iyi bir atıcıydı, Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) ile beraber aynı kalkanın arkasında korunuyordu. Ebu Talha (radiyallâhu anh) iyi bir atıcıydı, bir ok

attığında Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) çıkıp okun düştüğü yere bakıyordu.”³²⁶

Zehebî Rahimehullâh dedi ki: “-Ebu Talha (radiyallâhu anh)- Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) ile beraber kaldığında önünde diz çöküp dedi ki: “Canım canına feda olsun, yüzüm yüzüne kalkan olsun” Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) dedi ki: “Ebu Talha’nın sesi müşriklere karşı bir gruptan daha şiddetlidir.”³²⁷

- Şu gerçekten ne kadar güçlü bir kelimedir, “Kabe’nin Rabbine yemin olsun ki muhakkak ki ben kazandım!!!”

Bu söz Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) Ensâr’dan el-Kurrâ diye bilinen yetmiş kişiyi gönderdiğinde söylendi. “Onlar Kur’ân okuyor, gece ders alıp öğreniyorlar gündüz ise su getirip mescide koyuyorlardı. Odun toplayıp satanlar parasıyla Suffe ehline ve fakirlere yiyecek satın alırlardı...”³²⁸ İçlerinde Haram bin Milhan (radiyallâhu anh) ile birlikte onları gönderdi. “... Onlara Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)’den bahsederken içlerinden bir adama işaret ettiler o da ona mızrağı saplayıp bir tarafından diğer tarafına geçirdi, ancak ölmeden “Allâhu Ekber, Kâbe’nin hakkı için kazandım” dedi. Sonra diğer arkadaşlarına hücum edip onları da öldürdüler. Cibril (a.s.) hemen gelip Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)’e onların Rablerine kavuştuklarını Rabblerinin onlardan, onların da Rabblerinden razı olduğunu bildirdi. O zamanlar şunu okurduk “Bizi kavmimize bildirin, biz Rabbimize kavuştuk, O bizden razı oldu, bizi de razı etti.” Sonra bu (tilavet) neshedildi. Ondan sonra Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) tam 40 gün sabah (namazında) Allâh ve Rasûlüne asi olan Ril, Zekvan, Lihyan oğulları ve Usayya oğullarına beddua etti.”³²⁹

326 Buhâri

327 Siyeri Alamun Nubela

328 Müslim

329 Buhâri

Buhârinin başka bir rivâyetinde ... Haram bin Milhan (radiyallâhu anh) mızrakla vurulduğu zaman bedeninden fıskıran kanı yüzüne, başına sürerek şöyle haykırdı: "Kâbe'nin Rabbi'nin hakkı için kazandım." Bundan sonra daha ne kaldı? Vay halimize, ne kadar korkağız, onlar da ne kadar cesurlardı. Genişliği gökler ve yer kadar olan cennete nasıl koşuyorlardı!!?

- Hatta erkeklerin bile çok azında görülen eşsiz kahramanlıkları sergileyen kadınların üstün örneklerini tarih bizim için kaydetmiştir. İşte Nesibe bint Ka'b el-Maziniyye (Ummu Amara) (radiyallâhu anh)'a onlardandır. Zehebî Rahimehullâh dedi ki: "Ummu Amara (radiyallâhu anh)'a, Akabe gecesine şahid oldu. Uhud - Hudeybiye Huneyn ve Yemame'ye de katıldı, cihâd etti, kahramanlıklar sergiledi ve cihâdda eli kesildi. Vakıdi Rahimehullâh dedi ki: "Kocasıyla ve iki oğluyla birlikte çıktı. (mücâhidlere) Su içirmek için Uhud'a katıldı. Savaşıp cesaret gösterdi ve on iki tane yara aldı." Onun hakkında Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'den rivâyet edilenlerden şu vardır; "Nesibe binti Ka'b bugünkü makamı falan ve falanın makamından daha hayırlıdır" ve o gün onun çok şiddetli bir şekilde savaştığını görüyordu. Elbisesinin eteklerini toplayıp beline bağladı ve on üç tane yara aldı. Savaşta ondan, kocasından ve çocuklarından bahsederek dedi ki; "Allâh'ım, onları cennette arkadaşlarım yap." Sonra Zehebî Rahimehullâh dedi ki; "Ummu Amara (radiyallâhu anh) Uhud'da on iki yara aldı, Yemame gününde eli koparıldı ve o günde eli dışında on bir yara daha aldı. Yaralıyken Medine'ye geldi. Ebu Bekir (radiyallâhu anh) Halîfe olduğu halde ona gelip halini sorduğu görüldü. Habib (radiyallâhu anh), Müseyleme'nin parçaladığı kişidir. Diğer oğlu ise Harra gününde öldürüldü, o ki Museylemetu'l-Kezzab'ı öldüren adamdır." Vakıdi Rahimehullâh dedi ki; "Oğlu Habib'in öldürüldüğü haberi ona geldiğinde Allâh'a, Museyleme'yi öldüreceğine yoksa bu uğurda öleceğine dair söz verdi. Halid bin Velid (radiyallâhu anh) ile birlikte yanında

oğlu Abdullâh varken Yemame'ye katıldı, oğlu Museyleme'yi öldürdü ve savaşta eli kopartıldı.”³³⁰

İşte bu hanım Sahâbe Uhud gününü bize şöyle anlatıyor: “Güç ve galibiyet müslümanlardayken elimde içinde su olan bir kırbayla çıkıp, Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’e ve Sahâbelerine verdim. Müslümanlar hezimete uğradığı zaman Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in yanına gidip savaşmaya başladım, kılıçla ve yayla atarak onları defediyordum. Ta ki yaralar aldım –ravi diyor ki– Onun omuzunda derin bir yara içi gördüm, dedim ki; bunu sana kim isabet ettirdi?? Dedi ki: “İbn-i Kamia”, “İnsanlar Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in etrafından dağılırken İbn-i Kamia gelip “Muhammed’i bana gösterin, o kurtulursa ben kurtulmayayım” diye bağırıyordu. Ben ve Mus’ab bin Umeyr’in içinde bulunduğu bir grupta ona karşı çıktık, o zaman bu darbeyi bana vurdu, bunun üzerine ben de ona birkaç darbe vurdum ama o Allâh’ın düşmanının üzerinde iki tane zırh vardı.” Ve o yaralarının en büyüğü idi ve bir yıl o yaranın tedavisiyle uğraştı. Sonra Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in münâdisi çıkıp (Hamrau’l-Esed) gazvesine çıkmak için nida etti ve o, elbiselerini üzerine sardı ama kanamasından dolayı çıkamadı, o geceyi sabaha kadar yaraları sarmakla geçirdi. Allâh Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) Hamrau’l-Esed’den dönünce onun halini sormak için Abdullâh İbn-i Ka’b el-Mazini’yi göndermeden evine varmadı.”

Ummu Amara (radiyallâhu anh)’a dedi ki: “Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in etrafından insanlar dağıldığı zaman ben, iki oğlum ve kocam sayıları onu bulmayan bir toplulukla birlikte onu savunmak için kaldık. İnsanlar koşarken onun yanından geçiyorlardı. Benim kalkansız olduğumu gördü aynı anda elinde kalkanıyla kaçan bir adamı gördü, kalkan sahibine dedi ki: “Kalkanını savaşa at” ve o kalkanını attı ben de

onu aldım ve onunla Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'i korumaya başladım. Bizi zor duruma düşürenler ancak süvarilerdi. Eğer bizim gibi piyade olsaydılar inşâAllâh onlara ulaşır vurabilirdik. Atın üzerinde bir adam gelip bana vurmaya çalıştı ben de ondan korundum. Kılıcı bana birşey yapamayınca geri döndü, ben de atının arka ayağına vurdum ve o atın sırtından düştü. Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) Ummu Ammara (radiyallâhu anh)'nın oğluna "Annen-annen" diye bağırmaya başladı, o da gelip adamı öldürmemde bana yardım etti."

Oğlu şöyle anlatıyor; "O gün sol pazumdan yaralandım, bir adam bana vurup beni bıraktı ve kan durmak bilmiyordu. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) dedi ki: "Yaranı sar." Annem etekliğinde yaralar için hazırladığı sargılarla geldi. Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) beni seyrederken annem yaramı sardı sonra dedi ki: "Oğlum hadi kalk kavimle vuruş." Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) Ey Ummu Amara senin güç getirdiğin şeylere kimin gücü yeter ki" demeye başladı." Ummu Amara (radiyallâhu anh)'a dedi ki: Oğluma vuran adam geldi, Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) dedi ki: "Oğluna vuran budur" Ona karşı çıkıp bacağına vurdum yere çöktü Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in dişleri görünene kadar güldüğünü gördüm ve dedi ki: "Ey Ummu Amara intikamını almışsın." Peygamber (s.a..v) dedi ki: "Seni muzaffer kılan, düşmandan yana gözünü aydın eden ve intikamını sana gösteren Allâh'a hamd olsun." Biz erkek olduğumuz halde kendimizden utanmıyor muyuz? (Onun hayatında geçenlere vakıf olmak için İbn-i Sa'd'ın Tabakatına, İşabe'ye ve Siyer- A'lamu Nubela'ya bakabilirsin)

- Sonra kim diyor ki, Sahâbeler cesaretle tek derecede idiler? Kim diyor ki onlar arasında korkmayan yoktu? Lakin onlar Allâh'a tevekkül ettiler ve Allâh'ın vaadiyle sevindiler. Çünkü sevabın tatlılığı, sabrın acılığını unutturur. "Kadir gesinden daha efdal bir geceyi size bildireyim mi? Ehline geri

dönememekten korkarak bir yerde nöbet tutandır.”³³¹ “Allâh yolunda kimin kalbine bir korku girerse mutlaka Allâh ona cehennemî haram kılar.”³³² İnsanlardan menzilesi en hayırlı olan atının üzerinde düşmanı korkutan ve düşmanın da kendisini korkuttuğu adamdır.”³³³

– “Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in Ashâbı Yermuk gününde Zubeyr (radiyallâhu anh)’a dediler ki: “Haydi hücum et, biz de seninle hücum edelim.” O dedi ki: “Eğer ben saldırırsam siz sözünüzü tutmazsınız.” Dediler ki: “Öyle yapmayız.” Onlara hamle ederek saflarını ayırdı ve yanında kimse olmadan onların arkasına geçti, sonra tekrar geri döndü atının gemini tuttu, omuzuna aralarında Bedir Günü aldığı bir darbenin izi bulunan iki darbe vurdular. Urve (radiyallâhu anh) dedi ki: “Ben küçükken o izlerin içine parmaklarımı sokup oynardım.” Urve (radiyallâhu anh) yine dedi ki: “O gün on yaşında olan Abdullâh İbn-i Zubeyr onun yanındaydı, onu bir ata bindirip bir adama emânet etti.”³³⁴

– Enes bin Malik (radiyallâhu anh), amcasından bahsederken dedi ki: “İsmi aldığım amcam Enes bin Nadr (radiyallâhu anh): “Bedir savaşında Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in katıldığı ilk savaşta bulunamadım. Eğer Allâh bundan sonra Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in yanında bana bir savaş gösterirse, Allâh ne yapacağımı görecektir.” dedi. Bunun dışında daha fazla konuşmaktan çekindi. Daha sonra Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) ile Uhud savaşına katıldı. Sad bin Muiz (radiyallâhu anh) ile karşılaştı ve ona “Ey Ebu Amr nereye gidersin? Cennet kokusu var ya işte onu cihâd’dan ötesinden duyuyorum.” dedi. Hemen düşmanla çarpışmaya girişti ve sonunda şehîd oldu. Vücudunda seksen küsür kılıç, mızrak ve

331 Hâkim, Beyhaki, Buhârinin şartına göredir

332 Ricali sikadır, hasendir

333 Sahîh li gayrihi, başka bir rivâyet ceyyid bir isnadla geldi

334 Buhâri

ok darbesi bulundu. Kız kardeşi, halam Rubeyyi bintu Nadr (radiyallâhu anh) "Kardeşimi ancak parmak uçlarından tanıyabildim." demişti. Bunun üzerine "Mü'minlerden öyle yiğitler vardır ki; Allâh'a verdiği sözü doğrulamışlardır, kimisi adağını yerine getirmiş, kimisi de yerine getirmeyi beklemektedir, (verdikleri sözü) asla değiştirmemişlerdir." (Ahzâb 23) âyeti indi.

335

Buhâri rivâyetinde "... Eğer Allâh müşriklerle bir savaşta beri hazır bulundurursa vallâhi Allâh benim ne yapacağımı gösterecektir, dedi. Uhud savaşı yapıldığında müslümanların cephesi açılıp geri çekildiklerinde, Ashâbı kastederek "Allâh'ım, ben bunların yaptığından Senden özür diliyorum.", müşrikleri kastederek de "Bunların yaptığından da Sana sığınyorum." dedi. Sonra savaşa ilerledi. Kendisi ile Sa'd bin Musa (radiyallâhu anh) karşılaştı "Ey Sa'd bin Muaz haydi cennete, Nadr'ın Rabbine yemin olsun ki ben Uhud'un ötesinde cennetin kokusunu duyuyorum." dedi. Sa'd bin Muaz (radiyallâhu anh), Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e "Ey Allâh'ın Rasûlü, ben, onun yaptığını yapamadım." demiştir. Savaştan sonra kendisinde seksen küsür kılıç, mızrak ve ok darbesi bulduk..." geçiyor. Fethu'l-Bârî'de; "Sa'd bin Muaz (radiyallâhu anh)'ın, Enes (radiyallâhu anh)'ın gösterdiği atılganlığı ve karşılaştığı bu zorluklara sabrettiği hatta vücudunda 80'den fazla ok-kılıç ve mızrak yarası olmasıyla sonuçlanan cesaretliliğini gösteremediğini ve onun yaptığı gibi yapamadığını itiraf etti." O Sa'd'ki, onun ölümüyle Rahmân'ın arşı sallanandır. ³³⁶

- Buhâri'de "Kays İbn-i Ebi Hazim dedi ki: "Talha'nın, Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'i koruduğu elini gördüm, kötürüm olmuştu." "geçiyor, peki sonra ne oldu?

- "İkrime bin Ebi Cehil (radiyallâhu anh), Muaz bin Amr (radiyallâhu anh)'a vurup kolunu sadece bir deri parçası tutup

335 Müslim, Ahmed, Tirmizi

336 Tirmizi ve diğerleri sahîhtir

sallanacak şekilde kopardı. Muaz (radıyallâhu anh)'da sallanan kolunu tamamen koparıp atana kadar ve gününün kalan zamanında savaştı. Sonra Osman (radıyallâhu anh) döneminde vefat edene kadar uzun bir zaman yaşadı.”³³⁷ (İbn-i Hacer'in el-İsabe kitabına bak.)

– Yemame gününde Ebu Dücane (radıyallâhu anh) kendisini bahçenin içine attığında ayağı kırıldı ve ayağı kırık olduğu halde öldürülene kadar savaştı. Çünkü Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) o kılıcı gösterip “Kim bu kılıcı hakkıyla alır?” dediğinde insanlar ondan çekindi, Ebu Dücane (radıyallâhu anh) “Ey Allâh'ın Rasûlü, onun hakkı nedir?” Dedi ki: “Allâh yolunda, Allâh sana fetih verene ya da öldürülene kadar savaşacaksın.” O şartla bunu almıştı. Uhud gününde hezimete uğramadan önce üzerinde sadece bir gömlek ve başına sardığı kırmızı sarıkla kılıcını çekip, gururlu ve çalımli bir şekilde yürüyerek çıktı. (İsabe'ye bak)

– “Ebu Ubeyde (radıyallâhu anh), Bedir Savaşı'na katıldı. O gün babasını öldürdü. Uhud gününde de cesaret gösterdi ve o gün Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) yaralandığında yüzüne batan miğferin iki halkasını ağzıyla çıkarırken ön iki dişi kırılmıştı, bundan dolayı ağzı daha da güzelleşmişti.”³³⁸

• Ey yaşlanmayı bahane eden kimseler;

– El-Yaman ve Sabit İbn-i Vakş (radıyallâhu anh), Uhud gününde yaşlı olmalarına ve Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) onlara mazeret verip kadınlarla birlikte ordunun arkasında bırakmasına rağmen savaşmadılar mı?

– Ve işte Amr İbn-i Cemah (radıyallâhu anh), topal ve yaşlı olduğu için Bedr savaşına çıkamadı. Uhud olduğu zaman oğullarına onu çıkarmalarını emretti. Onlar onu oyalamaya

337 İbn-i İshak gazveler kitabı

338 Zehebî siyeru alamunubela

çalıştıklarında dedi ki: "Heyhât! Bedir'de beni cennetten menettiniz ve Uhud'da da men ediyorsunuz!"

- Fethu'l-Bârî'de; İbn-i Ebi Şeybe sahîh bir senedle rivâyet etti ki: "... Siffin gününde Ammar (radiyallâhu anh) dedi ki: "Kim Huri'l-İyn'lerin kendisine sarılmalarına seviniyorsa iki saf arasında Allâh rızası için ilerlesin." O gün 90 yaşındaydı."

- Ve işte Örneğimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in hayatı bütün gazveleri 50 yaşını geçtikten sonraydı. 60'sını geçtikten sonra Tebük'e katıldı. Ey 20 ve 30'lu yaşlardakiler eyvah sizlere!..

• Ey küçük yaşı bahane eden kimseler;

- Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem), "Her yıl Ensâr'ın çocukları kendisine arzedilir, onlardan buluğa erenleri savaşa gönderirdi. Bir yıl ona arzedildiler, onlardan bir genç yanına geldiğinde onu ordu ile gönderdi. Ondandır Semura ona arzedildiğinde onu reddetti. Semura dedi ki: "Ya Rasûlullâh, bir genci kabul ettin beni reddettin, oysa güreş yaparsak ben onu yenerim!" Dedi ki: "Haydi göster." Semura dedi ki: "Güreş yaptık ve onu yendim, beni orduya kabul etti."³³⁹

- Usâme (radiyallâhu anh) onların zamanında en büyük devlete karşı savaşmak için gönderilen ordunun komutanı olduğunda kaç yaşındaydı?

- Fâtih Sultan Mehmed, Kostantiniyye'yi fethetmeye kalktığında 16 yaşında değil miydi?

- Fethu'l-Bârî'de, "İbnu'l-Mubarek Rahimehullâh Cihâd kitabında rivâyet ettiğine göre; Hişam bin Urve, babasından o da Abdullâh bin Zubeyr (radiyallâhu anh)'dan: "O, Yermuk günü babasının yanındaydı, müşrikler hezimete uğradıklarında saldırıp onlardan yaralıların işini bitiriyordu. ..." Ve bu, kalbinin güçlü ve küçüklüğünden beri cesur olduğunun delillerinden-dir."

– Zehebî Rahimehullâh dedi ki: “Ebu Said el-Hudrî (radiyallâhu anh) kendisinden bahsederek dedi ki: “Uhud gününde 13 yaşındayken Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)’e arzedildim. Babam elimi tutup “Ya Rasûlullâh, o büyükle-re eşittir.” diyordu. Allâh’ın Nebisi (sallallâhu aleyhi ve sellem) bana iyice baktı, sonra dedi ki: “Onu geri gönder” ve geri gönderildim.””³⁴⁰

– Zehebî Rahimehullâh’ın zikrettiğine göre Zubeyr (radiyallâhu anh) 12 yaşındayken elinde kılıçla çıktı, kim onu gördüyse şaşırdı. Ve Zübeyr (radiyallâhu anh) Allâh’ın Nebisi (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in yanında 17 yaşındayken savaşa çıktı.

– Bütün bunlardan sonra sana denirse ki; cihâd da ölüm vardır, bugün bu duruma sabret! Onlara deki: “Ben zâten ancak ölüm için cihâd ediyorum, söz kavramlarınızı düzeltin.” “Allâh yolunda öldürülenleri sakın ölü sanma! Bilâkis onlar diridirler, rızıklandırılıyorlar...” (Âl-i İmrân 169) Allâh müslümanlar için zillete, aşağılanmaya ve ayıba sabretmeye razı olmaz.

“... Hâlbuki asıl izzet ancak Allâh’ın, Peygamberin ve mü’minlerindir...” (Münafikun 8)

“... Allâh, kâfirlere, mü’minler aleyhine asla bir yol vermeyecektir.” (Nisa 141)

Hayatı, mücadele, yolculuk ve meta olsun istedim

Yolumu kendim seçtim

Orda tek başıma yürüdüm

Dün yanınızda olmayanı kaybettik demeyin

Eğer ebedilikte hüsrân varsa

Beni kaybetmeniz daha hayırlıdır.

Ve şunları tekrarla;

Müslümanken nasıl öldürülürsem öldürüleyim

Atılacağım arzın neresi olduğuna aldırmam

Çünkü bu Allâh rızası içindir

O, dilerse parçalarımı azalarım bile bereketler ihsân eder.

Ve sloganımız şunlar olsun;

Allâh yolunda ayağa kalktık

Sancağı kaldırmak için

Bir parti için çalışmadık

Biz din için fedaileriz

Dine şerefi dönsün

Ve kanlarımız dökülsün

“Allâh kuluna kâfi değil midir!!? Seni O’ndan başkalarıyla korkutuyorlar...” (Zümer 36)

“... Onlara karşı Allâh sana yeter. ...” (Bakara 137)

17) Derlerse ki, cihâd ve şehâdet geniş bir konudur. Şüphesiz ki o en büyük stratejik hedeftir, ama pratik bir şekilde bu uzak hedefimizi nasıl gerçekleştirebiliriz? Tâifetu'l-Mansûra nerededir ve ona nasıl ulaşacağız? Nerede ve nasıl eğitim alacağız? Hayalci olmamamız için bize yol gösterin, bize sadece sakinleştiriciler vermeyin! –Hastalığı tedavi edecek asıl ilacı verin– Onlara de ki:

– Şüphesiz ki din hâkim olacaktır. Çünkü Allâh'ın Kelâmı'nın önünden de ardından da bâtil gelemez. "Savaşıyorlar" kendilerinin en özel sıfatlarından olan Tâifetu'l-Mansûra devam etmektedir. Hadîslere vakıf olanın bu konuda hiçbir şüphesi kalmaz ve bunun tek grup halinde olması da şart değildir. Cihâd farızasını diriltmek için yeryüzünün dört bir yanına dağılmış olabilir. Mücâhidleri tanımak için güvenli kaynakların yoksa mücâhidlere besledikleri düşmanlığa rağmen kâfir veya işbirlikçi medya kuruluşları mücâhidlerin haberlerini alma konusunda büyük rol oynamaktadırlar. Şu an Allâh bize İslâmi internet sitelerini ikrâm etti, bu da işi çok kolaylaştırmaktadır.

İslâmi, sünni, temiz sâlih selefimiz olan Sahâbeler ve onlara ihsânla tâbi olan Dört İmâm ve diğer Rabbani Âlimlerin menhecine uymak şartıyla, herhangi bir yerde ve herhangi bir komutanın sancağı altında cihâd etmek amacıyla cihâd meydanına seni ulaştıracak bir ipe varman için göklerin ve yerin Rahmân'ına devamlı dua etmede ısrarcı olmalısın. Belki Allâh sana ikrâm eder ve şehâdeti kazanmak için bir yol olur.

Elinden geleni yaptığın sürece eğer ulaşamazsan inşaAllâh mazeretlisin ve belki şu sadık bedevi gibi olursun “Bedevilerden bir adam gelip Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)’e imân ederek tâbi oldu, sonra dedi ki: “Seninle birlikte hicret edebilir miyim?” Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) onu ilgilenmesi için Ashâbından birine teslim etti. Savaş olunca Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) bir miktar ganimet elde etti. Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) ganimetleri Ashâbına taksim etti, ona da ayırdı. O adam Ashâbın koyunlarını otlatıyordu evine dönünce onun hissesini de vermek istediler. Adam “Bu nedir?” diye sorunca: “Ganimetten sana düşen paydır” dediler. Onu alıp Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in yanına getirdi ve “Bu nedir?” diye sordu. “Bunu sana ayırdım.” buyurdu. Bunun üzerine adam şöyle dedi: “Ben sana bunun için tâbi olmadım. (Boğazını göstererek) Ancak bana ok atılıp buradan isabet alıp ölmem ve dolayısıyla cennete girmem için sana katıldım.” dedi. Bunun üzerine Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)’de şöyle buyurdu: “Eğer bunu içten söylemişsen Allâh mutlaka seni doğrulayacaktır.” Sonra tekrar savaş başladı, adam kıyasıya çarpıştı ve dediği yerden isabet aldı ve şehîd düştü. Hemen adamı alıp Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)’e getirdiler. “Bu o adam mıdır?” diye sordu. “Evet” dediler. Şöyle buyurdu: “O, Allâh’a karşı doğru söyledi, Allâh’da onu doğruladı.”³⁴³

Şimdi üzerine vâcip olan şu adımlara geçmektir:

– Mücâhidlere pratik bir şekilde yarayacak ne varsa az birşey olsa bile onu öğrenmeye çalış. Meselâ internet sitelerinde piyasadan rahatlıkla bulabileceğin maddelerden oluşan kimyasal karışım örnekleri vardır veya elektronik, elektrikli patlama devreleri ve uzaktan kumanda yapmayı öğren veya boş bir araziye çık kuş tüfeğiyle bile olsa mümkün olduğunca

atış pratiği yap. Kondisyonunu yeterli seviyede tutmaya çalış. Çünkü kondisyon mücâhidin hücumu ve geri çekilmesi için en önemli şeylerdendir. Uzun mesafeler için koşma hazırlığını yükseltmeye çalış. Otur ve yeryüzünde bozgunculuk yaparak karışıklık çıkaran kâfirlere ne zarar verebileceğini düşün.

Düşün ve kendini küçümseme, çünkü denizlerde bulunmayan nehirlerde bulunabilir. Eğer düşüncen hakkında şüphe varsa amelinin basiret üzere olması için aklına gelenlerin meşru olup olmadığını güvenilir ilim ehline sorabilirsin. Bilgisayar ilminden işine yarayacakları detaylı bir şekilde öğren. Bir kelime olsa bile savaş nehrine gideni desteklemeye, yaymaya ve öğrenmeye çalış!!

– İmânî yönden hem seni hem başkalarını cihâda teşvik eden hadîsler ve kıssalar veya mücâhid kardeşlerimizin savaşlarının bulunduğu sesli ve görüntülü kasetleri ya da kahramanların etkili fotoğraflarını devamlı bir şekilde dinleyip izlemeye çalış.

Bulunduğun memlekete göre emniyet tedbirlerini alarak onu yaymaya çalış. Hadîslerin serdiyle, kahramanların kıssalarını ve cesaretlerini anlatmakla veya cihâdi filmleri izletmek ya da ödünç vermek ile çocukların, torunların, arkadaşların ve tanıdıklarının kalblerine cihâd sevgisini ek ve kâfirlerden nefret etmeyi ve yahudileri - hristiyanları - haçı - domuzu - komünizm kalıntılarına buğuzu ek. Öğrencilerin kalblerine izzet, şeref ve ibtilalara sabretmeyi ek. Tevbe ve Enfâl gibi savaş surelerini ezberle, ezberlet, öğren ve öğret. Özellikle farz-ı aynlar sonra yolculuk namazı, teyemmüm, sargılara mesh, cenaze hükümlerine kadar yolda ve cihâd sahalarında sana lazım olacaklar konusunda ilmi tahsilini artır. Cihâda bağlı diğer hükümleri ayrıntılı bir şekilde öğren. Allâh'a hamdolsun bunların hepsi internet sitelerinde vardır. Çünkü mücâhidlerin sağlam ilim talebelerine büyük ihtiyaçları vardır.

– Anlattıklarımı az görsen bile küçümseme, çünkü “Bir dirhem, yüzbin dirhemi geçti.”³⁴⁴ ve şu an senin elinde başka bir şeyde yoktur. İyilikten hiçbir şeyi küçümseme, yüzeysel olma yani eline makineli tüfek alamıyorsan da kendini ve amelini boş zannetme. Mücâhidlere yardım sağlıyor, Arap veya acem zalimlerinin ellerinden mücâhidlerden birini kurtarmaya yaranan küçük bir kâğıdı ulaştırma işine bile olsa katılıyor veya tanıyabildiğin mücâhidlerin ehline iyilikle bakıyorsan belki bütün makineli tüfek sahiplerinin ecirlerine nail olabilirsin. Şu hadîse bak; “Muhakkak ki Allâh tek bir ok sebebiyle üç kişiyi cennete sokar: Hayrı umarak onu imal edeni, onu kullanıp atanı ve atana yardım edeni...”³⁴⁵ Bundan sonra hangi müjde daha güzeldir.

Gelmeyen, gelen gibi olabilir. Bey’atu’r-Rıdvan’da Rasûlümüz (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in Osman (radiyallâhu anh)’ın yerine bir elini diğer elinin üstüne nasıl koyduğunu hatırlamıyor musun? Çünkü onu bir görevi yerine getirmek için göndermişti. “Bey’atu’r-Rıdvan Osman (radiyallâhu anh) Mekke’ye gittikten sonra oldu. Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) sağ elini alıp “Bu Osman’ın elidir” diyerek diğer eline koydu ve dedi ki: “Bu Osman içindir” ...”³⁴⁶

Sana söylediklerim kaynayan kalbin için bir sakinleştirici değildir. Sözlerim uykunu kaçıran ve yatağında seni rahatsız eden acılar için bir uyuşturucu değildir. Çünkü sel ancak damlaların bir araya gelmesiyle oluşur, öyle değil mi? Her birimiz birer mevzi tutmuşuz, sakın ha senin bulunduğun taraftan –zarar vermek için– İslâm’a gelinmesin.

Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in bile bilmediği bir gaybdan bana sorma ve acelecilerden olma. “Kendilerine, el-

344 Hasendir

345 Ebu Dâvud sahîhtir

346 Buhâri

lerinizi savaştan çekin, namazı kılın ve zekâtı verin, denilen kimseleri görmedin mi? Sonra onlara savaş farz kılınınca, içlerinden bir grup hemen Allâh'tan korkar gibi, hatta daha fazla bir korku ile insanlardan korkmaya başladılar da "Rabbimiz! Savaşı bize niçin yazdın! Bizi yakın bir süreye kadar ertelesen olmaz mıydı?" dediler. ..." (Nisa 77)

SON SÖZ

**Derlerse ki, biz bütün bunlara kani olmadık.
Onlara de ki:**

Sen körleri sapıklıklarından çevirip doğru yola getiremezsin. Ne Kur'ân ile aydınlanıyorsunuz, ne sünnet ile hidâyet buluyorsunuz, ne âlimlerin sözlerine teslim oluyorsunuz ve ne de tarihten ibret alıyorsunuz, bundan sonra hangi söze inacacaksınız. Ey kardeşim, onları bâtila dalmış oynarken bırak.

– Bütün bu burhanlardan sonra (hal diliyle olsa bile) akidenizde bir kusur var mı? diyorsunuz.

Aramızda onlara diyenler var ki

Akidemizde kusur var

Ey Ümmetimden geri kalanlar, yavaş olun

Basiretinizde şaşılık var

Felç ancak sizin akidenizce sirâyet etti.

– Ey İslâm Ümmeti üzüntü beni öyle istila etti ki

Nutuktan ve irabdan aciz kaldım

Ey İslâm Ümmeti sen kısır değilsin

Hala vermeye muktedirsin

Kasabın elinin gizlediklerinden

Gafil kalbini azarlıyorum

Ey İslâm Ümmeti şafak isyan sancağını kaldırırken

Senin gecen devam ediyor
Ben ufukta sana şüphe ile bakan
Hain bir göz görüyorum
Sen suskun iken başkaları konuşuyor
Ataizmin diliyle bin nutuk atıyor
Sen otururken başkaları koşuyor
Dişlerini bilemiş üzerime geliyor
Sen umursamazken başkaları hala uyanık
Sana harap elini uzatıyor
Ey İslâm Ümmeti takılma
Düşmanlarımıza küfürler ve sövmelerle
Ey İslâm Ümmeti dün izzetli idin
Eşiklerde asla durmazdın
Kerim iken cihâd yoluna çıktın
Ve imânla bütün zorluklara katlandın .
Sana ne oldu ki zillete düşmüşsün
Bakışları ve umutları kırılmış biri olmuşsun
Gözlerin ölüm yolunu gösteren bir haritadır
Ellerin, korkan ve çekinenin titreyişinde
Hayır, hayır cevap verme, çünkü ben
Cevap için sormadım ki, cevabını biliyorum
Kitabından öğüt alıp İslâm'a sahip çıkmadın
İşte herşey budur...
- Ey şikâyet eden müslüman

Beni azarlama, sen kendi ayıbını ortaya koyuyorsun
Sözün açıklığından korkma

Bu muhabbet aramızdadır

– Özür dilerim, sonra yine özür dilerim ve bin kere özür dilerim. Ey Allâh için kardeşim, beni mazur görmeni istiyorum. Ey sevgili dostum vallâhi ben senin için hayrı istiyorum. Senin için cenneti hatta cennetin en yükseğini istiyorum. Ümmetimin Hulefa-i Raşidin zamanındaki gibi olmasını arzu ediyorum ve senin için yoldan sapmış olanların şüphelerinden korkuyorum. Hayalci değil gerçekçi olmanı istiyorum. Sa'd, Said, Ubade, Ebu Ubeyde, Selman ve Ammar (radiyallâhu anh) gibi Allâh'ın kendilerinden, kendilerinininde O'ndan razı olanlardan olmanı istiyorum. Sen onların oğlusun ve onlarda senin atalarıdır.

Seni seven, yanlışta kaydığında seni kıskanandır

Yanlış yaptığığında sana ağır sözler söyleyendir

Seni umursamayanınsa umurunda değildir

Yoldan saptın mı, yoksa kaldın mı?

– Gel açık konuşalım. Eğer güvenilir bir doktor vücuduna kanser sirâyet ettiğini sana bildirirse Filistin'i anlatan bir makale çıkarmak için mi acele edersin, yoksa bir ilim dersine mi devam edersin, yoksa eczacılık diploması almak için okulunu mu tamamlarsın ya da âhiret diplomasını kazanmak için mi acele edersin?

– Sürekli mırıldandığımız önceliklerin fikhî nerede kaldı? Sürekli bağırduğumuz dengeler fikhî nerede kaldı? İki adam vardı, birisi cihâdın farz-ı ayn olduğunu duyduğunda gidip kitaplardan, hocalardan ... vs.'lerden sorarak emin olmaya çalıştı. Diğer ise; aynı zamanda tanıdıklarıyla güneş doğana kadar sabah zikirleri yerine sabah futbol oynamak için vaadleştiler. Böylece top oynarken kuşluk namazını kılmış olacaklarmış.

Eğer onu azarlarsan sana der ki; "Her birimiz birer mevzideyiz!" tâbiki o bugün cihâdın hükmünde tereddüd içindedir. Derse ki; "Ben farz olduğundan eminim." Ona deki: "Hazırlık böyle mi olur?"

– Trajikomik olan şudur ki, arasıra futbol oynadığı o arkadaşları (göründüğüne göre) Allâh'a yaklaşmamaktadırlar. Tâbiki biz zahire bakmakla emrolunduk, kalbleri ancak Allâh bilir. Ama nereye kadar kendimizi kandıracağız!?

– Kardeşim hakkını helâl et

Kalbimin feryadını bağrımda tutmaktan

Neredeyse göğsümü yarıp fişkıracak

Alevi olmayan bir kor gibidir

İnsanlar içinde yalnız benim kalbim

Onunla yanıyor

– Hayır, ey kardeşim, seninle benim halimiz şunları diyen kimse gibi olmasın

Herkes nidama karşı olurdu

Sadece benim dışlanmama icma ettiler

Kendi deliliklerinin arkasından çöle gittiler

Ben ise çölsüz bir deli olarak kaldım

– Hayır, ey kardeşim

Ben nidadan usanmayacağım

Belkide kalbimden fişkiran bir nida faydalı olacaktır

– Heyhât, ben şöyle söylemem,

Ben onlara ince narin bir ip eğirdim, ama

Dokumacı bulamayınca çıkırgımı kurdım

– Ve istersen şöyle derim, sen de benimle söyle,

Sanki bugün tanışmışız

Aramızda geçenleri yok saymışsınız

Aramızda hiçbir şey olmadı zâten yoktur da

Hiçbir şey demediniz ve demedik

Ve haydi Allâh'ın kitabında, Rasûlün (sallallâhu aleyhi ve sellem) sünnetinde zikir ehlinin sözlerinde ve müslümanların hayatlarında beraber araştıralım.

– Eğer bütün bunlardan sonra tahrifçiler, murcifler ve cihâd düşmanları aciz kalıp seni savaştan soğutmak için tilsimlerini fısıldamaya başarlarsa, onlara Enfâl sûresini oku, sonra Tevbe olsun ve sonra da kıtal (savaş) olsun.

“... Fakat Allâh onların davranışlarını çirkin gördü ve onları geri bıraktı ve onlara oturanlarla (kadın ve çocuklarla) beraber oturun denildi.” (Tevbe 46)

“Şüphesiz ki bunda akli olan veya hazır bulunup kulak veren kimseler için öğüt vardır.” (Kâf 37)

“.... Bir kimseye Allâh nur vermemişse, artık o kimsenin aydınlıktan nasibi yoktur.” (Nur 40)

Kusurlu birinden gelse bile

Hakka muvafık görüşü küçümseme

İnci, sahiplenilecek en değerli şey olduğu halde

Dalgıcının kusuru, değerini düşürmez.

Not: Bu alanda yazarların fikirlerinden, tabirlerinden veya ifâdelerinden çokça faydalandım, ben de eklediğim, ek-silttiğim ya da birleştirdiğim için ifâdenin sahibine atıf yapmam mümkün olmadı, oysa atıf ilmi emânettendir ve fazilet ehlinin faziletlerini itiraftandır. Allâh'ın benden ve onlardan kabul etmesini diliyorum. Eğer çoğunluğun isimleri zikredilmediyse ve sende onları tanımadıysan da Allâh onları biliyor ve bu onlara yeter.

Yazan: Kusurluoğlu Kusurlu

İÇİNDEKİLER

MUKADDİME VE İTHÂF	5
ÖZ GEÇMİŞ	8
ÇEVİRİ YAPANLARIN ÖN SÖZÜ	10
BU KİTAP	17
1) Derlerse ki, Cihâd nedir? Onlara de ki:	21
2) Derlerse ki, şimdi niye cihâda teşvik ediyorsun? Cihâda çıkmanın sebebi nedir? Bizim zamanımız onların zamanı gibi değildir ve her zamanın fâkihleri vardır, bu günün cihâdı kılıç ve bıçakla değil bilâkis medeniyettedir. İktisad öğrenmeye, siyaset - medya - toplumsal ilimler - ziraat - ticaret - diyalog - sanayi - tıp - mühendislik - turizm - teknoloji - çağdaşlık vb. şeyleri öğrenmeye teşvik et. Çünkü bunların hepsi cihâddır. Askeri mücadeleden önce bunun alt yapısını oluşturmak kaçınılmaz bir şeydir. Onlara de ki:	25
3) Derlerse ki: İmânî ve terbiyevî hazırlık ile şer'i ilimlerin öğrenilmesi ve öğretilmesi, insanlar arasında bilinçsizlik ve cehaletten yaygın olması nedeniyle savaştan önce onun yayılması kaçınılmaz bir şeydir. Bunun için gençleri davete, eleme ve süzmeye, terbiyeye, şer'i ilimleri bina etmeye, te'life ve düşmanların şüphelerine reddiye yazmaya teşvik et. Çünkü Amerika ve müttefiklerine karşı koyacak hiç gücümüz yoktur. Senin söylediğin ancak bir hayaldir. Teenni ve acele etmemek hikmettendir. Bu mücâhidler; ancak sayıları az, tedbirsiz, ne yaptıklarını bilmeyen bir topluluktur ve hamasetleri akıllarına baskın gelmiştir!. Onlara de ki:	112

- 4) Derlerse ki; bilinçli âlimlerin ve ıslâh edicilerin hepsi değilse de çoğunun çıkması bize yeter. Onların hepsinin günâhkâr olması aklın alacağı birşey midir? Sen meydanda yalnızsın! İmâm Nevevî - Sabkî - Alâî - Irakî - İbn-i Hacer el-Askalanî ve Suyuti mücâhidlerden miydiler? Onlara de ki: 133
- 5) Derlerse ki; ama biz burada yaptıklarımızdan bayağı faydalandık. Bak, şu adam dinine geri döndü, şu kadın kapandı ve hayır artmaktadır. Siz ise savaşta acılardan başka hiçbir şey kazanmadınız. Gerçek şudur ki savaşçı mücâhidler hayatta başarısız olanlardan oluşan bir gruptur. Hayat onlara daraldı, okullarında veya ticaretlerinde sürekli başarısızlığa uğrayıp ancak cihâdda rahat buldular. Allâh yolundaki yaşam, Allâh yolundaki ölümden daha zordur. Sizin savaşınızın sonuçları nerede!? Onlara de ki: 148
- 6) Derlerse ki, bugün mal ile cihâd nefis ile cihâddan daha önemlidir, mallarımız ile cihâd etmemiz yeterlidir. Onlara de ki: 166
- 7) Derlerse ki, cihâda çık ama hem faziletli olduğu için hem de içinde ribatın daha faziletli olması ve fitnelerden korunacağına dair Rasûl (sallallâhu aleyhi ve sellem) müjdediği için Şam beldelerinden başkasına çıkma. Filistin için çalışmak başkalarından daha efdal ve evladır. Onlara de ki: 168
- 8) Derlerse ki, belki onlar ajandır ya da mülk için savaşıyorlar ya da, bu fitnelerde bizim için en hayırlı olan uzlettir!. Onlara de ki: 185
- 9) Derlerse ki, Cihâd ancak müslümanları bir söz üzerinde toplayan İmâm-ı Âzam'ın -Halîfe'nin- varlığı ve izniyle olur! Onlara de ki: 198
- 10) Derlerse ki, farzet ki hepimiz savaşa çıktık, burada öğretim, iş yapmak ve davet için kim kalacak, Onlara de ki: ... 212

- 11) Derlerse ki, ama biz mücâhidler arasında çeşitli hatalar görüyoruz, onlara de ki: 213
- 12) Derlerse ki, babalarımız ve analarımız bize izin vermezler, hanımlarımız ve çocuklarımız ise yalnız kalacaklar, onlara de ki: 214
- 13) Derlerse ki, sen malın ve canınla çıktığında onlara ne bıraktın? Senin "Onlara Allâh ve Rasûlünü bırakıyorum." demen yeter. Onlara de ki: 216
- 14) Derlerse ki, annen sana ağlayacak, ona de ki: 220
- 15) Derlerse ki, ama hazırlık için "falan" yere çıkarsak ondan sonra bize ne olur bilmiyoruz, nereye gidip kiminle savaşıcağız onu da bilmiyoruz? Açık bir yol üzerinde olmalıyız, savaşa çıkıp şehâdeti elde edemeyebiliriz, kim bunu bize garantileyecek? Belki de ülkelerimize bile geri dönemeyeceğiz. Onlara de ki: 221
- 16) Derlerse ki, ama açıkçası biz cesur değiliz korkağız, öldürülmekten, felç olmaktan, ellerimizin ve ayaklarımızın kesilmesinden, gözlerimizin oyulmasından, açlıktan dolayı ölmekten korkarız. Ayrıca ihtiyaçlarımızı nasıl ve nereden temin edeceğiz veya esir düşüp tırnakların sökülmesi, saç-sakalımızın yolunması, elektrik verilmesi vs. gibi dayanamayacağımız işkenceleri tadabiliriz, tüm bunlara sabredemeyeceğimizden korkuyoruz, aramızda daha yirmisine ulaşmamış çocuklar ve kırkını aşmış yaşlılar vardır. Onlara de ki: 223
- 17) Derlerse ki, cihâd ve şehâdet geniş bir konudur. Şüphesiz ki o en büyük stratejik hedeftir, ama pratik bir şekilde bu uzak hedefimizi nasıl gerçekleştirebiliriz? Tâifetu'l-Mansûra nerededir ve ona nasıl ulaşacağız? Nerede ve nasıl eğitim alacağız? Hayalci olmamamız için bize yol gösterin, bize sadece sakinleştiriciler vermeyin! -Hastalığı tedavi edecek asıl ilacı verin- Onlara de ki: 248

JIHAD

Cihadın Etrafındaki Şüpheler

Cihâda karşı şüpheler üretip bir virüs gibi insanların zihnine yayanlar, mücâhidleri patavatsızlıkla, tedbirsizlikle ve aşırılıkla suçlayarak dil uzatanlar, müslümanların yenilgileri ve düşmanlarının gücü ile ilgili abartılı haberleri yayanlar ve cihâd yolunu seçen muvahhid mücâhidleri kınayıp her türlü tehlike ve şiddetten uzak bir halde yaptıkları entel çalışmalarını üstün görenlere Kur'ân ve Sünnetten delilleriyle güçlü ve susturucu bir reddiye'dir.

Bu kitabın büyük kabul görmesi müellifin şehâdetinin bereketindendir. Bu kitabın ulaştığı insaf sahibi kimselerin pek çoğu içeriğindeki ilmi hakikatleri kabul ile çağımız müslümanlarının tek kurtuluş yolunun cihâddan başka bir şey olmadığına güçlü bir şekilde kanaat getirmişlerdir. Bu kitabın büyük bir hüsnü kabul ile karşılanması, Türkçeye çevirmemize vesile oldu.

